

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PERFECT *Enemies*

JILL RAMSOWER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİNDEKİLER

Jill'in

Kitapları

Başlık

Sayfası

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında Sosyal

JILL RAMSOWER TARAFINDAN YAZILAN KİTAPLAR

BEŞ AİLE

Sonsuza
Kadar Yalan
Asla Gerçek
Kan Her
Zaman
Sadakatlerin Yattığı
Yer İmkansız
İhtimaller Mutlak
Sessizlik Mükemmel
Düşmanlar

FAE OYUNLARI

Gölge Oyunu
Alacakaranlık
Kuşatması
İhanetin Gölgeleeri
Hiçlikten Doğan
Geceyarısının
Sonu

JILL RAMSOWER

PERFECT *Enemies*

Mükemmel Düşmanlar bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2021 Jill Ramsower

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Basılı Baskı ISBN: 9781734417265

Kapak Modeli: Sergio Carvajal
Fotoğrafçı: Miguel Anxo
Editing4Indies tarafından
düzenlendi

Vellum ile oluşturuldu

Naranlık şehrin rengini soldurmuştu ama Reyna'nın sol gözünün etrafında oluşan ağır morluğu hâlâ görebiliyordum, sanki yukarıdaki ağaçlardan gelen mürekkepli bir gölge yüzünü benekli bir karanlığa bürümüştü. Bu gerçeklerden çok daha az uğursuz olurdu. İşaret bir

Ay ışığının büyülu numarası, beni dehşete düşürdü. Birisi arkadaşına zarar vermişti.

"Reyna, tatlım. Ne oldu?" Onu kollarımla sardım, Aralık ayının kutup havasını unutmuşum. Reyna bana evlerimizin arasında bir yerde buluşmamız için şifreli bir mesaj göndermişti. O kadar endişelenmişim ki evden aceleyle çıkmış, ancak iki ev ötede paltomu evde unuttuğumu fark etmişim. Koşarak geri dönmeyi düşünmüştüm ama şimdi bir saniyemi daha boşa harcamadığım için mutluydum.

Şiddetli hıçkırıklar tüm vücudunu sararken arkadaşım kollarımda sarsıldı. Duygularının vücudunda yol alması için ona zaman tanıdım. Ancak sarsıntılı, çalkantılı nefesleri düzleştiğinde yüzünde cevaplar aramak için geri çekildim.

Birbirimizi tanımak için harcadığımız aylar boyunca Reyna geçmişi hakkında hiç açık sözlü olmamıştı ama tehlikede olduğunu hiç düşünmemiştim. Ailesinin durumunun pek de iyi olmadığını anlamışım. Seçkin bir özel okulda okuyan öğrencilerin biraz ihmal edilmesi ya da kendilerinden gerçekçi olmayan beklentiler içine girilmesi oldukça yaygın bir durumdu. Yine de birinin ona zarar verebileceği hiç aklıma gelmemişti.

Şok ve dehşet içimi oydu. Bunu daha önce anlayamadığım için duyduğum pişmanlık, her sığ nefes alışımında ciğerlerimin yanmasına neden oluyordu.

Reyna bakışlarımla buluşmayı reddetti. "Sana aylar önce söylemem gereken bir şey var ama ben... nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Bana her şeyi anlatabilirsin Rey. Bunu biliyorsun."

En iyi arkadaşına tapardım. Reyna Vargas tanıdığım en içten, en iyi kalpli insandı. Son sınıfın başında okulumuza katıldığı ilk gün onu kanatlarımın altına almak için acil bir ihtiyaç hissetmişim. O kadar yumuşak dilli ve narindi ki, ayrıcalığın müfredatın bel kemiği olduğu ve havanın taze deri kokusuyla aşılandığı Xavier Katolik Okulu'nun koridorlarında hayatta kalabilmesi için korunmaya ihtiyacı olacaktı. Okulumdaki çocuklar CEO babalarının ve şirket danışmanı annelerinin karbon kopyalarıydı. Doğduklarından beri sudaki kanın kokusunu bir mil öteden almak üzere eğitilmişlerdi.

Xavier kabadayıları CIA'e yeni işkence taktikleri öğretebilir.

Reyna, ben onu kollarıma alıp sahiplenene kadar ekose pileli eteği içinde yepyeni, parlak bir hedefti. Ondan sonra okuldaki hiç kimse ona dokunmaya cesaret edememişti. Anaokulundan beri

Xavier'de olan öğrencilerden biri olarak, yıllar boyunca herkesin şunu anlamasını sağlamak için bolca zamanım olmuştu

Benimle uğraşmanın sonuçları olacaktı. Tüm sınıf arkadaşlarımla kirli çamaşırlarını ortaya dökmüş ve fakültenin gözünde azizlik mertebesine ulaşmıştım. Yeni arkadaşlığımız sayesinde statüm çoğunlukla Reyna'ya kadar uzanıyordu.

Son yılımız ilerledikçe hayat rutinin rahat kucağına kaydı. Hayatım boyunca diğer arkadaşlarımı tanımama rağmen Reyna en yakın sırdaşım oldu. Çoğu insanın tamamen gözden kaçırdığı kuru bir mizah anlayışına sahip sadık biriydi. Utangaçlığının ötesinde inanılmaz anlayışlı olduğunu gördüm ve hiç beklemediğim kalıcı bir dostluk buldum. Benden yardım istemekten korktuğunu düşünmekten nefret ediyordum.

Rey başını salladı, yüzü bir kez daha hıçkırıklara boğulacakmış gibi buruştu ama derin bir nefes aldı ve duygularını dizginledi. "Hayır, bu farklı." Sulu gözleri nihayet benimkilere dikildi. "Babam Sonora Karteli'nin bir parçası, amcam öldüğüne göre kartelin başı." Kelimeler sanki rüzgâr onları alıp götürecek ve utanç verici sırrını yayacakmış gibi karanlığa fısıldadı.

Vücudum kaskatı kesildi. İtirafının etkisi, acı soğuğun kemiklerimin derinliklerine sızmasına davetiye çıkardı.

Reyna'nın ailesi karteldenmiş.

Benim ailem onun ailesiyle savaş halindeydi.

En büyük kız kardeşim Giada kartel tarafından kaçırılmış ve ancak önceki gece eve dönebilmişti. Onu asla geri alamayacağımız korkusuyla haftalar geçirmiştik.

Başımı eğdim ve bu bilgiyi anlamlandırmaya çalıştım; kalbimin beni nasıl bu kadar yanlış yönlendirebildiğini anlamaya çalıştım. Koruduğum ve en yakın arkadaşım dediğim biri nasıl aynı zamanda düşmanım olabilirdi?

"Biliyor muydun? Babamın kim olduğunu biliyor muydun?" Yüzüm kalbimle birlikte buruştu, olası imalar karşısında dehşete kapıldım. Geri çekilmeye çalıştım ama Reyna ellerimi sıktı.

"Lütfen, açıklamam için bana bir şans verin." Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü. "Senin kim olduğunu biliyordum. Babam ona bilgi vermem için seninle arkadaş olmamı söyledi, ama hayatım üzerine yemin ederim ki ona bir kez bile bir şey vermedim. Onlar sefil, korkunç insanlar, Valentina. Bu yüzden onlar hakkında hiç konuşmuyorum. Lütfen-" Nefesi kesildi. "Lütfen beni uzaklaştırma. Şimdi olmaz. Sana her zamankinden daha çok ihtiyacım varken olmaz."

Reyna'nın Latin genleri ona kusursuz bir zeytin teni, çoğu kızın uğruna cinayet işleyeceği dolgun dudaklar ve ona egzotik bir hava katmak için yukarı doğru eğilen büyüleyici koyu renk gözler hediye etmişti. Okuldaki çoğu kızdan farklı olsa da, benzersizliği başlı başına bir güzellik kaynağıydı. Görünüşü ve utangaç tavrı onu okulda bu kadar çekici bir hedef haline getiren şeydi. Ama acımasız dürüstlüğünün hiçbir güzel yanı yoktu. Şişen göz kapaklarının korkunç doğasında ya da pişmanlığının acımasızca çiğ derinliklerinde hiçbir güzellik yoktu.

Onu böyle perişan görmek üzerime bir belirsizlik dalgası gönderdi.

İçgüdülerime güvenirdim ve Reyna'nın bana zarar vermek istediğini bir kez bile sezmemişlerdi. Yalvarışından samimiyet damlıyordu. Gerçekten. Aramızda tuttuğu elime bir damla gözyaşı sıçradı.

Umutsuzca gerçeği bulmaya çalışarak arkadaşıma baktım. Belki de kalbimi parçalayan gözünün etrafındaki morlukta ama onu bir kötü adam olarak resmedemezdim. Bana kim olduğunu hiç söylemeden de bu maskaralığa devam edebilirdi. Eğer bana zarar vermek isteseydi, bunu istediği zaman yapabilirdi. İtirafı tamamen benim yararım içindi. Aslında, onun dürüstlüğü herhangi bir art niyetli.

"Neden şimdi söylüyorsun?"

"Çünkü bilmeni istedim. Ve çünkü yardımına ihtiyacım var. Sahip olduğum tek şey sensin."

Yaşlı bir meşe ağacının gölgeleri altında ne deyse siyah olan kestane rengi gözlerine derin derin

baktım ve hissettim

Aramızdaki dostluk bağları sağlamlaşıyor. Reyna benim arkadaşım. Ailelerimizin kimliği hiçbir şeyi değiştirmedir. Bana ihtiyacı vardı ve ben de ona her zaman yardım edecektim.

Onu kucağıma çekerken benim de gözlerim yaşardı. "Hiçbir yere gitmiyorum Rey. Benimle kalacaksın."

Göğsü benimkine karşı titriyor, kolları her an kaçacakmışım gibi beni sıkıca kavıyordu. Nefes alış verişini düzene girdiğinde geri çekildi ve açıklamaya başladı.

"Ailen babamı ve adamlarını Meksika'ya geri gönderdi. Dün eve geldiler ve babam çok kızdı," diye fısıldadı son kısmı, kırık dökük kelimelerinde korku hissediliyordu.

"Gidecek mi?" Onun endişeli bakışlarıyla karşılaşmak için geri çekilerek usulca sordum. Kız kardeşim sağ salim eve dönmüştü ama annemle babam bildikleri başka şeyler hakkında bilgi vermiyorlardı. Babamın mafya üyesi olduğunu daha yeni öğrenmiştik, bu yüzden onun gizli hayatı hakkında kesinlikle bilgi sahibi değildim.

"Amcamın cenazesi için geri dönme planları yapıyordu." Başını kararlılıkla ileri geri salladı. "Oraya geri dönemem Valentina. Meksika'ya geri dönemem. Dönersem, ondan asla kurtulamam."

"Mayıs ayında on sekiz yaşına bastığında yetişkin olacaksın. O zaman istediğin yerde yaşayabilirsin."

"Hayır, anlamıyorsun. Gitmeme *asla* izin vermez. Onunla New York'a gelmeme izin vermesinin tek sebebi *sendin*. Ben onun için sadece bir piyonum. Kazancı için kullanacağı bir şey. Bir iş birliği sağlamak için beni ortaklarından biriyle evlendirecek. Hayatım asla kendime ait olmayacak."

Erkeklerin insanlara sahip olabileceklerini düşündüren şey neydi? Erkek cinsinin davranışları, keşke onlara ilgi duymasaydım dedirtiyordu. Testosteronla beslenen egomanyak güç gösterileri olmasaydı hayat çok daha basit olurdu. Erkekler çok can sıkıcı olabiliyor. Ve kadınlar olarak yapabileceğimiz en kötü şey, bu saçmalığın yanlarına kâr kalmasına izin vermektir. Ben öyle yapmadım. İnsanları sorumlu tutmaya inanırdım. Kendim ve etrafımdakiler için ayağa kalkmaya inandım.

Feminizm mi yoksa sadece eski insani terbiye mi, bilmiyordum ve umursamıyordum. Sırf o kişi bacaklarının arasında bir aletle doğdu diye bir başkasına benim ya da arkadaşlarımdan ve ailemin kontrolünü verecek türden bir kız değildim. Sadece bu da değil, aynı zamanda çok ısrarcıydım. Reyna'nın babası ona DNA'sını vermiş olabilirdi ama bu ona Reyna'nın hayatının geri kalanını belirleme hakkını vermiyordu. Ona elini sürme hakkı da vermiyordu.

Arkadaşıma yardım etme inancım derin kökler saldı ve önümüzdeki savaşa hazırlanmak için omurgamı sertleştirdi. Reyna'yı babasından kurtarmak kolay olmayacaktı ama o bu mücadeleye değerdi. O benim en iyi arkadaşım. Ona yapılan bir saldırı bana yapılmış sayılırdı ve ben karşılık veren bir kızdım.

"Juan Carlos Vargas babanız olabilir, güçlü de olabilir ama Tanrı değil. Zaafları var ve kesinlikle alt edilebilir." Onun gibi egosu tavan yapmış bir adam genç bir kızın yeteneklerini kolayca hafife alabilirdi. "Mezuniyetine kadar kalmana izin vermesi için onu ikna edebilirsen, seni sonsuza dek burada tutmanın bir yolunu bulacağım."

Reyna kollarını bana doladı. "Teşekkür ederim Val. Babamın benim için yaptığı tek iyi şey sensin. Bunların hiçbirini işe yaramasa bile, sadece senin arkadaşlığın bile her zaman değer vereceğim bir hediye oldu."

Zihnimin yarısı Reyna'ya yeni bir başlangıç yapmanın yolları üzerine beyin fırtınası yapmakla meşgul olmasaydı gözyaşlarına boğulabilirdim. Aklıma bir hedef koyduğumda etkileyici bir başarı geçmişim vardı ve Reyna'yı özgürlüğüne kavuşturmak artık en önemli önceliğim. Onu hayal

kırıklığına uğratmayı reddediyordum.

NOEL TATILI SONSUZA KADAR SÜRDÜ. Artık Reyna'nın babasının kim olduğunu bildiğimden, ondan aileme bahsetmemek için daha da dikkatli davranıyordum. Tatilde yatıya kalmak yoktu ve tüm mesajlaşmalarımızı yüzeysel tutuyorduk. Reyna beni korumak için okul dışında birlikte geçirdiğimiz zamanı zaten kısıtlamıştı, bu yüzden ailem ondan sadece birkaç kez bahsettiğimi duymuştu. Onun evine hiç gitmemiştim ve o da benim davetimi hep reddetmişti.

Şimdi, Reyna'nın kaçış planının başarıya ulaşması için ikimizin babasını da karanlıkta tutmamız çok daha önemliydi. Bu da benim onun kimliğini ailemden gizli tutmam, onun da babası telefonunu izlediği için konuşmalarımızı sıradan tutması gerektiği anlamına geliyordu.

Kız kardeşlerimden birine Reyna'dan bahsetmenin mi yoksa onu tamamen gizli tutmanın mı daha ihtiyatlı olacağını tartıştım. Tamamen tek başıma olmasam iyi olurdu ama başka birini bu işe karıştırmak babamın öğrenme riskini artırırdı. Giada benim adıma risk alma olasılığı en yüksek olan kişiydi ama aynı zamanda bilgi sızdırma konusunda da en büyük tehditti. İçine bir kadeh şarap koyduğunuzda hiçbir filtresi kalmazdı. Giada tamamen fazla riskliydi ve Camilla da dünya çapında bir iyilik timsaliydi. Reyna'ya yardım etmeyi kabul edeceğinden şüpheliydim. Küçük bir ihtimal de olsa yanılmış olma ihtimalim sorma riskine değmezdi.

Kuzenlerimle yakındım ama hiçbiri sırdaş olarak uygun değildi. En büyükleri Maria mafyayla iç içeydi, bu yüzden kartelden birine asla yardım etmezdi. Alessia her şey için endişelenirdi. Endişesi, doğrudan bir tehlike altında olmasam bile beni ispiyonlamasına neden olurdu. Ona güvenmenin hiçbir yolu yoktu. En küçük kuzenim Sofia en iyi seçeneğimdi. Son zamanlarda ortaya çıkan şaşırtıcı sayıda sırrı saklamıştı, bu yüzden sessiz kalacağına güvenilebilirdi. Ancak, o da kısa bir süre önce cehennemi bir durumdan geçmişti, bu yüzden onu daha fazla dramın içine sürüklemekten nefret ediyordum. Eğer zaman geçerse ve başka seçeneğim kalmazsa onu aklımda tutacaktım ama şimdilik kendi başıma idare edip edemeyeceğime bakacaktım. Yeteneklerime güveniyordum ve Reyna babasını burada annesiyle kalmasına izin vermesi için ikna etmeyi başardığına göre, bir çözüm üzerinde çalışmak için biraz zamanımız vardı.

Kabul etmesi büyük bir rahatlamaydı. Kuşkusuz bu tavrının temelinde onun beni gözetlemesine yönelik bencilce bir arzu yatıyordu ama nedenleri umurumda değildi. Önemli olan tek şey onun kalmasıydı. Babası tatil sırasında onu Meksika'ya geri götürseydi hiçbir planın faydası olmazdı.

Reyna'ya bir çıkış yolu bulmak için beş ayımız vardı - biz derken kendimi kastetmiştim. Baskı yok.

Okula döndüğüm ilk gün, o soğuk Ocak sabahı okula bırakılır bırakılmaz onu aradım. Aceleyle ön kapıdan geçip doğruca kütüphaneye gittim. Rey evden mümkün olduğunca erken çıkmayı severdi, bu yüzden şoförüne onu ilk zilden bir saat önce, müdür yardımcısı okulun kilidini ilk açtığında almasını söylemişti. Bina henüz karanlıkken ve ayak sesleri dolaplarla kaplı koridorlarda yankılanırken, kütüphaneye doğru süzüldü ve ben gelene kadar saklandı. Diğer çocuklardan korktuğu söylenemezdi; sadece yalnız kalmayı seviyordu. Bana yalnızlık gibi geliyordu ama o bu teselliden hoşlandığına yemin ediyordu. Sanırım sarhoş bir annem ve zalim bir babam olsaydı, ben de yalnız kalmayı tercih ederdim.

Ne olursa olsun, her sabah benim gelişim, onun ertelemesinin sonunu işaret ediyordu.

"Bu sabah çok güzel görünüyorsun," diye selamladım onu, yanındaki sandalyeye otururken.

Rey kitabını kapadı ve bana sarılmak için ayağa fırladı. "Seni görmek çok güzel! Tatilin hiç bitmeyeceğini sanmıştım."

"Eminim benimki seninki kadar zor olmamıştır ama tekrar konuşabilmek için geri dönmek için sabırsızlanıyordum. İletişim kuramamak berbattı." Birbirimizi serbest bıraktık ve onun evindeki sandalyelere yerleştik.

Masa. Çürüklerinin iyileştiğini ve başka bir kötümuamele izi taşımadığını görmek beni memnun etti. Babası gittiğinde de böyle olacağını tahmin etmişim ama tam olarak emin değildim.

"Beni nasıl saklayabileceğine dair bir fikrin var mı?" Yüzü o kadar umut doluydu ki göz temasını sürdürmekte zorlandım.

"Tam olarak değil, ama endişelenecek bir şey yok," diye onu temin ettim. Ne yapacağım konusunda biraz gergindim ama bunu ona asla söylemeyecektim. Endişelenmesini istemedim. "Mayıs ayında on sekiz yaşına basmadan önce reşit olman için dilekçe vermeyi düşündüm ama bu zor olacak ve babanın seni çalmasını engellemeyecek. En iyi seçeneğimiz biraz para bulup seni saklamak." Evrakları olmadan hiçbir yerde çalışamazdı, bu yüzden ben sahte belgeler bulana kadar hayatta kalması için yeterli paraya ihtiyacı olacaktı. Böyle şeylerin var olduğunu bilecek kadar film izlemiştim. Sadece onları nereden bulacağımı bulmam gerekiyordu.

Diğer sorun? Para. Hiç düşünmediğim bir şeydi. Babası kendisine ait bir parası olmasına izin vermemişti elbette. Bu ona belli ölçüde özgürlük ve güç verirdi ve onun gibi bir pislik buna asla izin veremezdi. Bir güven fonum vardı ve ona memnuniyetle paramın bir kısmını verebilirdim, ancak reşit olmadığım için on sekiz yaşına kadar para çekmek için hala babamın iznine ihtiyacım vardı. Kartel liderinin kızının kaçışını desteklemeye istekli olacağını sanmıyordum. Ailelerimizin arası zaten bozuktu. Reyna'nın ortadan kaybolmasına yardım etmek zaten karşı karşıya olduklarından daha büyük bir savaşa yol açabilirdi.

Doğum günüm Mart ayındaydı. O zamana kadar dayanabilirsek, paramı alıp ona yardım edebilirdim. Babam parayı aldığımı bilecekti ama ancak olaydan sonra. Bu Reyna'yı özgürlüğüne kavuşturabilirdi ama uzun vadede başarılı olması için yeni bir kimliğe ihtiyacı vardı; en azından bir ehliyet ve sosyal güvenlik numarası. Bunları nereden bulacaktım ki?

Sürekli karşılaştığım duvar buydu. Bana yardım edebilecek karanlık bağlantıları olan herkes aynı zamanda babamla da bağlantılıydı ve muhtemelen beni ispiyonlayacaklardı. Sınırlı seçenekler üzerinde dönüp durdum. Şimdiye kadar, şantaj en iyi seçeneğim gibi görünüyordu. Eğer birinden bir sır saklayabilirsem, babama söylemesini engelleyebilirdim. Şimdiye kadarki en iyi planım değildi ama şu anda elimdeki tek şey buydu.

"Biraz param var," diye itiraf etti Reyna. "Ama bu beni uzun süre geçindirmez."

"Her şeyi halledeceğim," diye ona güvence verdim. "Sen sadece babanı uzak tut ve endişelenmemeye çalış."

Hadi, zil çalmak üzere."

Gözlerini devirdi ama beni takip etti. Birlikte girdiğimiz üç dersten biri olan ilk ders İngilizce'ye doğru yürüdük. Okulumuz şehirdeki devlet okullarına kıyasla küçüktü ama özel bir K-12 için oldukça büyüktü. Herhangi bir sınıftaki yüzlerin çoğunu tanıyacağımı garanti edebilirdim ama arkadaşlarla aynı sınıfta olmak kesin bir şey değildi. Reyna'yla ilk dönem paylaştığımız dört ders sayısı üçe düşmüştü, bu da idare ederdi. En azından güne birlikte başlayacaktık.

İlk dönem oturduğumuz ön sıralardaki koltuklara yerleştik ve derse hazırlandık. Odaya süzülen diğer öğrencilere neredeyse hiç dikkat etmedim. Çoğu hâlâ mochaccinos'larını yudumluyor ve sabahın bu erken saatinde sohbetle ilgilenmeden uyanıyordu. Gürleyen erkeksi bir sesi belli belirsiz fark ettim ama *yeni öğrenci* kelimeleri kulağıma çalındığında dikkat kesildim.

Yeni gelene bakmak için bakışlarımı kaydurdım, ancak onu doğrudan bana bakarken buldum. Özür dilemeden. Talepkâr ve tamamen ağız sulandırıcı. Sadece çekici değildi; ulaşılamaz mükemmelliğin kişileştirilmiş haliydi. Her Instagram modelinin tanıttığı ama ulaşmak için filtreler kullanmak zorunda olduğu ideal güzellik standardı. Geniş, kare omuzları ve yontulmuş çenesi ona, bir gülün üzerindeki dikenler gibi ona bulaşmaması konusunda uyaran sinirli bir görünüm

veriyordu. Kum sarısı saçları gözlerine yakın bir yere dökülmüştü ama delici altın bakışlarının altından geçmesine izin verecek kadar boşluk bırakmıştı. Onun

İrisler kahverengi ya da ela değildi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Sanki bir hasat ayının akkor ışıltısı gibi arkadan aydınlatılmış gibiydiler.

Böyle bir doğal güzelliğe sahip olan bu adama muhtemelen hayatı boyunca hiç hayır denmemişti. Kendisinin Tanrı'nın kadınlara bir armağanı olduğuna inandığına şüphe yoktu. Ne kadar güzel olursa olsun, bu tür bir drama asla değmezdi. Belanın vücut bulmuş haliydi ve hesapçı bakışları ilgiyle benden Reyna'ya kayıyordu.

Oh, hayır.

Kendimi idare edebilirdim ama Reyna farklıydı. Hassas biriydi ve listeye çapkın bir playboyu eklemek için uğraşması gereken çok şey vardı. O hipnotize edici bakışını alıp başka bir yere odaklayabilirdi - benim tatlı, masum arkadaşımın başka bir yere.

Arka taraftaki birkaç koltuk dışında sınıftaki koltukların çoğu doluydu. Onları hiç düşünmedi bile. Bunun yerine arkamdaki sırada oturan kıza yaklaştı ve onunla göz hizasına gelecek şekilde çömeldi. Dikkatimi cesaretlendirme olarak yorumlamasın diye dönüp onu izlemeyi reddettim. Tek yapabildiğim oturmak, omurgamı dikleştirmek ve kulaklarımı en ufak bir sese karşı dikmekti.

"Selam, benim adım Kane," diye teklif etti boğucu bir mırıltıyla. "Bu benim ilk günüm ve sanırım ön tarafta bir yer kapmak için biraz geç kaldım. Panoyu görememekten nefret ediyorum ve eşyalarımı yerleştirirken gözlüğümü kaybettiğim için, bir iyilik yapıp yerinize oturmama izin verir misiniz?" Onunla sanki uzun zamandır arkadaşmışlar da son derece kişisel bir anlaşma yapıyorlarmış gibi samimi bir şekilde konuştu.

Tamamen manipülasyondur.

Hayatını dalkavukluk darbeleri ve mükemmel gülümsemesinin parıltılarıyla boyayan usta bir dolandırıcıydı. Bu beni hasta ediyordu.

"Oh, tabii ki. Evet... burada." Kız masasından kaydı ve çantasını topladı. "Ben Paisley... evet, tamam." Odanın arka tarafına doğru çekilirken kelimelerin üzerinde tökezledi, adamın ilgisinin verdiği sarhoşlukla.

Şaka yapıyor olmalısın.

Kendime engel olamadım. Omzumun üzerinden ona baktım ve sert bir bakış fırlattım.

"Ah," diye mırıldandı. "Bunu hak etmek için ne yaptığımdan emin değilim."

Onu görmezden geldim ama yorumu Reyna'nın dikkatini çekti. Bu fırsatı kaçırmadı.

"Hey, ben Kane."

Sözlerindeki yapmacık sırtışı duyabiliyordum. Tam da korktuğum gibi, ona baktığımda Reyna'nın yanakları pespembe kızarmıştı.

"Ben Reyna," dedi utangaç bir sesle.

"Öğle yemeğinde ne var? Henüz kimseyi tanımıyorum ve mecbur kalmadıkça yalnız oturmaktan nefret ediyorum."

Ah, kardeşim. Bu usta manipülatör, daha iyi bir şey ortaya çıktığı anda tatlı arkadaşımı çiğneyip tükürecekti. Bunun olmasına asla izin veremezdim.

"Bütün son sınıflar aynı anda yemek yiyor," diye araya girdim. "Kiminle istersen onunla oturabilirsin."

Eminim birçok masada hoş karşılanacaksınız."

"Bu harika, ama belki de herhangi biriyle oturmak istemiyordumdur."

Xavier Lisesi'nin en yeni üyesiyle yüzleşmek için yavaşça koltuğumda döndüm, Elsa'yı etkileyecek kadar sert bakıyordum. "İkimizin de sizinle oturmak istediğini sanmıyorum. Yeterince arkadaşımız var, teşekkürler."

Kane sandalyesinde arkasına yaslandı, dolgun dudaklarını tembel bir gülümseme süslüyordu.

Reddedilmem onu hiç korkutmamıştı. Kehribar rengi gözleri bir meydan okuma karşısında parladı. Boğanın önüne kırmızı bir bayrak sallamıştım ve o da saldırmaya hazırdı.

Gözleri Reyna'ya kaydı. "Öyle diyorsun ama onun aynı şeyi hissettiğini sanmıyorum."

"Sanırım en iyi arkadaşımı senden biraz daha iyi tanıyorum, teşekkürler."

"Kendi adına konuşmasına izin versek nasıl olur?" Gözleri tekrar Rey'e kaydı ve benim de onu takip etmekten başka çarem yoktu.

İkimiz de ona baktık ve ipeksi siyah saçlarından bir perdenin arkasına çekilirken cevabını bekledik. "Sorun değil. Bizimle oturabilirsin, Kane." Gözleri tekrar bana döndü, kaşları belirsizlik ve özür dilemeyle çekilmişti. Sanki ona kızabilirmişim gibi. Onu gönderemeyecek kadar gözü korkmuştu. İşte tam da bu yüzden bunu kendim yapmaya çalışmışım.

"İşte böyle," diye mırıldandı Kane arkamdan. "Öğle yemeğinde görüşürüz hanımlar."

Kendini beğenmiş piç. Tekrar tahtaya döndüğümde içimden düzensiz bir nefes geçti.

Bir kartelden kaçmak yeterince kötü değilmiş gibi, son sınıftaki ikinci dönemim daha da karmaşık hale geldi.

E Bu yerle ilgili her şey tüylerimi diken diken etti. Güç oyunları ve duruş. Züppe klikler ve kibirli haklar. Geldiğimde her şeyin nasıl olacağına dair bir fikrim vardı ama bunu yaşamak başka bir hikâyeydi. Okulun kafeteryasına girdiğimde, kendimi bir filmde rol almış gibi hissettim.

Her karakterin kendine has bir stereotipi canlandığı ve tek bir kişinin bile çok boyutlu olmadığı bir ergenlik filmi. Daha önce sadece devlet okuluna gitmişim, orada çocuklar kare dilim pizza alır ya da kahverengi kâğıt torbalarda PB&J ve bir paket cipsle öğle yemeği yerd. Xavier'de değil. Tanrı aşkına, lanet olası bir suşi istasyonu vardı. Bu insanlar gerçek dünyaya hiç adım atmamışken nasıl bu kadar önemli olabiliyorlardı?

Bir bakıma, orada olmayı kolaylaştırdı. Tek yapmam gereken çıkana kadar rolümü oynamaktı. Etrafımdaki insanlar bir park yeri su birikintisi kadar derin olduğunda hiçbir bağlılık ya da karmaşıklık olmayacaktı. Güzel yüzler ve daha fazlası değil.

Temperlenmiş çeliğin tonundaki gözler zihnimin gerisinde süzülüyor, hâlâ bana buzdan hançerler fırlatıyordu. Kraliçe "B". Adını hiç sormadım ama okulun kraliyet ailesinden olduğunu bilmeme gerek yoktu. Bu tür bir özgüven her zaman bir taçla birlikte gelirdi. Asıl soru şuydu: Neden gücünü bana karşı kullanmaya tenezzül etmişti? Böyle bariz bir reddedilmeyle nadiren karşılaşmışım. Bana karşı neyi vardı? Zavallı Reyna ikimiz arasında seçim yapmak zorunda kaldığında far ışığında kalmış bir geyik gibi görünüyordu. Acımasız hükümdarına karşı gelemeyecek kadar güçsüz, akılsız bir köle miydi? İnsanların bir araba enkazının yanından geçerken ceset araması gibi ben de sonsuz bir merak içindeydim. Reyna'yla arkadaş olmak için çabalarsam, onun uyanık bekçi köpeğini geçebilir miydim yoksa gümüş gözlü alaycı aşılmaz bir zorluk mu olurdu?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Reyna ile ikinci derse girmiştim ama onunla konuşma fırsatım olmamıştı. İnsanlardan kaçma konusunda iyiydi. Konuyu zorlamadım çünkü daha ilk günümdü. Biraz zaman tanındığında, onların derisinin altına girecek ve her birini neyin harekete geçirdiğini öğrenecektim. Kafeteryadaki oyuncu kadrosu şaka gibi olsa da, bu sahne yine de kızlarla daha fazla konuşmak için bir fırsattı. Onları kafeteryanın uzak bir köşesinde küçük bir grupta otururken gördüm. Elimde calzone, tahta bankta oturan Reyna ve onun aşırı hevesli kankasının arasına sıkıştım.

"Katılabilir miyim diye sorardım ama cevabınızı biliyorum." Muhalifime sırtıttım ve onu kızdırmak için bir göz kırptım.

O gümüş gözler parlıyordu. "Cevabı görmezden geleceksen neden soruyorsun?"

"Aynen öyle." Calzone'den bir parça koparıp ağzıma attım ve bir yandan da yeni antrenman partnerime bakıyordum.

"Onu görmezden gel Kane," dedi karşımdaki kıvılcık saçlı kız. "Val bütün yıl biraz tuzlu davrandı."

Arkadaşları ona Val diyor. Bildiğim iyi oldu.

"Güzel, Chloe," diye karşılık verdi Val.

Kız sadece sakarin bir gülümsemeye sırıttı. "Ben Chloe. Bu sabah birlikte kimya dersi aldık ama sen Hoover Harper'la sohbet etmekle o kadar meşguldün ki kendimi tanıtamadım." Bu kız belli ki başka bir alfaydı. Val ile olan arkadaşlığı ilgimi çekmişti. Tecrübelerime göre, kız grupları bir alfa sınırı koyardı. Aksi takdirde, iki beta balığını aynı akvaryuma koymak gibi bir şey olurdu; birbirlerini parçalarlardı.

"Harper the Hoover?" Ben sordum.

"Sikini emdikten hemen sonra ruhunu da emecek. Yemi yutmayın, bana güvenin," dedi Chloe'nin yanındaki iri yarı adam. Üniformalar kimin hangi klişeye ait olduğunu söylemeyi biraz zorlaştırıyordu ama adamın boyun çevresi bir gösterge ise, bir sporcu olmalıydı.

"Ve sen?"

"Bryson," diye konuştu bir ısırık elmanın arasından.

Su şişemden bir yudum alarak başımı salladım, sonra yanımdaki buz kraliçesine döndüm. "Ve sen de Val'sin. Adını daha önce öğrenemedim."

"Valentina," diye düzeltti.

Sırıttım. Kızgınlığı beni bu kadar eğlendirmemeliydi ama kendime engel olamadım. Onu kazanmalıyım -bu hayatı çok daha kolay hale getirirdi- ama öfkesi çok daha eğlenceliydi. Diğer taraftaki sessiz komşuma döndüm. "Reyna çok güzel bir isim. İspanyolca, değil mi?"

Başını salladı. "Aslen Meksikalıyım."

"Gerçekten mi? Neredeyse hiç aksanın yok."

Dudaklarının kenarları küçük bir gülümsemeye kıpırdadı. "Ben küçükken babam bir özel öğretmen tutmuştu.

Mükemmel İngilizce öğrenmem konusunda

ısrarcıydı." "Kahretsin, ben de babamın bana karşı sert olduğunu sanırdım."

"Peki, nerelisin Kane?" Valentina araya girerek herkesin dikkatini bana yöneltti. "Teksas."

Saçma kravatımı gevşettim ve üniforma gömleğimin yakasını açtım.

"Onu açık bırakmak isteyeceksin, yoksa kıyafet yönetmeliğini ihlal etmiş olursun. Üç vuruşta uzaklaştırma alırsın." Özenti düşmanım bana tavsiye mi veriyor? İlginç.

Sırıttım ve calzone'umdan büyük bir ısırık aldım.

Val'in gözleri kafatasının içinde bir tur daha attı. "Her neyse. Başını belaya sok, bakalım umurumda olacak mı?" diye mırıldandı nefesinin altından.

Göğsümde bir kakhaha kıpırdandı ama onu bastırdım.

"Hey, Kane." Arkamdaki ses kimya dersinden hemen tanıdığım boğucu bir mırıltıydı. "Gelip benimle oturmalıydın, şapşal. Bu kalabalık nasıl eğleneceğini hiç bilmiyor." Harper bir elini sırtıma koydu, sonra hepsi de pür dikkat beni izleyen sahte sarışıklardan oluşan bir masayı işaret etti.

"Elbette," diye cesaretlendirdi Val. "Eminim Harper size her türlü eğlenceyi gösterebilir."

Küçük bir öfke patlamasıyla ona ters ters baktım. "Belki yarın, Harper." Dikkatimi tekrar arkamdaki kıza çevirdim ve en çekici gülümsememi takındım. "Ama davet için teşekkürler. Ben burada iyiyim."

"Sıkıldığınızda beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz." Güneşten öpülmüş sahte saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve çalımlı adımlarla kölelerinin yanına döndü.

Masadaki herkes kıkırdadı ve konuşmamız sırasında şüpheli bir sessizliğe bürünen kafeteryanın geri kalanıyla birlikte kendi sohbetlerine geri döndüler.

Valentina sadece benim duyabileceğim şekilde, "Gitmeliydin," diye fısıldadı.

Başımı çevirdiğimde gözlerimiz çarpıştı ve sözsüz bir savaşta kilitlendi. Örtülü tehditler ve ölümcül vaatlerden oluşan bir kakofoni. Neden bana karşı bu kadar dirençliydi? İstedğini elde etmeye o kadar alışmıştı ki, kabul etmememe dayanamıyor muydu? Sorun bu değildi. Birbirimize tek bir kelime bile söylemeden önce kendini bana karşı ayarlamıştı.

"Dediğim gibi," diye mırıldandım sadece onun kulakları için. "Olduğum yerde mutluyum." Gözlerimi onunkilerden ayırmadan meyve salatasındaki çileklerden birini kaptım ve dudaklarımın arasında emdim.

Yutkunurken boğazındaki kaslar esnedi.

Bingo. Bayan Valentina ısrar ettiği kadar dayanıklı değildi. Şimdi bir yerlere varıyorduk.

Yavaşça Reyna'ya döndüm. "Sırada hangi dersin var?"

Val hemen yanımda ayağa fırladı. "Rey, gitmemiz gerek. Bay Halcomb'a öğle yemeği bitmeden ofise uğrayacağımızı söyledim." Yarısı yenmiş öğle yemeğini yalıtımlı bir çantaya geri attı ve kendini banktaki koltuktan çekti.

Reyna özür dileyen bir bakışla aceleyle eşyalarını topladı.

"Seni göremezsem iyi günler," dedim ona ve başkomutanın arkasından gitmeden önce bana bakmak için durakladığında küçük bir gülümseme kazandım.

"Görünüşe göre yine birlikte bir dersimiz var." Kendimi Reyna'nın yanındaki koltuğa bıraktım.

Bana utangaç bir gülümseme verdi. "Sosyolojiyi seveceksin. Bayan Wentz gerçekten harika bir öğretmen." "Bunu duymak güzel. Şimdiye kadar herkes oldukça yoğun görünüyor."

"Bu Xavier."

"Uzun zamandır mı buradaki okula gidiyorsun?" Onu dikkatle inceledim, herkesten biraz farklı olan bu kızı merak ediyordum. Bu sadece benim tahminlerim miydi yoksa onun içe dönük doğasının bir ürünü müydü?

"Sadece bu okul yılının başından beri."

"Meksika'dan o zaman mı taşındınız?"

Reyna'nın gözleri öğretmene kaydı. "Evet."

"Bu oldukça zor bir alışma süreci olmalı," diye

dürttüm. "Tahmin bile edemezsin."

"Bir de bana sor. Özel öğretmenlerin olduğunu mu söylemiştin?"

Gözleri yine odanın önüne kaydı. Öğretmen derse başlamak için dikkatimizi çektiğinde Reyna'nın omuzları rahatlamış gibiydi. Sanki konuşmamızı bitirmek istemiyormuş gibi bana ince bir gülümseme attı ama ben tam tersini hissettiğini anladım.

Çok mu sert çıkmıştım? Arkadaşı onu benden uzak durması için uyarmış mıydı? Sebep her ne olursa olsun, onunla arkadaş olmak istiyorsam yapmam gereken bazı işler vardı. Valentina'nın, arkadaşıyla benim hangi derslerde birlikte olabileceğimiz konusunda endişelendiğini hayal ettiğimde sırttım. Onun gibi kızlar etraflarındaki herkesi kontrol etmek zorundaydı ve o ders saatlerinde müdahale edemeyecek kadar güçsüz olmaktan nefret ederdi.

Günün son dersine girene kadar öğleden sonramın Val'siz geçeceğini düşünmeye başlamıştım. Valentina arka sırada, odadaki tek boş koltuğun yanında oturuyordu, koyu dalgalı saçları omuzlarına dökülürken bir yandan da telefonunda geziniyordu.

Yanına kimse oturmadığında şaşırmadım. Diğerleri muhtemelen ona yaklaşamayacak kadar

korkmuşlardı. Her ne kadar gözüm korkmamış olsa da, zoraki gülümsemeler ve tekrarlanan konuşmalarla dolu bir günün ardından zaten çekmekte olduğum baş ağrısını daha da şiddetlendirmek istemiyordum.

Evet, yeniyim. Teksas'tan taşındım. Spor yok.

İlk derste yaptığım gibi çömelip birini ön taraftaki koltuğundan kaldırmaya kalkıştım, ama saçma sapan siyaset bilimi öğretmenimiz bana Valentina'nın yanındaki boş sıraya dönmemi emretti. Olması gerekenden daha fazla itiraz ederek koltuğa çöktüm. Ne ona ne de bir başkasına düşüncelerimi açmamayı tercih ediyordum ama sabrım tükenmişti.

Kızgınlığımı nasıl yorumlayacağını merak ettim. Belki bu ona düşünecek bir şey verirdi. Muhtemelen ona zorluk çıkarmaktan zevk aldığımı düşünmüştü ve bu tamamen yanlış olmasa da tamamen doğru da değildi. Sebeplerim kendime aitti ve şu an için onunla tartışmakla ilgilenmiyordum.

Bir kez bile ona doğru bakmadım. Bakışlarının ağırlığını belli aralıklarla hissedebiliyordum ama cazibesine kapılmadım.

"Bu alıntının kaynağını bana kim söyleyebilir?" Bay Barnard beyaz tahtayı işaret ederek sınıfa sordu.

Anlatırsan unutturum, öğretirsen hatırlarım, beni dahil edersen

öğrenirim. Çekebileceğim dikkati düşünmeden önce elimi kaldırmıştım

bile. "Bay Easton?"

"Benjamin Franklin," dedim tereddüt etmeden. Bu alıntıyı o kadar çok okumuştum ki uykumda bile ezbere söyleyebilirdim.

"Çok iyi! Sıkı müfredatımıza uyum sağlamakta zorlanmayacaksınız gibi görünüyor. Şimdi, asıl konu şu ki, sınıfta bir dizi proje yapacağız çünkü uygulamalı öğrenme, benim saçmalamamı dinlemekten çok daha etkilidir." Dönemimizi özetlemeye devam etti ama ben onu dinlemedim.

Tahtaya yazmak için arkasını döndüğünde Valentina bana küçük bir kâğıt parçası uzattı. Açtım ve mesajını okudum.

Odanın arkasından tahtayı okumakta zorlandığını sanıyordum.

Ağzımın kenarları yukarı doğru kıvrıldı. İlk derse dikkatini vermiş olması ya da bana yalan söylememi istemesi beni şaşırtmamıştı. Kalemimin kapağını çıkardım ve notu geri vermeden önce iki kelime karaladım.

Yalan söyledim.

Cevabı hızlı oldu. *Reyna'dan uzak dur.*

Cevabımı yazmadan önce bir süre onu inceledim. *Siz ikiniz birlikte misiniz?* Bu bir şakaydı... çoğunlukla. Küçük bir parçam Val'in bana karşı tuhaf davranışını açıklayan şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

Gözleri gazeteden bana, sonra tekrar aşağıya kaydı. *Biz olsaydık onu yalnız bırakır mıydın? İyi denemeydi.* Sırıttım.

Notu avucunun içinde buruşturdu ve bir daha bana bakmayı reddetti.

I Bugün Reyna'yı görebilmiştım ama bu geri döndüğümüz ilk günün tek iyi yanıydı. Okulun önüne doğru yürürken Kane Easton'ı düşünmek bile öfkeli alevlerin boynumu yalamasına neden oluyordu.

"Onunla başka bir ders aldın mı?" Reyna'ya sordum, okuldan çıkan insan kalabalığında kimseye çarpmamak için gözlerimi önümdeki yola dikmiştım.

"Kim?"

"Kane. Onun saçmalıklarına kanma Rey. O tam bir oyuncu."

"Beni kolladığın için minnettarım Val, ama biriyle çıkmak aklımdaki son şey. Eğer endişelendiğin buysa, onu rahat bırakabilirsin. Onu sadece kıskırttığını biliyorsun." Haksız değildi ama her düğmeme basarken onu nasıl görmezden gelebilirdim?

Dışarı çıkarken inledim. "Biliyorum. Sadece senin için endişeleniyorum."

"Sessiz olabilirim ama ailemde on yedi yıl boyunca hayatta kaldım. Tamamen çaresiz değilim," diye şakacı bir şekilde beni azarladı ve omzuma kendi omzuyla vurdu.

"Haklısın, özür dilerim. Sakin olmaya çalışacağım." Reyna'yı korumak için aylarca uğraşmışım, bu yüzden korumacı içgüdülerini bir kenara itmek kolay değildi. Belki yüzeyin altında sertti ama sessiz doğası onu savunmasız gösteriyordu. Ona sadece zarar verecek bir adama bağlanmasını istemiyordum.

Ön taraftaki kaldırımda yerlerimizi aldık, genellikle en son gelenlerden bazıları olan araçlarımızı orada beklerdik. Öğrencilerin daire şeklindeki arabalara binişini izlerken, göz ucuyla bize yaklaşan bir çift sarışını fark ettim. Son sınıftaki her sarışın Harper'a ait değildi, ama sayıları o kadar fazlaydı ki bunun bir sorun olabileceğini düşünmek yanlış olmazdı.

Addison ve Penelope. Onlar sadece Harper'ın amigo kalabalığının bir parçası değil, aynı zamanda onun en yakın suç ortakları olan Şey 1 ve Şey 2'ydiler. Altıncı sınıfta, o zamanki müdürümüz Müdür Hale'in yeni bir elçilik programını duyurmasının ardından sınıfımızdaki popüler çocuklar iki gruba ayrıldı. Altıncı sınıftan on ikinci sınıfa kadar her sınıftan bir öğrenci, yeni bir kapsayıcılık girişimiyle ilgili bir komitenin parçası olarak seçilecekti. Üyeler sadece kolektif olarak çalışmakla kalmayacak, aynı zamanda Hale ile bireysel olarak da zaman geçirecek ve Hale onlara ekip oluşturma konusunda rehberlik edecekti. Daha o zamandan hırslıydım ve bu tür bir deneyimin üniversiteye girmek için harika olacağını biliyordum. Altıncı sınıf temsilcisi pozisyonu için başvurduğum ve seçildim. Ta ki Harper annesini gönderip kızının bu görev için daha nitelikli olduğu konusunda ısrar edene kadar. Hale beni oturtup görevin Harper'a verildiğini ve ertesi yıl birlikte çalışabileceğimizi açıklayıncaya kadar ortalığı ayağa kaldırdı. Hale o yıl beklenmedik bir şekilde

ayrıldı, ben de bu şansı hiç yakalayamadım.

Harper ve benim aramda zaten huzursuz bir rekabet vardı. Büyükelçilik görevimi gasp ettiğinde, kumda bir çizgi çizilmişti. O yıl giderek daha sinsi olmaya başladı ve ben de onunla hiçbir şey yapmayı reddettim. Hale gittikten sonra bile aramızdaki uçurum büyüdü. Ortak arkadaşlarımız gayri resmi olarak aramızda seçim yapmak zorunda bırakılmıştı. Harper'ı takip eden kızların çoğu onun sıg davranışlarını yansıtıyordu, bu da o grubu benim gözümde kesinlikle tahammül edilemez hale getiriyordu.

Benimle açıkça uğraşmamaları gerektiğini biliyorlardı ama bu onları ara sıra ufak tefek sataşmalardan alıkoymuyordu. İki kız bize doğru geldiğinde, iğneleyici yorumlar için kendimi tuttum ama görünüşe göre sohbete dalmışlardı. Addison çantasını bir omzundan diğerine savurup Reyna'ya çarptığında neredeyse gardımı indirecektim.

Reyna öne doğru tökezledi ve neredeyse telefonunu düşürüyordu.

Addison durdu, ağzı abartılı bir şaşkınlık ve pişmanlık içinde açtı. "Aman Tanrım. Ben *çok* Özür dilerim. Seni orada görmedim. Benim hatam."

Penelope kıs kıs gülererek Addison'dan memnun bir gülümseme aldı ve onlar uzaklaşmaya başladılar.

"Her gün öğle yemeğinden sonra bağırsaklarını kusmak görüşünü etkiliyor olmalı," diye karşılık verdim. "Bunu kontrol ettirmek isteyebilirsin."

Addison'ın kafası o kadar hızlı döndü ki neredeyse yerinden çıkacaktı ama tek kelime etmedi. Gözleri yarıklara kadar daralmış ve dudakları öyle büzülmüştü ki ağzı bir pisliği andırıyordu, hışımla uzaklaşmadan önce sadece ters ters baktı.

Reyna ve benim kahkaha krizine girmemiz tam otuz beş saniye sürdü.

"Bir süredir böyle bir şey denemediler," dedi kıkırdamalarımız yatıştığında.

"Eminim moladan sonra suları test ediyorlardır. Umarım bu onları tekrar hizaya sokmuştur." Kaldırımdan aşağıya, gittikleri yöne baktım ve Kane'in dikkatle bizi izlediğini gördüm. Konuştuklarımızı duyamayacak kadar uzaktaydı ama tüm sahneye tanık olduğundan hiç şüphem yoktu. Kibar Kazanova'nın tüm izleri eriyip gitmişti ve geriye kalanlar beni ürkütmüştü. Acımasız bir yoğunluk. Vahşi bir vahşet. Bir yırtıcı.

Onun olayı neydi?

Bu konsantre incelemenin her zerresi bana yönelikti ve bakışlarını kendi sarsılmaz gücümle tuttum. Beni kesinlikle yıldırıamayacaktı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra nihayet bağlantımızı kopardı. Gözlerim ona yapışıp kaldı. Bacağını şık siyah bir motosikletin üzerine atmasını, kaskını takmasını ve sonra zarifçe süzülerek okuldan uzaklaşmasını izledim.

"Ne tür bir ebeveyn çocuklarının lisede motosiklet sahibi olmasına izin verir?" Reyna düşündü. O da onu izliyordu.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım ve bir ay önce canavar babasından yediği morluğu düşündüm.

Ne demek istediğimi anladı ve omuz silkti. "Sanırım her türlü oluyor."

Gözlerim tekrar caddeye kaydı. Artık onu göremiyor olsam da uzaktan bisikletinin hızlanma sesini duyabiliyordum. "Evet, ama kesinlikle eşsiz biri. Ne olduğunu bilmiyorum ama ondan garip bir elektrik alıyorum. Beni endişelendiriyor."

"Dünyadaki en seksi adam olduğu için de olabilir."

Reyna'nın koluna bir şaplak attım. "Şu anda o şeylere dikkat etmediğini söylemiştin!"

Kıkırdadı. "Onu fark etmemek biraz zor."

"Çok sinir bozucu." İçimi çektim. "Neden güzel olanlar bu kadar acı verici olmak zorunda?"

"Oh, bu benim." Siyah bir Cadillac sedanı doğru başın salladı. "Yarın görüşürüz!"

Ona el salladım, sonra annemin arabasına doğru yürüdüm. Sırada oturmaktan nefret ederdi, bu yüzden gelmeden önce kalabalığın azalmasını bekledi. Ehliyetim vardı ama arabam yoktu, bu da beni onun kaprislerine maruz bırakıyordu.

Ben ailenin bebeğiydim. Hem de sürpriz bir bebek. Ben doğana kadar ailem bez ve biberonla işlerinin bittiğini düşünüyordu. Ailenin en küçüğü hakkında söylenenler doğruymuş. Benim için belirlenmiş uyku saatleri yoktu. Ev yapımı bebek maması ya da bez bebek bezi yoktu. Annem zaten öyle bir tip değildi, ama zaten uğraşması gereken iki kızı olduğunda, ebeveynlik tarzı her şeyden çok hayatta kalma dersiydi.

Benim için işe yaradı. Çizgilerin içinde kaldığım sürece bana büyük bir özgürlük verildi. İyi notlar aldım ve şikayet etmeden kiliseye gittim - en azından dışarıdan değil - ve neredeyse tek istedikleri buydu. Onların arkasından çok fazla sapkınlık yapmadım ama ara sıra gizlice kaçtığım da oldu. Ancak artık babamın mafyanın içinde olduğunu ve hayatlarımızın tahmin ettiğimden daha tehlikeli olduğunu bildiğim için kuralları çiğneme konusunda daha temkinliydim. En korkunç ihlali Reyna'ydı. Ailem arkadaş olduğumuzu öğrenirse çok kızardı ama ben ona sırtımı dönmeyi reddettim. Sadece daha sonra bu kararından pişmanlık duymayacağımı ummak zorundaydım.

Ben arabaya bindikten sonra annem "Döndüğün ilk gün nasıldı?"

diye sordu. "Sadece normal bir gün. Rapor edecek bir şey yok."

"Sadece birkaç ay kaldı. Bu sonun başlangıcı. Mezun olduktan sonra nereye gideceğine gerçekten karar vermelisin."

Hayatımın neredeyse her günü gördüğüm manzaraların yanından geçerken pencereden dışarı baktım. "Biliyorum anne. Oraya varıyorum."

Başvurduğum beş okula da kabul edilmiştim. Sorun şuydu ki, bir tanesine karar verememiştim. Genel olarak üniversite pek ilgimi çekmiyordu. Finans ya da mimarlık diploması ya da herhangi bir akademik uğraş umurumda bile değildi. Hiçbiri piyano çalarken hissettiklerimle kıyaslanamazdı. Bu benim tek gerçek aşkımdı, ancak hayatta kendime ne kadar güvenirsem güveneyim, piyano benim tek güvensizliğimdi. Başkaları için çalmaktan rahatsız oluyordum ve Juilliard veya NYU gibi bir müzik okuluna girebilmem için çok fazla yetenekli müzisyen olması gerekiyordu.

En büyük kız kardeşim Giada hiç üniversiteye gitmedi ve kendisini meşgul etmek için yogaya bel bağladı. Böyle bir şey bir seçenektir çünkü her ikimizin de bol miktarda güven fonu vardı, ama bu hayat kulağa çok sıkıcı geliyordu. Bir odağa ihtiyacım vardı. Hayatta bir amaca. Çok başarılı olduğum için üniversiteye gideceğimi sanıyordum ama bunların hiçbiri ilgimi çekmiyordu. Hiçbir şey bana uymazken bir hayat yoluna nasıl karar verebilirdim?

Kendimi tamamen rahat hissettiğim tek an piyanomun başında oturduğum andı. Parmaklarım tuşların üzerinde dans ettiğinde, etrafımdaki dünya eriyip gider ve geriye sadece unutulmaz bir melodinin rahatlatıcı kucaklaması kalırdı. Bazı insanlar günlük yazar ya da bir terapistle konuşur. Benim başa çıkma mekanizmam piyanoydu. Güneşin altındaki her duygu, abanoz ve fildişinin doğru kombinasyonuyla ortaya çıkarılmak için oradaydı. Parlak güneşli cumartesiler için canlı bir Chopin mazurka. Duygularım beni dibe sürüklediğinde Beethoven ya da Rachmaninoff. Müzik benim için her şeydi. Ama başkaları için çalmak istemezsem, müziğimi nasıl daha ileri götürebilirdim? Müzik öğretmeni olmak bir şeydi, ama bir üniversitede olmak performanslar gerektirecekti. Bu düşünce bile beni dehşete düşürüyordu.

Babam bana bülbülüm derdi. Dinleyicilerden bağımsız olarak müziğimi çalma özgürlüğüm olmadan, kendi yaptığım bir kafesteki kuş gibiydim. Korku beni geride tutuyordu, ancak bunun üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyordum ve bir müzik okuluna gitmek, balonumun güvenliğinden muazzam bir sıçrama gibi geliyordu. O kadar korkutucuydu ki seçenekleri araştırmamıştım bile.

Annem benim varoluşsal krizime aldırmadan devam etti. "Bu hafta sonu bir araya gelebileceğimizi umuyorum. Belki Camilla'yı arayıp gelmesi için ikna edebilirsin. Bütün arkadaşlarımın

değişiklik olsun diye kızlarla birlikte." Sesindeki bir şey dikkatimi

çekti. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet. Sadece annelik yapıyorum, hepsi bu." Zoraki gülümsemesi hiç de güven verici değildi.

Onu rahatsız eden bir şey mi vardı, yoksa ben mi aşırı hassas davranıyordum? Hiçbir fikrim yoktu ve Reyna'ya yardım etmenin baskısı ile Kane'le uğraşmanın verdiği huzursuzluk arasında annem için de endişelenecek durumda değildim. Bir açıklama yapması için onu sıkıştırmak yerine, eve gittiğimde hangi şarkıyı çalışacağımı düşündüm.

Karanlık ve yoğun bir şey.

Ormanın derinliklerinde bir kurdunki gibi parlayan kehribar gözlere uygun bir şey. Kane'in uyandırdığı karmaşık duyguların üstesinden gelebilsem, belki onun yanında rahatlayabilirdim. Belki arkadaş bile olabilirdik.

Bakışlarının nüfuz edici yoğunluğunu, güçlü fiziğinin erkeksi hatlarını ve sadece en yetenekli yırtıcılarda bulunan doğal özgüven bolluğunu hatırladım. Bu kombinasyon sarhoş ediciydi. Nefes kesiciydi. Onun etrafında olup da varlığından etkilenmemeyi hayal bile edemezdim. Sadece onu düşünmek bile karnımdan parmak uçlarıma kadar elektrik çarpmasına neden oluyordu.

Kane Easton arkadaş olacak biri değildi.

Etrafındaki insanlarda sadece en uç duyguları uyandıran bir adamdı. Sevgi ya da nefret, ikisi arasında bir şey yoktu. Ona karşı duyduğum nefretin ötesini görmeyi öğrenirsem, bunun beni nereye götürebileceğini düşünmek beni ürpertiordu.

“Hey, dostum. Dün öğle yemeğinde sormak aklıma gelmedi ama lakros oynuyor musun? Takımda yeni yetenekler her zaman işimize yarar.” Bryson beni tam okuldan içeri girerken yakaladı, yüzünde hevesli bir bekleyiş. Umutlarını söndürmek zorunda kalmam çok kötü oldu. "Yapamam dostum. Dizimdeki sakatlık spor kariyerimi bitirdi." "Ah, dostum. Bu berbat bir şey. Ne oynuyordun?" "Futbol, alıcı."

"Bu doğru-Teksas. Orada futbolu çok seviyorlar." Sırıttı. "Dizin için çok üzüldüm. Zor bir durum."

"Evet, artık benim için temas sporları yok." Sakatlığım nedeniyle bırakmak zorunda kaldığım her şeyi düşünerek yüzümü buruşturdum. Kızgınlığının büyük bir kısmını atlatmışım ama kızgınlığın acı tadı hâlâ damağımdaydı.

"Dün kimse bahsetti mi bilmiyorum ama Blake Masterson Cuma günü okula dönüş partisi veriyor. Ailesi Hamptons'daki evlerinde olacak, yani onun evi tamamen bizim. Kesinlikle gelmelisiniz. Onun partileri her zaman harika olur."

"Yapacak daha iyi bir şeyim yok. Beni de sayın."

Parayı su gibi tüketen insanlar için bir lise partisinin nasıl olacağını ancak hayal edebilirdim. Muhtemelen sadece beni kızdıracaktı ama bu benim ilk büyük sosyal fırsatımdı ve bundan yararlanmam gerekiyordu. Bryson'ın numarasını ve partinin adresini aldıktan sonra dersten önce dolabıma gittim.

Xavier blok programlama yerine geleneksel programlamayı kullanıyordu, bu nedenle her okul günü aynı rutini takip ediyordu. Bu da her güne Val ve Reyna ile başlamam gerektiği anlamına geliyordu. Dün okuldan sonra Reyna'nın savunmasına atladığına tanık olduktan sonra Val hakkındaki ilk izlenimimi yeniden gözden geçiriyordum. Şirret sarışına ne dediğini duyamamışım ama her ne dediyse kızın öfkelenmesine neden olmuştu. Valentina yavrusunu koruyan bir anne ayı gibi Reyna'nın savunmasına atlamıştı. Bu konuşma bana Valentina'nın benim yanımdaki soğuk tavrının soğuk bir reddedişten daha karmaşık olabileceğini fark ettirdi. Eğer beni arkadaşı için bir tehdit olarak görüyorsa, beni uzaklaştırmak için elinden geleni yapardı.

Bunun farkına varması birkaç önemli soruyu gündeme getirdi. Reyna'ya karşı neden bu kadar korumacıydı ve beni neredeyse hiç tanımadığı halde neden beni bir tehdit olarak görüyordu? Valentina'nın zihnimde yarattığı ilk imajı -kendini etrafındaki herkesten üstün gören şımarık zengin

kız- sildim ve bana kim olduğunu kendisinin göstermesine izin vermeye karar verdim. Okulda sergilediği duygusuz dış görünüşünün altında acımasız bir sadakat yattığından şüpheleniyordum - karakterinin gerçek kalbini sadece layık gördüğü kişilere gösteriyordu.

Ona bakış açım güzel ve şirretten güzel ve vahşi bir hale dönüşmüştü; bu da onun ilgisini artıran önemli bir ayrımdı.

İngilizce dersine girmeden önce başımı salladım. Sebebi ne olursa olsun, Xavier'den biriyle ilgilenmek berbat bir fikirdi. Odaklanmalı ve hayatımı zaten rayından çıkmış olan rotasından daha fazla saptırmadan önce oradan defolup gitmeliydim.

Bir gün önce işgal ettiğim sıraya geçtim ve diğer öğrenciler içeri süzülürken telefonumda gezindim. Siyam ikizleri gibi Reyna ve Val birlikte girdiler. Kızların mümkün olduğunca birbirlerinden ayrılmadıkları belliydi.

Val içeri girdiğinde gözleri doğrudan bana dikildi. Her iki kıza da geniş bir gülümseme verdim - acımasız bir balo kraliçesinin buzla kaplı kalbi bile olsa kalpleri eritmeyi garantileyen bir gülümseme.

"Sabahın bu erken saatinde o şeyi burada gösterirken dikkatli ol. Sabah insanı olmakla suçlanabilirsin," dedi Val masasında otururken.

"Bu o kadar kötü bir şey mi?"

Dönüp bana baktı, beni incelerken gözleri kısılmıştı. "Görünüşün pek çok şeyi telafi edebilir ama adında ciddi bir kara leke olur."

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. "Sanırım sabahları pek sevmiyorsun?"

"Daha az umursayamazdım. Ama diğerleri?" Başını arkamızdaki diğer öğrencilere doğru eğdi, her biri koltuklarında kamburlaşmış, yerel kahve dükkanlarından birinden aldıkları fincanlara tapıyorlardı. "Sabahları oldukça sinirli oluyorlar."

"Bunu aklımda tutacağım," diye şakacı bir şekilde düşündüm. "Bryson bana Cuma günkü partiden bahsetti. Siz ikiniz gidiyor musunuz?"

Ön tarafa dönme sürecinde hareketsiz kaldı. Gözleri Reyna'ya kaydı. "Hayır, bunu yapmayacağız. o."

"Evet," diye karşılık verdi Reyna. "Evet, orada olacağız."

Val'in kaşları çatıldı ama itiraz etmedi. İlginç. Arkadaşlıklarının iyi olmadığına dair iyi bir işaret. tamamen diktatörce.

"Harika. Hepinizi orada görmeyi çok isterim." Sıcak, bakırımsı teni koyu bir gül tonuna dönüşen Reyna'ya gülümsedim.

"Pekâlâ, millet. Başlayalım." Bayan Adams beyaz tahtada bir şiir gösteren dizüstü projeksiyon sistemini açtı. "Umarım hepiniz dün geceki ödevi okumuşsunuzdur. Döneme başlamak için kolay bir ödevdi."

Robert Frost'un "Nothing Gold Can Stay" şiiri ekranda yanıp söndü. Ev ödevimi yapmamıştım ama kendimi tanıtmak için sekiz dizelik basit şiiri taramak yeterince kolaydı. Sadece kısa olmakla kalmıyor, şair aynı zamanda çok aşına olduğum bir kavramdan bahsediyordu.

"İlk bakışta basit gibi görünebilir, ancak şiir birçok şekilde yorumlanabilir. Şiirle ilgili ilk izlenimleriniz nelerdir?" diye sordu öğretmen.

Elimi kaldırmadım. "İyi olan hiçbir şey kalıcı değildir." Nihilist bir bakış açısydı ama benim deneyimlerime göre doğruluğu kanıtlanmıştı.

"Şey, bu kesinlikle bir yol-" Bayan Adams cevap vermeye başladı ama keskin bir kadın sesi tarafından kesildi.

"Katılmıyorum," diye patladı Valentina. "Frost değişimin iyi ya da kötü olduğunu ima etmiyor. Sadece hayatın her zaman bir değişim içinde olduğunu söylüyor. Geçen zamana olumsuz bir anlam yüklemek, okuyucunun kendi ruh halinin bir ürünüdür." Arkasından beni göremiyordu ama gözlerimin onun üzerinde olduğunun farkında olduğundan eminim.

"*Yani Eden kedere gömüldü.* Bunun bir dereceye kadar üzüntü anlamına gelmediğini mi düşünüyorsun?" diye sordum.

Val yüzünü bana döndü. "Sanırım bize üzüntünün bile uzun sürmeyeceğini söylüyor, tıpkı bir çiçeğin sadece bir süre açabileceği gibi. Zamanın herhangi bir anında ne geçerse geçsin, o an kalıcı olmayacaktır. Bu bizi ister bugünün en iyi yanlarının tadını çıkarmaya teşvik etsin, isterse en zor yanlarının sonsuza dek sürmeyeceğine dair güvence versin, şiirin kayıp ve çaresizlikten ziyade cesaret ve dayanıklılıkla ilgili olduğunu söyleyebilirim."

Bayan Adams kendi yorumunu aktarmaya başladıktan sonra bile gözlerimiz kilitli kaldı. Val sonunda arkasını döndükten sonra bir defter kâğıdı çıkardım ve kısa bir not karaladım.

İyimserliğe dikkat edin. İnsanlar umursadığını düşünebilir. Koluna dokunarak katlanmış kâğıdı gizlice ona uzattım.

İnsanların hakkımda ne düşündüğü umurumda değil, ama öte yandan sen, üzerinde çok çalıştığın kaygısız imajını lekeleme tehlikesiyle karşı karşıyasın. Haksız değildi. Şiir hakkında dürüstçe konuşmuştum ve gerçek inançlarım gösterdiğimden çok daha alaycıydı.

Sanırım ikimiz de görüldüğümüzden daha karmaşık olabiliriz.

Ne yazık ki asla bilecek kadar yakın olamayacağız. Ayrılırken yaptığı espri beni gülümsetti.

Uzanıp parmaklarımı Valentina'nın kestane rengi dalgalarında gezdirerek onun gerçek olduğunu ve hayal gücümün bir ürünü olmadığını doğrulama isteğime direnmek zorunda kaldım. Cennetten gönderilmiş bir muamma beni sınamak içindi. Beni baştan çıkarmak için. Onunla ilgili her şey, ancak ilahi bir intikam olabilecek bir şekilde beni cezbetmek için titizlikle tasarlanmıştı.

Geçmiş yaşamımda bu kadar engeli aşmayı hak edecek ne yapmış olabilirdim ki?

Önemli değildi. Tıpkı Robert Frost'un söylediği gibi, Valentina'nın da çok güzel bir şekilde belirttiği gibi, Xavier'deki zamanım sınırlıydı. Ne kadar cezbedilirim cezbedileyim ya da dikkatimi dağıtan şey ne kadar büyüleyici olursa olsun, hedeflerimden saptırılmama izin vermeyecektim.

Göründüğünden çok daha fazlası olan kızla olan bağımı kopararak bakışlarımı tekrar tahtaya çevirmeye zorladım.

Kane ben geldiğimde öğle yemeği masamıza oturmuştu bile. Kafeteryaya girdiğim anda gözleri havayı yararak benimkilerle çarpıştı, sanki bir iç radar onu varlığımdan haberdar etmişti. Bakışları orta yerime dolanmış bir ip gibiydi ve beni ileri. Onu masamızda görmek bana bir gün önce kolunun tesadüfen benimkine sürtündüğü anı hatırlattı. Teninin bana yaydığı sıcaklık ve bedenlerimizin her tesadüfi birleşiminde içimde oluşan elektrik şoku.

Tıpkı İngilizce dersinde yaptığı gibi, gözleri benimkileri uygun olandan daha uzun süre tuttu. Toplumsal normların tesadüfi bir göz teması için belirlediğinden daha uzun. Onun altın rengi ve benim gümüş rengim, tıpkı güneş ve ay gibi, sonsuza dek birbirlerine zıttı.

Tanıştığımız andan itibaren ona meydan okudum. Neden direncimin sadece onun ilgisini çektiğini hissediyordum? Çoğu erkek potansiyel reddedilmeden kaçardı. Kane tamamen dirençliydi.

Reyna'yı rahat bıraktığı sürece onunla başa çıkabilirdim. Göründüğünden daha sert olduğunu iddia etmesine rağmen, Kane gibi bir playboyu idare etme becerime çok daha fazla güveniyordum. Şakacı tavırları ve büyüleyici yakışıklılığı ne kadar ikna edici olursa olsun, onun söz konusu olduğu yerde aklımı kaybetmezdim.

Beni duyuyor musun, Valentina? Kane Easton'a aşık olmayacaksın.

Son bir zihinsel moral konuşmasıyla masaya doğru ilerledim ve Kane'in karşı tarafına oturdum. Onun yanına oturup vücudunun benimkine dokunma hissine bağımlı olma riskini göze alamazdım. Sadece net bir sınır koyduğumdan emin olmak için varlığını bile kabul etmedim.

"Reyna nerede?" diye sordu, benim soğukkanlı tavrımı görmezden gelerek aramızdaki boşluğu doldurdu.

Öfkem alevlendi. Bir ipucu alıp beni rahat bırakmadığı için sinirlenmişim ama bilmesem bu öfkenin bir kısmının da kıskançlıktan kaynaklandığını söyleyebilirdim ki bu çok saçmaydı çünkü hayat yolunda cazibesıyla ilerleyen biriyle çıkmakla ilgilenmiyordum. O sadece kendi çıkarlarına sadıktı. Gözleri hareketlerimi takip ediyordu ama o tam bir flörtçüydü ve Reyna'ya karşı sönmeyen bir ilgi besliyordu. Bahislerini riske atıp ikimizin de peşine mi düşüyordu? Muhtemelen. Kesinlikle içimde kıskançlık duyguları uyandıracak biri değildi.

Kane Easton üzerinde durmayı bırakmalıydım. Hayatımda uğraşmam gereken çok daha önemli bir şey vardı.

Asi duygularımı bastırdım ve gülümsedim. "Kendini iyi hissetmiyordu, o yüzden bugünlük eve gitti." Kramp girmişti ama bu onu ilgilendirmezdi.

Çenesini kaldırarak konuyu kapattı ama ben öğle yemeğimi hazırlarken beni izlemeye devam

etti. "Dün okuldan sonra o kızlar ona sataştı mı?"

Gözlerimi onun suşisiyle oynadığı yere diktim ve sahte konsantrasyonumu yemeğime geri verdim. "Sene başında başladığında denediler ama ben buna bir son verdim."

"Başlangıçta onu neredeyse hiç tanımadığınızı düşünürsek, bu çok hayırseverce bir davranıştı."

Omuz silktim. "Pek sayılmaz. İnanılmaz derecede sessizdi ve kendilerinden daha zayıf insanlardan faydalanan pislikler için kolay bir hedefti. Onları durdurmak sadece insani bir terbiyeydi." İlk başta, Harper ve yandaşlarını kontrol altında tutmanın bir yolu olarak kısmen devreye girmiştım. Bir insan ara sıra kullanmadığı takdirde başkaları üzerinde gerçekten güç sahibi olabilir mi? Yapabileceğimi bildiklerinden emin olmak için fırsat doğduğunda ağırlığımı ortaya koymayı akıllıca buldum. Aksi takdirde Harper büyüklük taslar ve okulu kendisinin yönettiğini düşünürdü. Bir güç oyunu olarak başlayan şey bir arkadaşlığa dönüştü. Reyna'yı tanıdıkça, kendi çıkarlarımdan ziyade onun iyiliği için zorbaları uzak tutmak istediğimi fark ettim. Geriye dönüp baktığımda, başlangıçtaki motivasyonlarımın ne kadar benmerkezci olduğunu görüp utandım.

"Siz ikiniz böyle mi arkadaş oldunuz?"

"Evet." Sohbeti bitirmeyi umarak bir ısırik aldım. Başka bir şey söylemeyince, aç bir çizgi film köpekbalığı gibi bana sırtıttığını görmek için başımı kaldırdım. "Ne?"

"Daha iyi hissetmesini umduğumu söyleyebilmem için bana numarasını vermezsiniz herhalde?"

Bu adamın nesi vardı böyle? Bana bakıp sonra da arkadaşımın numarasını istemesinin ne kadar tuhaf olduğunun farkında mıydı? Belki de ülkenin öbür ucuna taşınmasının ve okul değiştirmesinin sebebi buydu. Muhtemelen kızgın bir kadın kalabalığından dayak yemiştir.

"Yapacağımı sanmıyorum." Düşmanca bir bakışla sandviçimden büyük bir ısırik aldım. Kane sadece güldü.

Etkisiz mi? Clueless? Onun olayı neydi? Yüzünde bir gülümseme ve ardında bıraktığı cesetlerle buldozer gibi ilerliyordu. Eylemlerinin sonuçlarını görüyor muydu, yoksa sadece hedeflerine odaklanmış bir at gözlüğü mü takıyordu? Onu çözemiyordum ve bu beni hem rahatsız ediyor hem de büyülüyordu. Şu an için sinirlilik galip geldi. Bryson öğle yemeğinin geri kalanında Kane'in dikkatini çektiğinde burnumu aşağıda tuttum ve Tanrı'ya şükrettim.

Sonraki birkaç saat boyunca işkencecimden kurtulmuştım, ta ki poli-sci dersine kadar. Zil çalmadan hemen önce odaya girdi, belki de dersi ektiğini ve bugünlük gittiğini söyleyerek benimle alay etti. Görünüşü, onunla daha fazla karşılaşmadan günü atlatabileceğime dair tutunduğum umut kırıntısını yok etti.

Öğretmenimiz iPad'lerimizdeki e-kitaptan bir sayfa açmamızı söyledi ve ardından bir önceki gecenin ödevindeki çalışma sorularının üzerinden geçmek için eşleşmemizi istedi. Bir eş seçmek için etrafıma bakamadan Kane masamı tuttu ve kendi masasının yanına çekti. Nefesim kesildi ve şimdi benden sadece birkaç santim uzakta olan ona bakakaldım. Gözleri kapalıydı ve dudaklarının her bir köşesinde boğucu bir kıvrım vardı.

"Buna gerek yoktu," diye fısıldadım, gözlerim odanın içinde gezinirken. Başka hiç kimse masasının yerini değiştirme zahmetine katlanmamıştı.

"iPad'im yanımda değil. Bu şekilde seninkini görebilirim." Kendini beğenmişti. Memnundu. Ama bu itirafı, sorumsuzluğu ve okulu umursamamasıyla ilgili bir başka kara lekeydi. Xavier'deki öğrenciler akademik olarak rekabetçiydi ve genellikle baskıcı beklentileri olan aşırı başarılı ebeveynler tarafından motive edilirdiler. Sınıfa hazırlıksız gelmenin çekici bir yanı yoktu, öyleyse neden onun yakınlığında kalbim göğsümde gümbürdemeye başladı? Neden sınıftaki hava aniden boğucu derecede ince gelmeye başladı?

Kendimi toparlamak umuduyla derin bir nefes aldım ve iPad'imi ikimizin de görebileceği bir yere taşıdım. Masamı eski yerine iterek olayı çıkarmaya çalıştım. Kane

Öne doğru eğildi, dirseklerini masasına dayadı ve ellerini önünde birleştirdi. Bir gün önce olduğu gibi uzun kollu bir Henley giymişti ama ilk kez sol bileğinde üç renkli arkadaşlık bileziği olduğunu fark ettim. En azından ben öyle olduğunu düşünmüştüm. Kabaca yapılmışlardı -aslında rastgele aralıklarla düğümlemiş ipliklerden oluşan bir koleksiyon.

"Küçük bir erkek ya da kız kardeşin var mı?" Görevimizi tamamen unutarak sessizce sordum.

Bakışlarımı açıkta duran bileziklere doğru takip etti ve ipleri parmakladı. "Benim bir kardeşim var." Sözleri şaşırtıcı derecede şefkatliydi.

Tavrındaki ani değişim ve sesindeki duygu beni çok şaşırtmıştı. Samimiyet. Tüm o gevezelikleri ve ukala şovmenliğiyle bana yapmacık gelmişti ama bu kardeşi ondan beklediğimden daha samimi bir şeyler çıkarmıştı.

"Peki ya sen? Hiç kardeşin var mı?" diye sordu.

Bilinmeyen bir nedenle gözlerim yine onunkileri aradı ve o sıcak melas derinliklerine baktığımda, yüzeyin altındaki adamın küçük bir görüntüsünü gördüm. Tutkuları ve korkuları olan biri. Onun gerçeği, kaşlarının sert çizgisinin ve düz, mizahsız dudaklarının altında saklıydı. Çakıllı mırıltısında gerçek merak ortaya çıkıyordu. Şımarık playboyun tüm izleri kaybolmuştu. Bu, o kişinin var olup olmadığını ya da her parçasının bir maske olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Perdeyi geri çekmek istemiş miydi, yoksa onun izni olmadan mı kaymıştı?

"Evet. İki kız kardeş, ikisi de büyük," diye cevap verdim sonunda.

Boğazını temizledi ve dikkatimizi tekrar masanın üzerindeki cihaza yöneltti. "Şu sorulara bir göz atsak iyi olacak. Dün gece ödevi okudunuz mu?"

Başımı salladım.

"Güzel. En azından birimiz başardı." Okuldaki kişiliğine geri dönerek sırıttı.

İçimi çektim. "Pekâlâ, ilk soru. Ödevi göre, popüler olmasa bile konuşmayı korumak neden önemlidir?" Ödevi okumadığını bilmeme rağmen cevap verme sorumluluğunu ona yükleyerek kaşlarımı ona doğru çattım.

"Hükümetin konuşmayı sansürlemesine izin verilirse, temel demokratik haklarımız risk altına girer. Fikirlerin paylaşımı durağanlaşacak ve dolayısıyla ilerleme engellenecektir. İletişim özgürlüğü, tıpkı eğitim gibi, bir ulusu oluşturan insanların refahı için elzemdir."

Nutkum tutulmuş bir halde ona baktım. Kane ev ödevini zaman ayırmaya değer bulmamış olabilirdi ama zeki olduğu tartışılmazdı. Belki de kabul etmek istediğimden bile daha zekiymi.

"Ödevi okumadığına emin misin?" "Sadece anayasanın bir hayranıyım."

"Ciddi misin? Bunu kim söylüyor ki?"

Sırıttı, dişleri alt dudağını şakacı bir şekilde çekiştiriyordu. "Sanırım az önce yaptım."

Başımı salladım, kendi gülümsememi bastırmakta başarısız oldum. "Her neyse. Sıradaki soru. Makaleye göre, ilk değişiklikte yer alan 'konuşma' terimine ne tür eylemler dahildir? Sanırım cevap verme sırası bende." Düşüncelerimi toparlamak için durakladım. "Makaleye göre ve sadece hükümete olan doğal olmayan hayranlığım sayesinde edindiğim bir bilgi hazinesine göre değil," ona nazikçe baktım, "konuşma, herhangi bir fikir ifadesini içerir - sözlü veya yazılı kelimeler, şiddet içermeyen eylemler veya başkalarının haklarını ihlal etmeyen diğer herhangi bir ifade biçimi."

Kane sanki söylediklerimi anlamış gibi yavaşça başını salladı. "Peki, bu masanın üzerine çıkıp asgari ücretin artırılmasının faydaları hakkında bağırmaya başlasam ve okul beni durmaya zorlasa, bu haklarımın ihlali anlamına gelir mi?"

"Hayır, Birinci Değişiklik korumaları hükümet tarafından uygulanan sansür için geçerlidir.

Xavier özel bir kurumdur."

"Peki ya bir devlet okulunda olsaydık?"

Sorusu hakkında bir an düşünmek zorunda kaldım. "Benim eylemlerimin diğer öğrencilerin eğitim haklarını engelleyeceğini düşünürdüm. Okulun öğrencilerin konuşmalarını düzenleme hakkı olmalı - en azından bir dereceye kadar." Kaşlarımı teatral bir şekilde kaldırarak Kane'e baktım. "Bu doğru mu, ey anayasanın büyük ustası?"

Koltuğunda ağır ağır kayarken yüzüne müstehcen bir gülümseme yayıldı. Kane'in gözlerindeki onaylayıcı parıltıyla içimde bir sürü kelebek uçuştı. Sonra dizi benimkine doğru gevşediğinde her şey değişti. Dokunuşunun sıcaklığından yayılan karıncalanma arzusuyla nefesim kesildi. İkimiz de bakışlarımızı temas noktasına indirdik.

-Çıplak dizimi onun haki kaplı kalçasına dayadım.

Tekrar yukarı baktığımda, yanımda oturan şakacı genç adam taşla dönüşmüştü. Vücudu kaskatı kesilmiş ve gülümsemesi ekşimiş olan Kane bir anda yabancılaşmıştı.

Dik oturdu, sert ve mekanik, bağlantımızı kopardı. "Bir sonrakini ben okuyacağım." iPad'i elimden kaydırды, gülümsemesinin yerini yüzünü buruşturmak almıştı.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belli ki üzgündü, ama neden? Dokunduğumuz için mi? Verdiği tepki beni vebaya yakalanmış gibi hissettirdi. Savunmaya geçmek -bu kadar kaba olduğu için onu utandırmak- ve aynı anda bir taşın altına saklanmak istedim.

Masamı deviren oydu. Bana dokunan oydu, tam tersi değil. Neden bu temas onu iğrendirmiş gibi görünüyordu? Saniyeler önceki konuşmamıza mutlu bir şekilde dalmış görünüyordu, peki ne değişmişti?

Bunu düşündükçe, umursadığım için daha da sinirleniyordum. Onun üzgün olmasının benim için ne önemi vardı? Tanıdığım en değişken adam olsa bile neden umurumda olsun ki?

Sınıfın geri kalanı boyunca milyonlarca sert uyarıda bulunmayı düşündüm ama hiçbirini dile getirmedim. Sonunda, onu tamamen görmezden gelmenin en iyi yol olduğuna karar verdim. Davranışlarına duygusal bir tepki vermek, onun benim üzerimde küçük de olsa bir güce sahip olduğunu kabul etmek anlamına gelirdi ve bu da yapmak istemediğim bir itiraftı.

Zil çaldığında, eşyalarımı topladım ve ona ikinci bir bakış bile atmadan oradan ayrıldım.

Haftanın geri kalanında elimden geldiğince Kane'den uzak durdum. Aslında bu beklediğimden daha kolay oldu çünkü o da aynı stratejiyi uyguluyor gibi görünüyordu. Aramızda nelerin değiştiğini anlama ihtiyacım, ondan uzak durma inancımı yiyip bitiriyordu. Sağlam durmayı başardım ama bu bana sahip olduğum tüm özdenetimime mal oldu. İki gün boyunca çabuk öfkelenen ve genel olarak sinirli biriydim. Cuma günü okullar kapandığında kimseye arkadaşlık edecek durumda değildim ama Reyna Blake Masterson'ın partisine gitmemiz için ısrar etmişti.

Gitme konusunda özellikle çelişkideydim çünkü yavaş yavaş içime işleyen kehribar gözlü bir baş belasıyla karşılaşmam kaçınılmazdı. Sadece bir erkeğin varlığının bile beni eve kapatamayacağından emin olmak için partiye gitmenin muhtemelen en iyisi olduğunu düşündüm - özellikle de duygularımı düğümleyen bir adamın. Bana yüzün yarısının gülümsediği, yarısının da ağladığı tiyatro maskelerini hatırlatıyordu. Ne söyleyeceğini ya da nasıl davranacağını tahmin edemiyordum. Çoğu yeni öğrenci gibi öğrenci topluluğumuz arasında düzgünce tanımlanmış bir role girmemişti. Kane uyumun yüzüne gülüyor, ona bir öpücük konduruyor, sonra da canı ne isterse onu yapıyordu. Herkesin hormonlar içinde yüzdüğü bir ev partisinde neler yapabileceğini tahmin bile edemezdin.

Alkol.

Kendimi mümkün olan her şekilde hazırlamalıyım. Ve benim dünyamda, uygun kıyafetler tüm farkı yaratabilirdi. Kendime güvenmemi sağlayacak bir kıyafet seçmeliydim... ama aynı zamanda seksi de olmalıydım çünkü Kane'in ne kaçırdığını bilmesini istiyordum. Yani, onu istemiyordum ama onun da beni istemesi umurumda olmazdı. Sorun şu ki, kıyafetim çok seksi olamazdı çünkü bu çok fazla çabalıyormuşum gibi görünürdü. Bu, beni okul üniformam dışında bir şeyle göreceği nadir anlardan biriydi. Ne giyersem giyeyim mükemmel olmalıydı.

Bir saat boyunca desenler ve düz kumaşlar, pamuk ve flanel arasında bocaladıktan sonra, sonunda yırtık kot pantolon ve altında zarif siyah bir kaşkorse olan ipeksi bir düğmede karar kıldım. Düğmeleri açık bıraktım ama iki ön panelin alt kısmını belimden bağladım. Kısa topuklu kahverengi deri botlarımı giydim, saçlarımı sırtımdan aşağıya doğru gevşek dalgalar halinde topladım ve makyajımın yerinde olduğundan emin oldum. Kendimi sevimli ama rahat hissediyordum. Seksi ama sürtük değil. Kendime güveniyor ve Kane'in beni alt etmesine izin vermemeye kararlıyım.

Aileme yaklaşık bir saat önce yatacağımı söylemiş ve alarm panelini sessiz konuma getirdikten sonra güvenlik sistemini açmışım. Bu şekilde, eve girip çıkarken sessizce açıp kapatabilecektim. Sesi sabah tekrar açacaktım, böylece ailem ayarların değiştirildiğini anlamayacaktı. Evin ışıkları karardığında, aşağıya süzülüp alarmı devre dışı bıraktım, sonra da uzak konuma getirip arka kapıdan sıvıştım.

Reyna ve ben birbirimizden yaklaşık bir mil uzakta yaşıyorduk. Evlerimizin ortasındaki büyük meşe ağacı, geçmişte gizlice çıktığımız birkaç olayda buluşma yerimiz olmuştu. İlk gelen Reyna'ydı, ağır bir palto giymiş beni bekliyordu.

"Daha kalın bir şeyler giymeliydim," dedim ona yaklaşırken, ellerimi küçük ceplerime sokmuştum. Akşam soğuktu ama uzun bir yürüyüşümüz yoktu. Blake daha uzakta oturuyor olsaydı, bizi bırakması için bir araç ayarlamamız gerekecekti ama şansımıza, onun evi bizimkinden birkaç blok ötede değildi.

"O zaman o katil kıyafetinin üstünü örterdin!"

"Doğru, ama yolda donarsam bunun bana bir faydası olmaz." Beni sıcak tutmak için hızlı adımlarla Blake'in evine doğru ilerlemeye başladım. "Bana bu partiye neden gittiğimizi tekrar hatırlatır mısın?" Huysuz olmamaya çalışıyordum ama attığım her adımda bu daha da zorlaşıyordu.

"Çünkü babam beni her an Meksika'ya geri gönderebilir ve bu benim son kez bir lise partisi deneyimim olur. Buradayken her fırsatı değerlendirmek istiyorum." Sesi etkilenmemişti ama sözlerindeki gerçeklik kalbimin etrafına bir mengene gibi sarılmıştı. Hayatı boyunca evde bir öğretmen tarafından eğitilmişti ve şimdi tüm varlığı belirsizdi. Kafamı kıcımdan kaldırıp Kane için endişelenmeyi bırakmam gerekiyordu ki ona yardım etmeye odaklanabileyim.

"Özür dilerim, tatlım. Haklısın. Biraz eğlenmeni istiyorum. Söz veriyorum, seni burada tutmak için bir çözüm bulmaya çalışıyorum." Yürürken omzuna hafifçe vurdum. "Umarım evden çıkarken sorun yaşamamışsındır?"

"Hayır. Annem baygındı. Annem baygındı ve babamın bize göz kulak olması için bıraktığı muhafızlar da o kadar gayretli değil. Sanırım benim gizlice kaçmamdan çok birilerinin evi basmasından endişe ediyorlar."

"Hey, bunu bir zafer olarak kabul ediyoruz." "Kesinlikle."

Köşeyi dönüp Blake'in sokağına girdiğimizde, kaldırım boyunca bir düzine kadar araba park etmişti. Daha fazla da olabilirdi ama çoğunun arkasında birisi yoktu. Mezun olduktan sonra şehre

taşınacaksak bunun bir anlamı yoktu.

Arabaların kümelenmesinin yanı sıra, müziğin bas sesleri de gece havasında asılı duruyordu.

bir toplantı. Evler birbirine çok yakın değildi, bu yüzden komşuların partiyi ihbar etme ihtimali çok düşüktü. Sokağındaki malikâneler sadece geniş arsalara sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda ormanlık bir koruma alanına sırtını dayayarak bolca mahremiyet sağlıyordu. Blake'in evi, yaprakları döküldüğünde muhteşem bir görünüme kavuşacak olan yetişkin meşe ve akçaağaçların arasında yer alan etkileyici bir Tudor canavarıydı. Ev esas olarak kırmızı tuğladan inşa edilmişti ancak geleneksel krem rengi sıva ve koyu ahşap süslemeli iki ön paneli vardı. Görkemli olduğu kadar şirin ve hareketliydi.

İkimiz de evlerimizden gizlice çıkmak için beklemek zorunda kaldığımızdan, parti başladıktan çok sonra gelmiştik. Partinin arka bahçeye taşıdığı evin yan tarafından kahkahalar duyuluyordu. Arka taraftan içeri girmek için etrafta dolaşmayı düşündüm ama vazgeçtim. Bunun yerine kendimizi ön kapıdan içeri attık ve manzarayı seyrettik.

Evin içi yenilenmişti, bu nedenle geleneksel dış cepheye rağmen içerisi geniş bir büyük oda ve yüksek tavanlar ile açık ve iyi aydınlatılmıştı. İnsanlar mekanda küçük gruplar halinde toplanmış, ellerinde içkiler ve evin hoparlör sisteminden Billie Eilish'in "Bad Guy" şarkısı çalarken konuşuyorlardı. İki alanı çevreleyen mutfağın granit adası boyunca çok sayıda içecek seçeneği serpiştirilmişti. Arka duvarı kaplayan büyük resim pencerelerinin dışında, daha fazla insan yanan bir taş ateş çukurunun etrafında kümelenmişti.

Kendimizi mücadelenin içine bırakırken gözlerim bir insandan diğerine gidip geliyordu. Birkaç kişi el salladı ve bağırarak selam verdi ama ben konuşmak için durmadım. Odayı tek bir kişi için tararken dikkatim çok dağılmıştı. Bakmamam gerekirdi ama bakıyordum. Gözlerim, okyanusta yüzdükten sonra her zaman güneşten kurumuş gibi görünen kumral saçları aramak için bir yüzden diğerine geçti. Sahibinin umursamaz bir hava yansıtmamasına rağmen dikkat çeken geniş bir vücudun heybetli duruşunu aradım. Nefesim, daha önce hiç karşılaşmadığım şekilde bana meydan okuyan bir dizi öpülesi dudak için tutuldu.

Büyüyen saplantımın nesnesini nihayet gördüğümde ellerim sıkı yumruklar halinde kıvrıldı, tırnaklarım acı içinde avuçlarıma battı. Okuldaki davranışları yüzünden hâlâ üzgündüm ama onu iki uzun kanepeden birinde Harper'la sarmaş dolaş görünce ciğerlerimden hava çalındı.

Tepkimdeki sefil gerçek tam da bu yüzden ondan uzak durmak istiyordum. Eski Sanskritçe kadar kolay okunabilen bir adam için böylesine mide bulandırıcı bir ihanet duygusu hissettiğim için kendime kızıyordum. Tek bir kurala bile uyma zahmetine katlanamayan birinden neden sadakat duygusu bekliyordum ki?

Daha iyisini biliyordum ama neden o kadar insan arasından Harper olmak zorundaydı ki? O benim düşmanımdan çok daha fazlasıydı. O, kadınlar olarak hepimizin üstesinden gelmeye çalıştığı bir klişeydi. Sağ. Beceriksiz. Sinsi. Eğer Kane onun gibi biriyle benim aramdaki büyük farkları göremiyorsa, zaten zamanımı harcamaya değmezdi.

"Bize içecek bir şeyler getirebilir misin?" Reyna'ya sordum. "Arka tarafa gidip biraz hava almak istiyorum."

Bana sıkı bir gülümseme vermeden önce gözleri kısa bir süreliğine Kane'in oturduğu yere kaydı. "Sorun değil.

Siz çıkın, ben sizi birazdan bulurum."

Elini sıktım ve sürgülü cam kapıya doğru ilerledim. İyi olduğundan emin olmak için Rey'in yanında kalmalıydım ama onunla aynı odada kalmaya dayanamazdım. Dışarı çıktığımda, birkaç propan ısıtıcı ve bir fiçinin etrafında ikinci bir insan kümesi keşfettim. Ateşten ve ısıtıcılardan yayılan ısı bir araya gelerek verandayı beklediğimden daha katlanılabilir kılan bir sıcaklık balonu oluşturdu.

"Hey, Val," diye seslendi Bryson ateşin yanından. "Bir içki ister misin?" Yerinden kalktı ve fiçinin yanından kırmızı bir Solo bardak aldı.

"Tabii, teşekkürler." Birayı pek sevmezdim ama elimde bir şey olmasını tercih ederdim. Bir tılsım ya da belki de kamuflej görevi görüyordu - nasıl açıklarsanız açıklayın, basit kırmızı bardak herhangi bir dışlanmış kalabalığın bir üyesine dönüştürebilirdi. Ortadan kaybolmama yardımcı olması için sihirli özelliklerine ihtiyacım vardı.

"Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun." Cam gibi, kapüşonlu gözlerle bana sırttı.

Bardağı ondan aldım ve kıkırdadım. "İyi deneme, aygır. Böyle bir şey olmayacak." Ve kesinlikle doğru düzgün göremeyecek kadar sarhoşken olmazdı.

Ellerini geniş bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. "Denediği için bir adamı suçlayamam."

"Hey, Bry," diye seslendi biri arkamızdan. "Onlara son maçta dans ettiğin küçük adamdan bahset!"

"Gitmeliyim!" Kudurmuş hayran kitlesi tarafından çağrılan Bryson, spot ışıklarındaki rolünü yeniden kazanmaya hevesliydi ve aceleyle gruba geri döndü.

Yalnız kalma fırsatını değerlendirerek verandanın kenarına çıktım ve gölgeli ağaçların derinliklerine baktım. Isıtıcılardan uzakta daha serindi, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım insan havasında değildim.

"Paltosu olmayan biri için burası çok soğuk." Kane'in gürleyen sesi arkamdan yankılanarak beni sıcacık sardı. Ceketini omuzlarıma örttü ve beni kendine özgü erkeksi kokusuna, baharatlı sedir ağacına, gece yarısı yıldızlara bakmaya ve üstü açık bir arabada dolambaçlı bir yolculuğa daldırdı. Duygularımdaki sarhoş edici çekim başımı döndürüyordu. Ciğerlerim patlamakla tehdit edene kadar derin nefes almak istedim.

Lanet Solo bardak beni hayal kırıklığına uğrattı. Ya öyle ya da Kane'in büyüü onun küçük büyüüne denk değildi. Her iki durumda da, bulunmuştum. Yavaşça arkamı döndüm ve akıl sağlığımı hızla bozan adamın yüzüne bakmak için boynumu büküm. Karanlık, gözlerini derin bir akçaağaca dönüştürmüştü; yapışkan, tatlı ve karşı konulmaz.

"Orası benim için biraz kalabalıktı," dedim, satır aralarını okuması için ona ipucu vermesi gereken bir kurulukla. Ama bu Kane'in tarzı değildi. Eğer lafımı anladıysa bile görmezden geldi.

Dili kendi dilini ıslatmadan önce gözleri dudaklarıma kaydı. "Reyna bu gece seninle geldi mi?"

Başka hangi erkek beni süzüp en iyi arkadaşımı isteyecek kadar küstah olabilir ki? Hiçbiri. Hiç kimse. Sadece Kane böyle karışık sinyalleri pervasızca gönderebilirdi. Etrafındaki herkesi umursamaması beni öfkeliendiriyordu.

İçkimi yere bıraktım ve ceketini omuzlarımdan kaydırarak göğsüne doğru ittim. "*Al* bakalım. *Senden* bir şey almaktansa üşümeyi tercih ederim." Dönüp kaçmaya başladım ama iri bir el kolumu sıkıca kavradı.

"Ne halt ettim ben?" diye tersledi, yüzünü benimkine yaklaştırdı, nefesindeki baharatlı viskinin sert kokusunu alabiliyordum. İçtiğini anlamıştım ama ne zamandır içiyordu? Belki de bir kez olsun gerçek olacak kadar sarhoştı. O karmaşık kafasında neler olup bittiğini bilmek istiyordum ama dinleyemeyecek kadar öfkeliydim.

"Sen *hiçbir* şey yapmadın. Tek bir lanet şey bile." Tutuşunu boşuna çekiştirdim.

Kane beni birkaç metre daha gölgelerin içine çekti. Tüm vücudu öfkeli bir hayal kırıklığıyla kabarmıştı. "Bana kışına neyin girdiğini söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

Eğer görünüş öldürseydi, aranan bir kadın olurum.

"Sorunun ne olduğunu bilmek mi istiyorsun? Sorun *sensin*. Sen ve lanet caziben ve... her şeyi gören ama *hiçbir* şeyi görmeyen o lanet olası gözlerin." Göğsünü ittim, sinirimden kelimelerim birbirine karıştı. "Bu kadar zeki birine göre çok cahilsin."

Çenesi büküldü ve burun delikleri açıldı. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Bilmiyor muyum? *Ha!* Bu çok histerik." Bir psikopat gibi davranıyordum ama kendime engel olamıyordum. Acı ve öfke, bütün hafta boyunca içimde biriktiği yerden fışkırdı.

"O kadar basit değil, tamam mı? Sana ya da bir başkasına zarar vermeye çalışmıyorum." Kane'in kaşları, derin gölgelere gömülmüş yalvaran gözlerinin üzerinde çatıldı.

Yemi yutmamak için başımı salladım. "Benden uzak dur ve Reyna'dan da uzak dur. Tamam mı? O hiç yokmuş gibi davran."

"Reyna'nın bununla ne ilgisi var?"

"Başında bir sürü şey var ve hayatında ona kazık atacak birine ihtiyacı yok." Kendimi geri çektim ve sonunda beni serbest bıraktı.

"İkinizi de inciteceğim konusunda seni bu kadar kararlı yapan ne? Ya tek yapmaya çalıştığım arkadaş olmaksızın?"

Alay ettim, ellerim kalçalarımaya yerleşti. "Arkadaşlarını yönlendirmezsin, onları aşk acısı çeken köpek yavruları gibi peşinden sürüklemezsin, sadece bir sonraki *arkadaşına* hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi geçmezsin."

Gözleri öfkeyle kısıldı. "Reyna'ya yol gösterecek bir şey mi yaptım? Çünkü hiçbir şey yaptığımı hatırlamıyorum."

"Eğer bir kıza bunu yapabiliyorsan, diğerine de yapabilirsin. Onun derisi Harper'ınki ya da benimki gibi kalın değil. Gördüğün her kıza asılman, flört etmen ve havaya girdiğinde çekici olman onu mahvedecektir. Bana bakıp sonra da yokmuşum gibi davranmana dayanabilirim. Bu saçmalığa kanmayacağım ama o farklı. Xavier'deki herkesle uğraşabilirsin ama Reyna'yı *rahat* bırak." Kendi incinmişliğini ortaya çıkardığım için kendime kızarak hışımla yanından uzaklaştım. Tartışmamı sadece Reyna ya da Harper'la ilgili tutmalıydım. Ona elimi göstererek, benimle oynaması için ona daha da fazla güç vermişim.

Ne boktan bir durum.

İçeri girdim ve Reyna'yı elinde iki içkiyle mutfaktan çıkarken buldum.

"Hey, ben de tam seni bulmak için dışarı çıkıyordum." Gülümsemesi bozuldu. "Bir sorun mu var?"

"Hayır. Sadece bu partiyi başlatmaya hazırım." Ondan bir fincan aldım ve içindekileri mideye indirdim. Eğer Kane'in varlığından kaçamazsam, duygularımı uyuşturmak için iyi bir alkole ihtiyacım olacaktı.

Reyna'nın gözleri yuvarlaklaştı. "Bu katı votka gibi, tatlım. Biraz ağırdan almak isteyebilirsin."

İçki boğazımı yakıp kavurdu, sırtıtmama, başımı geriye atmama ve gözlerimi kapatmama neden oldu. "Bu *tam da* ihtiyacım olan şeydi." Bakışlarımı tekrar ona çevirdim ve derin bir nefes aldım. "Hadi dans edelim."

Bir Post Malone şarkısı, kendine özgü yumuşak rap tarzıyla etrafımızdaki havayı doldurdu. Damarlarıma hızla dolan alkolün etkisiyle kendimi dürtülerime bıraktım. Reyna'nın gözleri büyüdü ama ellerimi havaya kaldırıp müzik eşliğinde dans eden bir grup kızın yanına gitmeme engel olmadı. Kolayca onların arasına karıştım ve etrafımızdaki ritmik ritmle bütünleştim.

Tüm duygularımı gömdüm ve kendimi müziğe bıraktım. Bedenimin her hücresinde onun gelgitlerini ve akışını hissetmek için. Müzikle bir olduğumda, hiçbir sorun ya da acı yoktu, sadece melodi ve uyum ve her birimizin içinde atan nabız vardı. Kendimi müziğe teslim ettiğimde özgürdüm.

Bir şeyler içmek için boğazım ağrıyana kadar dans ettim. Mutfığa doğru geri döndüğümde Reyna'yı hiçbir yerde bulamadım. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Yarım saat. Belki de bir saat. Saçlarım terden keçeleşmişti ve oda biraz dönüyordu ama kendimi canlı hissediyordum.

Fethedilemez.

"Bir şey mi arıyorsunuz?" Giovanni Capelli tezgâhın karşısından sordu. Sırıttı, yanağında derin bir gamze belirmişti.

Yüzüm bir sırıtışla genişledi. "Evet, öyle. İçecek bir şeye ihtiyacım var." Ve dikkat dağıtıcı bir şey. Bu kötü bir şeydi.

ama alkol içeren seçimler nadiren ihtiyatlı olurdu.

Hep Gio'yla aynı okula gitmiştim. Lisede sadece bir kişiyle çıkmıştım ve Gio onun en iyi arkadaşıydı. Bu yüzden Gio neredeyse istediği her kızı elde edebilecek kadar seksi olmasına rağmen ondan uzak durdum. Talon'la artık bir çift değildik ama o iyi bir çocuktı ve en iyi arkadaşıyla çıkarak onu incitmek istemedim. Ayrıca, Xavier'deki erkeklerle çıkmaya o kadar da meraklı olmadığımı fark etmiştim. Anaokulundan beri tanıdığım çocuklar. Gio'yla çıkmak hâlâ ilgimi çekmiyordu ama o, daha sinir bozucu başka kişileri düşünmemem için bana garanti veriyordu.

"Sanırım bu ayarlanabilir." Göz kırptı ve karışık bir içki hazırlamaya başladı.

Bitirdiğinde bardağı aldım ve pembe sıvıyı yudumladım. "Tadı limonata gibi!" Tezgâhın etrafından dolaşıp yanında durdum ve hafifçe yanına yaslandım. "Teşekkürler, G," diye mırıldandım.

"Emin olabilirsin." Koyu renk kirpiklerinin altından merakla bana baktı. "Dans etmek ister misin?" Ellerini ortama doladı ve beni kendine doğru çekerek müzik eşliğinde salladı.

İçkimi dökmek istemediğim için yana doğru uzattım ve diğer elimi omzuna götürdüm. Sert vücudunun benimkine karşı verdiği hissin ve ritimle yarı zamanlı sallanmamızın tadını çıkarmaya çalıştım ama kafamın içindeki düello sesleri susmak bilmiyordu. Kızgın çocuklar gibi ileri geri tartışıyorlardı.

Umarım Kane bizi dans ederken görür.

Giovanni'yi bu şekilde kullanmanın ne kadar sığ olduğunu hiç düşündün mü? İnsanlar partilerde dans eder. Bana aşık değil ya.

Yine de buna gerek yok. Muhtemelen Kane'e acınası görüneceğiz.

Tabii bizi görürse.

Umurunda bile değilken bizi görmesinin ne önemi var?

Sesler ciddi anlamda can sıkıcıydı. Partiyi tamamen terk etmeyi düşünmeye başlamıştım ki Giovanni hareket etmeyi bıraktı, gözleri omzumun üzerinden dikkatle bana bakıyordu.

"N'aber dostum?" Gio sordu.

Döndüğümde, Kane'in gözleri dans partnerime dikilmeden önce, titreşen bir öfke duvarıyla karşılaştım.

Ben.

"Seninle konuşmam gerek, *şimdi*." Bileğimden tuttu ve beni karanlık bir koridora doğru çekti.

Karnım guruldadı ve çalkalandı ama korkuyla değil. Kane ne kadar kızgın görünürse görünsün Bana zarar vereceğini düşündüm. İçimi karıştıran ve damarlarımı sıvı adrenalinle tutuşturan başka duygular da vardı.

Meraklı gözlerden uzakta, koridorun en ucuna indiğimizde Kane elimi bıraktı ama acımasız bakışlarıyla beni olduğum yerde sabit tuttu.

"Sen yokmuşsun gibi davranıyorum çünkü olmasaydın her şey çok daha basit olurdu," diye tısladı.

Kelimeler içime işledi, beni içten içe yaraladı. Ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı.

Dışarı.

"Sorun şu ki, sen gerçekten varsın," diye devam etti, beni duvara yaslayarak. "Sadece okulda değil;

her yerdesin. Düşüncelerimde, lanet *olası rüyalarım*da senden kaçamıyorum."

Kaynayan bakışlarındaki erimiş altın zerreciklerinin arasında anlayış aradım. İlk başta bana olan nefretini kusmaya çalıştığını düşünmüştüm ama kelimeleri bir araya getirdiğimde daha fazlası olduğunu fark ettim. Beni düşünmeden edemediği için nefret ediyordu. Ama aklında olan bensem, neden Reyna ve Harper'ı arıyordu? Günlerdir okulda benimle iki kelime bile konuşmamıştı. Kabul,

kendimi tam olarak sevdirememiştim ama benden hoşlansaydı, benimle konuşmak için çaba göstermez miydi?

"Benden kaçmaya çalışarak çok iyi bir iş çıkarıyorsun. Okulda beni görmezden gelmen ve Harper'la yaklaşman arasında benden kurtulmanın mutluluğunu yaşadın."

Kane alay etti. "*Benden* saklanmak yerine burada olsaydın, Harper'ı oturur oturmaz yanımdan kaldırdığımı görürdün."

"Oh, evet. Ve elinin kalçanda olduğu o otuz saniye boyunca içeri girdim. Bak, bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin. Aramızda kesinlikle bir açıklama gerektirecek hiçbir şey yok." Başımı salladım ve ilerlemeye çalıştım ama Kane yere yapışmış, yolumu kapatıyordu.

Saniyeler geçti, kulaklarım kendi nabzımın gürültüsünden çınladı, ancak zaman koridorun mezarlığında tamamen durdu - aynı çatı altında devam eden partiden bir dünya uzakta.

Sonunda Kane, kargaşa dolu mırıltılı bir itirafla gerginliği bozdu. "Belki de en iyisi benden nefret etmendir." Sözcükler ancak duyabileceğim kadar yüksekti ama etkileri içime doğru fırladı ve üzerinde durduğum kararlı temeli parçaladı.

"Kimin için en iyisi?" Nefes aldım. Duygularım o kadar karışık ki, Kane'in bana ne anlatmaya çalıştığını anlayabilsem bile nasıl hissedeceğimden emin değildim.

Dudakları dudaklarımla çarpışmadan hemen önce gözlerinin arkasında karanlık bir şey, açıklık parladı. Onu içime çektim, dilim onun kine dolarken onu yakın tutmak için anında gömleğini kavradım. Ellerini iki yanımdaki duvara sabitledi ama ne kadar etkilendiğini hissedebilmem için akorlu bedenini bana doğru bastırdı. Viskili ağzının tadı ve mermerleşmiş sertliğinin yumuşak kıvrımlarına yaptığı baskı başımı alkolün etkilerinin ötesinde döndürdü ama içimi sıvılaştıran şey onun tüm kontrolünü kaybetmesine neden olduğum bilgisiydi.

Kane, hayattan omuz silkerek kaçan o soğukkanlı adam, benim yüzümden dengesini kaybetmişti. Bunu ben yaptım. Benimle ilgili bir şey onu tamamen çılgına çevirmişti. Dudakları dudaklarımı yutarken, bu kontrol kaybından nasıl nefret ettiğiyle ilgili kısmı görmezden geldim.

Göğsü hırıltılı nefeslerle kabarak geri çekildiğinde, gözleri şok ve dehşetle açıldı. Yüzündeki tiksinti damarlarımı buz kovalarıyla ıslattı. O noktada, gerçek görmezden gelinemezdi.

Bana karşı hissettiklerinden nefret ediyordu.

Verdiği tepki kendimi kirli ve yanlış hissetmeme neden oldu ve bu yüzden ondan nefret ettim.

Tek bir adım geri attı, döndü ve bir dizi küfür savurarak yumruğunu alçı levhaya geçirdi. Beyaz toz ve partiküller karşımdaki ahşap zemine saçıldı. Elim ağzıma gitti ama Kane bana aldırmadı. Elini salladı ve arkasına bile bakmadan hışımla koridorda ilerledi.

W Bu lanet partiye gitmekte neden ısrar ettim ki? Öncelikle Val'in beni bırakıp ortadan kaybolmasını beklemiyordum. Tamamen ortadan kaybolmamıştı. Kalabalığın içinde bir yerlerde dans ediyordu ama bu benim sahnem değildi. Yeterince utangaçtım. derme çatma bir dans pistinde öğütmek işleri daha da kötüleştirirdi.

Val'in çapa görevi görmemesi beni sürüklüyordu. Eğlendiği için onu suçlamıyordum. Aksine, sadece arkadaşım olarak bu kadar ağır bir sorumluluk üstlendiği için pişmanlık duyuyordum. İnanılmaz derecede düşünceliydi, her zaman insanların ya da durumların beni nasıl etkileyeceği konusunda endişelenirdi. Rahatlamak için bir fırsat yakalamasını takdir ediyordum. Gruplara girip çıkabilmek, insanlarla sohbet etmek ve eğlenmek istiyordum, ancak bir sohbe atlama düşüncesi bile acı vericiydi. Kendimi kalabalıktan sıyrılırken ve duvarla bütünleşirken buldum. Umutsuzca partideki diğer herkes gibi olabilmeyi diledim. Sınır tanımayan ve kaygısız.

Elimdeki içkiye baktım, bana istediğim özgürlüğü verebileceğini biliyordum ama bardağı dudaklarıma götürmeyi reddettim. Annemin yıllarca alkolle olan savaşını her gün kaybettiğini gördükten sonra olmazdı. Kimseyi içmeyi seçtiği için yargılamadım; sadece bana göre değildi. Bağımlı olma olasılığımın artması bir yana, kendim üzerindeki kontrolümü kaybetme fikrine de katlanamıyordum. İhtiyacım olması durumunda tüm duyularımın keskin olmasını seviyordum. Kendime bir içki hazırlamamın tek nedeni ortama uyum sağlamak ya da en azından göze çarpmamaktı.

Müzik yüksek enerjili bir ritimden diğerine geçtikçe ve etrafımdaki insanlar istenmeyen bir deri gibi çekingenliklerinden kurtuldukça, yaşayanları görebilen ama etkileşime giremeyen bir hayaletten daha fazlası olmayana kadar sahneden daha da uzaklaştım.

Kalbim, kaburgalarıma çarpa çarpa ağrıyordu.

Gürültülü bir ses müziği böldüğünde o kadar irkildim ki içkimin yarısı yere döküldü. Cam bir lamba sehpadan düşmüş ve taş zemine çarparak kırılmıştı. Olayın yakınındaki birkaç kişi soluk soluğa kalmış ya da kıkırdamıştı ama odanın geri kalanı bunu fark etmemişti bile. Nabzım otomatik bir silahın hızlı atışını taklit ederken etrafımdaki eğlence devam etti.

Bunu yapamazdım. Partiye gelmek bir hataydı.

Val'i almadan gitmek ya da dansını yarıda kesmek istemediğim için dışarıda beklemeye karar verdim, daha sessizdi ve gölgelerin tesellisine saklanabilirdim. El değmemiş içkimi yere bıraktım ve aceleyle veranda kapılarına yöneldim. Görünmez olmak yalnızlık getirebilirdi ama aynı zamanda soru yağmuruna tutulmadan sıvışmamı da sağlıyordu ki tek istediğim yalnız kalmakken bu bir lütuftu.

Yıpranmış sinirlerimi yatıştırmak için gecenin serin havasını ciğerlerime çektim ve ateş çukurunun etrafındaki insan kalabalığını fark ettirmeden geçip gittim. Verandanın kenarına yakın bir yerde boş bir ısıtıcı duruyordu,

Partiden kimsenin uğraşamayacağı kadar uzaktaydım. Gerekirse soğukta durabilirdim ama mümkünse titreyerek ölmemeyi tercih ettim. Işıltılı sıcaklığının altında yalnız kaldığımda rahat bir nefes aldım.

Ağaçların ötesindeki karanlık okyanusa bakarken, birinin yakındaki bir ağaç gövdesine yaslandığını fark ettim. Adam kot pantolon ve siyah yün bir palto giymişti, elleri ceplerindeydi ve bana bakıyordu. Verandadan gelen ışık avluyu yeterince aydınlattığı için adamın yüz hatlarını görebiliyorum ve bir tanıma hissi duyabiliyordum ama nereden geldiğinden emin değildim. Evdeki Hispanik erkeklerin bakışlarına sahipti ve durmak bilmeyen bakışları tereddütsüz bana çevrilmişti. Birçok açıklaması olabilirdi ama korkularım adamın babam için çalıştığını ısrarla söylüyordu.

Omurgam sertleşti ve sanki bir kavgaya hazırlanıyormuşum gibi nefes alışım hızlandı. Adam yavaşça ilerlediğinde güvence için yakınımıdaki diğer insanlara baktım. Sahte bir güvenlik duygusu olabilirdi ama ne kadar yüzeysel bir tanışıklığımız olursa olsun, yakınımda tanıdığım insanların olması bana yerimi korumak için ihtiyacım olan cesareti verdi. Adam tamamen görüş alanıma girdiğinde, benden kesinlikle birkaç yaş büyük olduğunu görebiliyordum. Yüksek, köşeli elmacık kemiklerinin üzerinde koyu renkli, derin gözleri olan yakışıklı biriydi. Siyah saçlarının yanları neredeyse traş edilmişti ama tepesi daha uzun ve geriye taranmıştı. Yüzündeki kılların gölgesi yüzünü sade bir duruşla çiziyor ve dudaklarının mükemmel şeklini vurguluyordu.

Ondan kaynaklanan ani bir tehdit algılamadım ama ortaya çıkmasının iyi bir şey olduğunu da düşünemiyordum.

"Kimsin sen?" Sözlerimin düzgün olmasından memnun bir şekilde sadede gelerek sordum.

"Benim adım Santino Cardenas." Erkeksi sesi, belli belirsiz bir İspanyol aksanının okşamasıyla yumuşamıştı.

Haklıydım. Bu tesadüfi bir karşılaşma değildi. Babam için mi çalışıyordu yoksa daha da kötüsü düşmanlarından biri miydi? Korku buz gibi pençelerini derimin derinliklerine batırarak beni olduğum yere mıhladı.

"Ne istiyorsun?" Hırıltılı bir nefesten fazlası değildi, ciğerlerim aniden işbirliği yapamayacak kadar donmuştu.

Santino çenesini kaldırdı ve dikkatli bakışlarıyla avluyu ve içindekileri taradı. "Ben sadece göz kulak oluyorum."

"*Eşyalar* mı ben mi?" Bir parça cesaret bularak ısırdım. Sadece gülümsedi. Bakışları hiç de güven verici değildi.

"Pekala, kalıp *işlere* göz kulak olmaktan çekinmeyin. Ben gidiyorum." Evin dışından eve doğru yürümek için onun yanından geçmeye başladım, tek düşündüğüm uzaklaşmaktı. Ondan. Partiden. Hayatımdan.

"Seni eve götürebilirim," diye teklif etti soğukkanlılıkla.

Panikle yaptığım kaçıştan sıyrılarak arabayı kısa süreliğine durdurdum. Bu adamla arabaya binmemin imkânı yoktu, yalnız gitmek de iyi bir fikir değildi.

Hadi ama Rey. Sen bundan daha zekisin.

"Aslında biriyle geldim." Ona ve sürgülü cam kapılara doğru geri adım attım. Sırıttı.

"İkinizi de götürmekten mutluluk duyarım."

Benimle oynuyor muydu? Çünkü bunların hiçbirini uzaktan yakından komik bulmuyordum. Onunla tamamen yüzleştim ve gözlerinin derinliklerine baktım. "Babam için mi çalışıyorsun?"

Yavaşça başını salladı. "Hayır. Javier adında bir adam için çalışıyorum. Onu Primo olarak tanıyor olabilirsin."

Dudaklarım tanıyarak aralandı. "Bu amcamı öldüren adam." Val'in kız kardeşiyle çıkıyordu ve onu amcamdan kurtarmıştı. Eğer bu adam Javier için çalışıyorsa, bir müttefik olabilirdi; dışmanımın dışmanı benim dostumdu. Ama eğer bu adamlar beni babamın bir uzantısı olarak görüyorlarsa, nasıl

Adamdan ne kadar nefret edersem edeyim, beni bir tehdit olarak görecektlerdi. Ya da babama ulaşmak için bir piyon. Bu adam bana yalan söylüyor ve Javier için çalışmıyor bile olabilirdi. Neresinden bakarsam bakayım, ona güvenemezdin. Beni bir sebepten dolayı takip ediyordu ve bu sebebin iyi olduğundan şüpheliydim.

"Amcan kötü bir adamdı," diye tersledi Santino.

Bu ifade bir testti ve benim tepkim ona bilgi verecekti ama ne aradığından emin değildim. Eğer gerçekten de babam için çalışıyorsa, kesin bir ret dışında her şey ihanet gibi görünecekti. Eğer Javier için çalışıyorsa, amcamı desteklemem beni babama sadık gösterecekti. Söyleyebileceğim hiçbir şey güvenli değildi, bu yüzden yorumu geçiştirmeyi seçtim. "Başım ağrımaya başladı, gitsem iyi olacak." Avlu kapısına yönelmeden önce ona son bir kez baktım, peşimden gelmeyince rahatladım.

Birkaç dakika ne kadar büyük bir fark yaratabilirdi. Yüksek sesli müzik ve insan kalabalığı beni rahatlıkla sarmaladı. Artık içeride kendimi daha güvende hissediyordum ve eve yürümek için sabırsızlanıyordum ama en iyisi buradan ayrılmamızdı. Dans eden bedenleri Val için taradım, gözlerim tıpkı dakikalar önce benim yaptığım gibi duvara yaslanmış bir kıza takılana kadar onu göremedim.

Ona doğru ilerledim ve elini elime aldım. "Gitmeye hazır mısınız?"

Gözleri benimkilerle çarpıştığında, fırtınalı bakışlarını gölgeleyen keskin acı beni şaşkına çevirdi. Tek kelime etmeden birbirimizin kollarına düştük. O benim dayanağımdı, her zaman bana destek olurdu, bu yüzden değişiklik olsun diye onu teselli etmekten memnun oldum. Ne olduğunu çok merak ediyordum ama cevaplar için onu zorlamak istemiyordum.

"Hadi eve gidelim," diye mırıldandı sonunda uzaklaştığında.

Başımı salladım ve ön kapıya doğru ilerledim, verandada yalnız kaldığımızda durakladım. "Santino adında bir adamı tanıyor musun?"

Başını eğdi, kaşları çatıldı. "Evet, sayılır. Javier için çalışıyor, bu yüzden kız kardeşim Giada onu daha iyi tanıyacaktır."

Adamın söylediği kişi olduğunu teyit edince derin bir nefes aldım. "Tamam, bunu duyduğuma sevindim. Onu dışarıda gördüm ve kısa bir süre konuştum. Eve yürürken bizim için tehlikeli olup olmadığından emin değildim."

"O burada mıydı? Ne yapıyordu?"

"Bir şeylere göz kulak olduğunu söyledi, bu ne demekse artık."

Val'in koruyucu maskesi tekrar yerine oturdu ve hissettiği acıyı gömdü. Gölgelede gizlenen biri var mı diye ön bahçeyi taradı. "Tamam, ikimiz de eve yalnız gitmiyoruz ama bizi birlikte görmesini istemiyorum. Hemen döneceğim." Ön kapıyı çekerek açtı ve bir dakikalığına ortadan kayboldu, üzerinde New England Patriots beyzbol şapkası ve vücudundan sarkan kocaman gri kapüşonuyla yeniden ortaya çıktı. "Ta-da. Kusursuz değil ama bu da bir şeydir. Umarım bizi çıkarken görürse, kiminle olduğunu anlayacak kadar iyi görmez beni."

Kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Bunu içerideki bir adamdan mı çaldın?" "Evet, umursamayacak kadar sarhoştum."

"Peki ya sen? Eve kadar yürüyebilecek misin? Kısa bir süre önce oldukça iyi vakit geçiriyordun."

"Psh, ben iyiyim. Bir kızı ayıltmak için kavga etmek gibisi yoktur." Beni ileri doğru çekti ama ben kıkırdamayı reddettim.

"Ne? Açıklamak zorunda kalacaksın."

"Evet, evet. Dışarısı soğuk. Yürürken sana her şeyi anlatırım. Şimdi, hadi!"

Mu sakın gece beklenmedik bir şekilde beni soğukta bulmuştu. Planların değişmesi beni heyecanlandırmamıştı ama bir ev dolusu sarhoş gencin eğlenceli anları vardı. Onlardan çok büyük olmasam da, pervasızca içtiğim günler çok daha önce başlamıştı ve yıllar önce kendini kısıtladı. Sokaklarda büyüyen biri için alkol sadece bir yaşam biçimidir. Ancak Javier ile çalışmak ve karteldeki yerimi kazanmak istiyorsam sorumluluk sahibi olduğumu göstermem gerektiğini çabucak öğrendim. Kardeş kadar yakın olabilirdik ama ilişkimiz tek başına geleceğimi garanti altına alamazdı.

Genç ve zengin çocukların ailelerinin içkileriyle alem yapmaları beni hiç cezbetmiyordu. Benim yerim gölgelerdi ve bu da bana çok uygundu. Yavaşlayıp etrafındaki insanları gözlemleyecek kadar sabırlı olan herkes için zengin bilgiler mevcuttu. İnsanları izlemekten hoşlanıyordum ama bu özel Cuma gecesinde emirleri uyguluyordum.

Valentina Genovese arka bahçede belirttiğinde meşe ağacının kalın gövdesinin arkasına henüz yerleşmiştim. Dudakları çatık kaşlarla aşağıya doğru çekilmişti ve bunun sebebinin onu dışarıda takip eden genç adam olduğunu tahmin ettim. Ne konuşulduğunu duyamadım ama aralarındaki duygular karanlıktaki gizli konumumdan bile hissediliyordu. Adam ona katıldığında yüz hatları önce yumuşadı, sonra söylediği bir şey onu öfkeliendirdi. Ergenlik hormonları acımasız olabiliyordu.

Onlar içeri döndükten sonra etrafı incelemeye devam ettim. Büyük pencereler perdeler ya da panjurlarla kapatılmamıştı ve aydınlık iç mekanın kolayca görülmesini sağlıyordu. Bununla birlikte, içerideki insan sayısının çokluğu herhangi bir bireyi takip etmeyi zorlaştırıyordu. Yapabildiklerimi not aldım ve bir başka yakın karşılaşma ile karşılaştığımda şaşırdım.

Reyna Vargas, Valentina dışarı çıktıktan yaklaşık bir saat sonra evden tek başına çıktı. Verandanın en ucundaki boş bir ısıtıcının yanına çöktü ve sanki onun arkasında saklanıyormuş gibi pozisyon aldı. Partideki çoğu kızın aksine, dış dünyayla arasında bir bariyer gibi duran kalın bir palto giymişti. Gece havasına uzun bir nefes verişini izledim ve düşüncelerini merak ettim. Toplantıdan bu kadar rahatsız olduysa neden gitmişti? Yoksa içeride bir şey mi olmuştu? Sebep her ne olursa olsun, sıkıntısı aşikârdı. Beklediğimden daha kırılıyordu. Babasının kim olduğunu düşündüğümde, onun sertleşmesini bekliyordum. Duygusuz ve bencil. Durum hiç de öyle görünmüyordu. Daha iyi bilmeseydim, gözyaşlarının eşliğinde olduğunu söyleyebilirdim.

Su dolu gözlerini bana çevirdiğinde kendimi ilerlerken buldum. Ateşe çekilen bir pervane gibi, karşı koyamadım.

Sergilediği cesaret nefes kesiciydi. Neredeyse korkusunun tadını alabiliyordum ama o

korkusunu elinden geldiğince bastırdı ve savaş zırhının altında kıpırdamadan durdu. Görülmeye değer bir manzaraydı. Angelic

güzellik, gözüpek cesaret.

Şaşırtıcı bir şekilde endişelerini gidermek, ona zarar vermeyeceğime dair güvence vermek zorunda kaldım ama bu yanıltıcı olurdu. Benden korkacak kadar zekiydi. Bu gerçek, o içeri kaçtıktan çok sonra bile karnımın derinliklerinde çürüyen bir kütük gibi duruyordu.

Tekrar yalnız kaldığımda Javi'yi aradım.

"Bir sorun mu var?" diye sordu selamlayarak.

"Hayır, yine de fark edildim," diye itiraf ettim. "Juan Carlos'un evinde büyüyen birinin tetikte olacağını bilmem gerekirdi."

"Reyna?"

"Evet."

Javi bir an sessiz kaldı. "Birinin seni görmüş olmasını şaşırtıcı buluyorum." İnce bir suçlama. Kasıtlı olarak görülmeme izin verdiğimi düşünüyordu. Karşılaşmaya dönüp baktığımda haklı olabileceğini fark ettim. Valentina dışarıdayken kolayca ağacın gövdesinin arkasına kayabilirdim ama Reyna'nın evden çıktığını ilk gördüğümde soğukkanlılıkla sırtımı donmuş ağaç kabuğuna yaslayarak görünür olmaya devam etmişim.

"Üzgün olduğum dışında ne diyeceğimi bilemiyorum." Ona Reyna'yla konuştuğumu söylemeliydim ama o yapışkan kelimeleri bir türlü yüzeye çıkaramıyordum. Reyna ile yaptığım kısa konuşma bana özel gibi gelmişti. Önemli bir şey öğrenmiş olsaydım, bu bilgiyi ona verirdim. Sözlerimiz zararsızdı. Masumdu. Ve onları kendime saklamayı tercih ettim.

"Onları izlediğimizi biliyorlar; bu bir sır değil. Kadınları ve çocukları savaşlarımızın merkezine koymaktan hoşlanmıyorum ama onu kullanmamız gerekebilir, bu yüzden durumu izlemeye devam edin. Şimdilik yapabileceğimiz tek şey bu."

"Ne gerekiyorsa yapacağımı biliyorsun." Javi'ye söylediğim sözler bir yalanın acısıyla lekelenmişti.

-Nadir bir olay. Ona her zaman gerçeği söyleyecek kadar saygı duymuştum ama stratejimiz Reyna'ya zarar vermekle sonuçlanacaksa, bunu yapabileceğimden emin değildim. Arkadaşlığımızda ilk kez, hayatımı birden fazla kez kurtarmış olan adama karşı gelmek zorunda kalabilirdim. İşin o noktaya gelmemesi için dua etmeliydim.

I Partiden eve dönerken Kane'le aramızda geçenlerin basitleştirilmiş bir versiyonunu Reyna'ya aktardım. Atladığım tek şey öpücüktü. Özel hissettirmesi dışında gizlilik için iyi bir açıklamam yoktu. Bana verdiği tüm zihinsel destek yollarını gözden geçirdim. Onun ince flörtünü ve sonra da şaşırtıcı reddini. Yine de içimde öpücüğün düşünceleri vardı. Öylesine tutkulu bir öpücüktü ki dönüştürücü olmuştu. O anda hayattaki hiçbir şey onun dudaklarının dokunuşundan daha önemli değildi. Sanki beynim Kane Easton'ın tek programlamasıyla yeniden düzenlenmiş gibiydi.

Uçuşunu anlatırken bir aydınlanma yaşadım. Davranışlarının mantıklı olmasının tek yolunu fark ettim: Teksas'ta birini seviyordu ve beni çekici bulmasının bir ihanet olduğuna inanıyordu. Bu yüzden beni istediği için kendinden nefret ediyordu. Davranışlarını bu yeni bakış açısıyla incelediğimde, her şey anlam kazandı. Korkunç, yürek parçalayıcı bir anlam.

Sessizce evime geri döndüğümde, yatağımdaki yorganın içine gömüldüm ve olumsuz duyguların beni yüzeyin altına sürüklemesine izin verdim. Kane'in ilişki durumuyla ilgili umutsuzluğun yanı sıra, onun beladan başka bir şey olmadığını bildiğim halde duygular geliştirdiğim için kendime öfke duyuyordum. Ona karşı ilk baştaki temkinliliğimin Reyna'yla ilgili olup olmadığını ya da bilinçaltımda tehlikede olanın ben olduğumu bilip bilmediğimi merak etmeye başladım.

Aşka ya da trajik bir şeye düşmemiştim. Umudun içine düşmüştüm. Heyecana. Özlem. Kane'in birlikte okula gittiğim çocuklardan ne kadar farklı olduğunu görmüş ve belki de tam olarak aradığım kişi olduğuna dair umut beslemiştim. Umutlar yıkıldığında, sevilen birinin kaybı kadar yıkıcı olmayabilirdi ama acı yine de gerçikti.

Kalbim acıyordu ve bunun tek suçlusu bendim.

Kendi dertlerime o kadar dalmıştım ki Reyna'nın Santino'yla karşılaşmasını ertesi sabaha kadar düşünmedim. İlk içgüdüm Javier'le casusluk faaliyetleri hakkında yüzleşmek ve Reyna'nın bir tehdit olmadığına onu ikna etmektir, ama bu onun arkadaşlığımız hakkında ipucu vermesine neden olacaktı. O zaman en azından Giada'ya ve büyük olasılıkla babama söyleyecekti. Bu bir seçenek değil.

Onu neden izledikleri konusunda endişelenmekten başka bir şey yapamıyordum. Ailemin masum bir kıza zarar verebileceğini düşünmek hoşuma gitmiyordu ama bu yıla kadar organize suçun bir parçası olduğumuzu asla hayal edemezdik. Babasının isteklerini yerine getirmesi için onu kullanacaklar mıydı? Babamın nasıl bir piç olduğunu bildiğimden, böyle bir girişimin işe yarayacağından şüpheliydim. Eğer onu korumaya çalıştıysa, bu onun güvenliği için gerçek bir endişe

duymaktan ziyade sadece kendi bencil nedenlerindendi.

Ona zarar vermeyeceği umuduyla Reyna'yla olan arkadaşlığımı babama söylemeli miyim diye düşünmeye başladım ama sonra Giada'nın hastane yatağında baygın yattığı görüntüler gözümün önüne geldi. Hiçbir derece

yalvarmam babamı durduramazdı. Reyna'nın hedeflerine ulaşmanın en iyi yolu olduğuna ikna olmuşsa, söylediğim hiçbir şeyin önemi olmayacaktı.

Kaslarıma batan aciliyet iğneleri beni yatağımdan kaldırmaya zorluyordu. Reyna'yı güvenli bir yere götürmeliydim ve ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

Aşağı inip buzdolabını karıştırmaya başladığımda annem, "Bu sabah taze simit aldım," dedi.

"Mmm... mükemmel, teşekkürler." Krem peyniri aldım ve kilere döndüm. "Bugün kilisede mi çalışıyorsun?"

Annem o kadar sık gönüllü olurdu ki bu tam zamanlı bir iş olabilirdi. Ayine gittiğimde yaşadığım cemaat duygusundan hoşlanıyordum ama annem gibi kiliseye bağlı değildim.

"Sadece üçe kadar, sonra eve gelip hazırlanacağım. Bu akşam Lottie Teyze ve Enzo Amca ile Fort Wadsworth'te teyzenin öve öve bitiremediği o yeni Yunan lokantasında yemek yiyeceğiz." Akşam için dışarıda olacaklarını duyduğumda şaşırmıştım. Babam tam bir ev kuşuydu.

"Biz mi?" Temkinli bir şekilde sordum.

Annem bana bir bakış attı. "Bize katılabilirsin ama bu zorunlu değil."

Normalde onlarla yemeğe gitmeyi umursamazdım -şehirde nefis yemekler yemek için bir fırsattı ve Lottie Teyze her zaman eğleneliydi- ama annem bana planlarından bahseder bahsetmez aklıma bir fikir geldi.

"Sanırım pas geçeceğim. İngilizce için okumam gereken şeyler var ama siz iyi vakit geçirin."

"Tamam, tatlım. Ben çıkıyorum. Yemekten sonra görüşürüz." Yanağıma bir öpücük kondurdu ve hızla evden çıktı.

O akşam babamın ofisine gitmeden önce annemle babamın otuz dakikalığına gitmesini bekledim. Yürümeyi öğrendiğimiz günden beri kız kardeşlerim ve bana babamın ofisinin yasak bölge olduğu öğretilmişti. Onun eşyalarını bir kez bile karıştırmamıştım. Bunun için bir nedenim yoktu. Bir sürü sıkıcı iş dosyası neden umurumda olsun ki? Ancak mafyanın Reyna'ya olan potansiyel ilgisini düşününce, ne tür bilgiler toplayabileceğimi görmek zorundaydım.

Standart bir banliyö evini yeraltı suç dünyasının iç işleyişinden ayıran masif ahşap kapı gürültüyle gıcırdadı. Sessizliği delen bu ses omuzlarımin kulaklarıma kadar yükselmesine neden oldu. Daha önce hiç bu kadar paranoyak olmamıştım ama kendi evimde hiç hain gibi de hissetmemiştim. Doğru olanı yapıyordum; tek umudum babamın ne yaptığımı öğrenirse beni anlayacak olmasıydı.

Ofisi genişti, alanın ortasında yüzen bir yönetici masası ve arka bahçeye bakan bir pencereye bakan bir oturma alanı içeriyordu. Bir duvar dekoratif hatıralarla dolu kitap raflarıyla kaplıydı. Karşı duvarda ise masaüstü bilgisayarının bulunduğu bir credenza ve üzerinde eski bir yazıcının bulunduğu iki çekmeceli bir dosya dolabı yer alıyordu. Bilgisayarı arama yapmak için ideal bir yerdi ama kapatılmıştı ve şifre korumalıydı. Dosya dolabı da ilgi çekici olabilirdi ama ben masasının çekmecelerinden başlamakla karar verdim. Şüphesiz, mevcut kartel durumuyla ilgili belgeleri kolayca ulaşılabilecek bir yerde tutuyor olmalıydı.

Ortadaki üst çekmece ofis malzemeleriyle doluydu, soldaki çekmecedeki ise birkaç ev faturası, birkaç şarj kablosu ve bir sürü kartvizit vardı. Altındaki iki çekmece de aynı derecede yararsızdı. Diğer tarafa geçerek, sağdaki en üst çekmecedeki, her sayfası benim için hiçbir anlam ifade etmeyen rakamlarla dolu, yastıklı bir defter vardı. Ayrıca üst sayfası boş olan küçük bir not defteri de vardı.

Çekmeceyi kapatmaya başlamıştım ki not defterine bir kez daha baktım. Gizemli filmlerde görmüştüm.

İnsanların yazılarının girintilerinden istemeden ipuçları bıraktıkları bir yer. Kulağa aptalca geliyordu ama elime bir kalem aldım ve defterin üstündeki kâğıt parçasını hafifçe ileri geri karaladım. Kelimeler ortaya çıktığında nutkum tutulmuştu.

Viper 10k haftalık

Mesaja bakakaldım, konuyla ilgisi olup olmadığını bile anlayamadım. Viper neydi ya da kimdi? İşim bittiğinde ismi Google'da aratmam gerekecekti. Bildiğim kadarıyla yeni bir araba ödeme planı da olabilirdi. Babam Dodge Viper gibi biri değildi ama mafyanın içinde olmasını da beklemiyordum.

En üstteki sayfayı yırttım ve cebime attım. Alttaki iki çekmecenin ikisi de kilitliydi ve dosya dolabında amcamın inşaat işiyle ilgili klasörler dolusu belge vardı. Eğer orada bana yardımcı olacak bir şey varsa, bunu anlamak bir asır sürerdi.

Her şeyin bulduğum gibi geri getirildiğinden emin olduktan sonra geri çekildim ve moral bozukluğuyla iç çekerek odayı bir kez daha taradım. Ne bulmayı umduğumdan emin değildim. Belki de babamın, sarı renkle vurgulanmış *Document Forger*'ın bulunduğu küçük siyah rehberini? Ya da belki mafyanın karteli ortadan kaldırması için detaylı bir plan? Hayallerimin ihtişamı ne olursa olsun, ihtimaller benim lehime değildi.

İleriye doğru küçük adımlar atıyordum, ancak ilerlemem çıplak gözle görülemeyecek kadar marjinaldi. Tek umudum, zaman içinde ileriye doğru attığım her küçük adımın beni olmam gereken yere ulaştırmasıydı.

I Partide olanlar yüzünden kendime o kadar kızgındım ki sonraki hafta boyunca kimseyle konuşmadım. Tüm hafta sonumu bir video oyununda harcadım, bu da Cuma gecemi geçici olarak unutmama yardımcı oldu, ancak okula döndüğümde Val'den kaçış yoktu. Yapabildiğim en iyi şey

kendime saklamaya çalışıyordum. Yeni çocuk olmak ve huysuz bir orospu çocuğu gibi davranmak arasında kendimi soyutlamak zor olmadı. Düşünmek ve kafamı toparlamak için zamana ihtiyacım vardı.

Xavier'de Valentina'nın yaptığı gibi kontrolümü aşındıracak bir kızla tanışacağımı hiç düşünmemiştim. Kızların bana doğru kirpiklerini kırptırması ve beni ilgiye boğması alışılmadık bir şey değildi ama Val öyle değildi. Arkadaşı için duyduğu endişe, bana karşı hissetmiş olabileceği herhangi bir cazibeden önce geliyordu. Bu onu güzel bir yüzden daha fazlası yapıyordu. Etrafındaki herkes iki boyutluyken o çok yönlüydü. Bu katmanları soyup altında ne olduğunu görmek istiyordum, o kadar ki onu lanet olası kafamdan çıkaramıyordum.

Onu öpmek bu dürtüyü daha da kötüleştirmişti. Şimdi, onun boğucu tadı ve beni sıkıca kavrayan ellerinin hissi gece gündüz peşimi bırakmıyordu. Kontrol eksikliğim beni kara tahtaya çivi çakmaktan daha çok rahatsız ediyordu. Beni rahatsız eden kişinin canına okuyamıyordum çünkü o kişi bendim. Dürtülerimi bastırmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, gözlerim her gün okuldaki kıvrımlı esmer kıza takılıyordu. Onun çiçek kokusunu içime çekmek için ciğerlerim ağrıyordu. Kulaklarım etrafındakilere hükmetme şeklini duymak için zorlanıyordu. Bu kıza neredeyse takıntılıydım ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

Hayatımda hiç bu kadar çelişkiye düşmemiştim.

Cuma günü o kadar gergindim ki, dış teli olan bir dangalak koridorda omzumu kontrol edince kendimi kaybettim. Geriye dönüp baktığımda, temasın muhtemelen kazara olduğunu fark ettim ama o anda bu, hayal kırıklıklarım için mükemmel bir çıkış noktasıydı. Daha ne yaptığımı düşünmeden, çocuğu dolaplara dayayıp altına iştetmişim.

"Pekala, koca adam. Bu küçük pisliği bıraksan iyi olur, yoksa kendini Müdür Ruiz'in odasında bulursun." Bryson sanki az önce bir deli gibi davranmamışım gibi iyi huylu bir şekilde elini sırtıma vurdu.

Etrafımızı saran öğrenci çemberine bir göz attım, sonra geri çekildim. Travma geçiren kurbanım koşarak uzaklaştı ve izleyenleri dağıttı.

"Sağ ol dostum. Sanırım soğukkanlılığımı kaybettim," diye mırıldandım Bryson'a.

"Dert değil. Bu hepimizin başına gelir. Sadece hafta sonuna kadar bir dersten daha sağ

çıkmalısın." Bana uzlaştıracı bir çene hareketi yaptı, sonra koridorda akan öğrenci seline karıştı.

Bir ders daha. Keşke o kadar kolay olsaydı.

İşkence kaynağımın yanında oturarak bir saat daha işkence çekecektim. Sınıfa girdiğimde çoktan oturmuştu, gözleri sanki odada yalnızmış gibi dümdüz ileriye bakıyordu. I

Sandalyeme çöktüm, aramıza soktuğum buz gibi havaya karşılık haftanın büyük bölümünde olduğu gibi beni görmezden gelmeye devam etmesini bekliyordum.

Barnard, beni son derece kızdıracak şekilde, bir eş bulmamızı söyledi. Sınıf hemen her zamanki partnerleriyle eşleşmeye başladı. Val ve ben birbirimize bakmadan önce var olmayan seçenekleri inceledik.

Dudakları inceldi. "Umarım koridorda sinir krizi geçirdikten sonra daha medeni hissediyorsundur. En azından senin huysuzluklarına maruz kalan tek kişinin ben olmadığımı biliyorum." Sesi, Havva'nın Adem'i baştan çıkaran elmasının kokusu gibi üzerime sinmişti. Acıya gömülü bir incinmişlik vardı ve neden olduğum acıyı yatıştırmak için can atıyordum. Ona bir açıklama bile yapamamaktan nefret ediyordum.

"Karmaşık bir durum," diye mırıldandım somurarak.

Kısık bakışlarımı üzerine çekerek boğuk bir kahkaha attı. "Hepsinin söylediği bu. Hiçbir şey açıklamana gerek yok. Açık ve net bir şekilde anladım."

Onun içindeki o kıvılcım, omurgasını sertleştiren doğuştan gelen mücadele beni çılgına çevirdi. Kendisi ve etrafındakiler için ayağa kalkıyor, özür dilemeden kürek çekiyordu. Onun vahşiliği, dışı aslanı bana yumuşak tarafını göstermeye zorlamak isteyen elemental bir parçamı çağırdı. Onu bana karşı savaşmak yerine yanımda yürümeye ikna etmek için.

Delilikti. Kan dolaşımında güçsüz olduğum bir hastalık.

Elimi masasının köşesine sıkıştırdım ve onu kendime doğru çekmeye başladım, ama o ayaklarını yere vurdu ve olduğu yerde sabit durarak bana ters ters baktı. Kendi masamı onunkinin yanına kaydırmadan önce dudaklarım hınzır bir sırıtışla aralandı. Göz teması kurmak için boynunu büktüğünde gözleri bir parça açıldı.

Yavaşça eğildim, dudaklarım kulağına yaklaştı. "Ne bildiğini sanırsan san, *bilmediğine* söz verebilirim." Fısıltılı bir itiraf ya da buna en yakın olanıydı.

Geri çekildiğimde güzel yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Val'in yanında ne kadar pervasız olduğumu görmezden gelmeye kararlı bir şekilde iPad'inin üzerinden kaydım ve sınıf alıştırmalarını okumaya başladım. Hayatımda ilk kez dürtü kontrolü sorunu yaşamıyordum ama bu küçük sorunu çözdüğümü sanmıştım. Val söz konusu olduğunda, çocukken olduğum gibi kendime zarar veriyordum.

Kane ödevimizi yüksek sesle okumaya başladı ama söylediği tek bir kelimeyi bile duymadım. Bakışlarının açgözlü yoğunluğu ve hırıltılı savunmasının harareti arasında, yanılıp yanılmadığımı merak etmek zorunda kaldım. Bana karşı davranışını yanlış mı yorumlamıştım? Başka ne olabilirdi ki?

Davranışlarının iki kutuplu doğasını -bir dakika flörtöz ve çekici, bir dakika sonra soğuk ve içine kapanık- açıklayabilir mi?

Bir şey onu açılmaktan ve bana yaklaştırmaktan alıkoyuyordu. Hangi sır, o sırrı güvende tutmak için insanları uzaklaştırmayı haklı çıkaracak kadar kötüydü? Kane hakkında ne biliyordum ki? Teksas'tan gelmişti ve küçük bir erkek kardeşi vardı. Zekiydi ve siyasi tarihe garip bir düşkünlüğü vardı ama okulda başarılı olmak gibi bir derdi yoktu. Spor yapmasını engelleyen bir diz sakatlığı vardı ve okula şık siyah bir motosikletle gidip geliyordu. Çok kapsamlı bir döküm değildi ama ayrıntılardan da tamamen yoksun değildi. Yine de eksik çok şey vardı. Her çatlağı ve yarığı doldurmak istedim. Kane Easton'ı Kane Easton yapan şeyin ne olduğunu her zamankinden daha çok bilmek istiyordum.

Tavır değişikliğim öfkemi meraka dönüştürdü.

Kendimi Kane'in okuduğu şeye odaklanmaya zorladım, sesinin çakıllı uğultusunu dikkatle dinledim. Sıralarımızı yan yana getirmiş olmasına rağmen, bedenlerimiz asla temas etmedi - tesadüfi ya da başka türlü. Okumadaki her bir soruyu, aralarında dağ gibi garip yükler olmayan iki öğrenci gibi tartıştık.

Alıştırmanın sonuna doğru Kane bir mesaj alınca telefonunu çıkardı. Ders sırasında telefonların dışarı çıkarılmasına izin verilmiyordu ama kurallar gibi aptalca bir şey Kane Easton'ı engellemiyor gibiydi. Hızlı bir cevap yazdıktan sonra telefonunu masanın üzerine koydu ve kolunu dışarı doğru uzatarak Bay Barnard'dan gizledi. Kane bir sonraki tartışma konumuzu yüksek sesle okuyordu ki, bir takip mesajı geldi ve bildirim ekranda belirdi. İçgüdüsel olarak gözlerim telefona kaydı ve Kane telefonu ters çevirip iPad'den okumaya devam etmeden önce kısa mesajı yakalayabildim. Ne var ki, kısa kelime dizisi kafamın içinde dans ederken siyaset bilimine konsantre olma kapasitemi tamamen kaybetmiştim.

Şu anda bir kızla mı karşılaştın?

Zihnim hızlanırken midem boğazımda giderek daha da yükseldi ve mesajı anlamaya çalıştım. Chica İspanyolca kız demektir. Kane neden İspanyolca bir mesaj alsın ki? Bu dil şehirde nispeten sık kullanılıyordu, bizim bölgemizde biraz daha az kullanılıyordu, ancak kırmızı bayrak çekecek kadar sıra dışı olmazdı... eğer bir Meksika karteliyle savaşın ortasında olmasaydık.

Vay anasını!

Kane'in kartelle bağlantısı olduğundan endişelenecek kadar paranoyak mıydım? Bana ulaşmak için onu yerleştirmiş olabilirler mi? Bunun mantıklı olduğundan emin değildim. Beni istiyorlarsa neden almamışlardı? Gerçi en büyük kız kardeşim kartelin adamlarından biri tarafından Meksika'ya kaçması için kandırılmıştı. Kane beni ele geçirmek için ayrıntılı bir planın parçası mıydı? Eğer durum buysa, işinde berbatlı.

Hayır, bu mantıklı gelmedi. Bir şeyleri kaçıırıyordum ama ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Mesajın tamamını anlayabilmek için diğer kelimelerin ne anlama geldiğini bilmem gerekiyordu. Teksaslıydı, belki de eski bir sınıf arkadaşından gelen bir mesajdı. Belki de Kane okulda İspanyolca öğrenmişti ve bir arkadaşına öpüşmemizden bahsetmişti. İspanyolca bir mesaj almasının pek çok açıklaması olabilirdi, değil mi? Aşırı tepki veriyordum. Elbette, sadece aşırı tepki veriyordum.

"Dünya'dan Val'e. Sıra sende."

Kane'e göz kırptım ve ona mesajı sormayı düşündüm ama bir şey beni engelledi. "Özür dilerim, tamamen dalmışım." Mesajın kartelle ilgili olma ihtimaline karşı, yapmak istediğim son şey onun peşinde olduğumu bilmesini sağlamaktı.

"İyi misin?" Beni artan bir dikkatle inceledi.

"Evet, sadece bu akşamki planları düşünürken kayboldum." Onu günün erken saatlerinde düzenlediğim film gecesine davet etmeye niyetim yoktu ama yarım saat içinde çok şey değişmişti. Kane hakkında daha fazla ve hızlı bilgi edinmem gerekiyordu. "Yeni Chris Hemsworth aksiyon filmini izlemeye gidiyoruz - kızlar için seksi, erkekler için silahlı. İstersen sen de bize katılabilirsin." Kayıtsız görünmeye çalıştım. Aramızdaki gariplik göz önüne alındığında bunun uygun bir ton olduğunu düşündüm, ama içimden sessizce onu kabul etmeye çağırdım.

"Biz mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Ekip - ben ve Reyna, Bryson, Chloe, Presley ve sanırım Elliot da geliyor."

"Kulağa hoş geliyor. Saat kaçta?"

"Tam olarak ne zaman buluşacağımızdan emin değilim. Eğer uygunsa sana mesaj atabilirim." Ona planımı anlatabilirdim ama bu numarasını almak için harika bir bahaneydi. Numarasını bilmenin bana nasıl bir faydası olacağından emin değildim ama alabileceğim her bilgiyi almak istiyordum.

Barnard dikkatimizi çekmeden hemen önce rakamları sıraladı ve zil çalana kadar her alıştırmada sınıfı bir bütün olarak yönetti. Dersten çıktıktan sonra en yakın tuvalete gittim ve gördüğüm metni Google translate'e girdim.

Kızı buldun mu?

Kızı bulmak mı? Bu da ne demek oluyor? Tam olarak saklanmamıştım. Reyna'nın peşinde olabilir mi? Belki de düşman bir kartel için çalışıyordu. O da benden daha gizli değildi ama belki başka bir kartelin bakış açısından gizli görünebilirdi.

Kafam her zamankinden daha çok karışmıştı.

Onun bir kartel için çalıştığını düşünmek bile saçma mıydı? Belki de. Belki de çalışmıyordu. Hemen bir sonuca varıp babama koşmadan önce kesinlikle daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Kane'le geçireceğim bir gece, araştırmama başlamak için mükemmel bir fırsat olabilirdi.

Chris Hemsworth'ün beni eğlendirmeye yetecek kadar göz alıcı olmasını bekliyordum ama Afganistan'daki ABD askerlerini konu alan askeri film bana göre *değildi*. Yaygara koparmadan telefonumu çıkarıp çıkaramayacağımı zaten onlarca kez tartışmıştım.

Arkadaşlarım ve ben sinemada buluşmuştuk. Kane film başlamadan birkaç dakika önce gelmişti, bu yüzden onunla konuşacak zamanımız olmamıştı ve Chloe sinsice onun yanındaki koltuğa oturmuştu. Ben de Reyna ve Bryson'ın arasına sıkışmış, lanet filmin bitmesine dakikalar kala geri sayıyordum.

Daha fazla dayanamayarak koltuğumdan kaydım ve oturup insanları seyrederek biraz zaman geçirebileceğim lobiye doğru sinemadan kaçtım. Cuma gecesi kalabalığıyla dolu bir yerdi. Kendimi duvara yasladım, başımı yorgun bir şekilde arkaya yasladım ve patlamış mısır alan ve arkadaşlarıyla konuşan çeşitli sinemaseverleri inceledim. Gözlerim bir gruptan diğerine geçerken, sonunda bana kilitlenmiş kehribar rengi bir bakışla çarpıştı.

Kane de tıpkı benim gibi karşı duvara yaslanmış, yaklaşık elli adım ötede duruyordu. Dolgun dudaklarını içkisinin pipetine doladı ve uzun bir yudum aldı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı, sonra yavaşça duvarı itti. Onun yavaşça yaklaşmasını izlerken tenim ısındı ve farkındalıkla uğuldadı. Bana ulaştığında yanımdaki duvara yaslandı, ikimiz de kalabalık odaya bakıyorduk.

"Filmi kaçıyorsun," diye mırıldandı.

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim." Yanı başımdaki yontulmuş profiline bakmaktan kendimi alamadım. Yırtık kot pantolonu ve kollarını yukarı doğru kıvrıran uzun kollu gömleğiyle çok seksiydi. Benden yaklaşık on santim kadar yüksekti. Ben sadece beş-üç yaşındaydım, bu yüzden erkeklerin benden uzun olması alışılmadık bir durum değildi. Ama Kane'de mesele sadece boyu değildi. Geniş ve sağlamdı. Onun iri cüssesi bana kendimi küçük hissettiriyordu.

"Bana göre değil, sanırım."

"Şaşırdım. Bütün erkeklerin dövüslü ve patlamalı filmleri sevdiğini sanırdım." Bakışlarının bana doğru düştüğünü hissettim ve kendi bakışlarımı kaldırdım.

"Sanırım ben çoğu erkek gibi değilim." Gözlerini benimkilerden ayırdı, aramızdaki ani elektrik artışını yatıştırmak için içkisinden bir yudum aldı. "Peki ya sen? Bütün kızların Chris Hemsworth'e bayıldığını sanırdım." Küçük bir sırıtma mı sezdim?

"Kesinlikle. Chris'le bir saat geçirdim ve külotum sırlıklam oldu. Tuvalete koşup değiştirecektim ama yanıma bir çift daha almayı unutmuşum." Sırıtma sırası bende.

Kane sırıtmamak için dudağını ısırды.

"Peki," diye devam ettim. "Eğer savaş filmleri sana göre değilse, ne sana göre?" Yüzümü ona dönmek için omzumu duvara yasladım.

"Beni düşündüren filmleri severim. *Inception* ya da *Interstellar* gibi filmler." Derin bir aldatma içeren karmaşık filmler. Adamın kendisi hakkında bir ipucu mu?

Sakin ol, Val. Cinayet gizemlerini seviyorsun, ama bu birini öldürmek istediğin anlamına gelmez.

"Bunlar benim için biraz ağırdı. Eğlencemi biraz daha hafif tutmayı seviyorum, bu nedenle bu gecenin seçtiği filme olan ilgim azalıyor."

Başını bana doğru çevirdi. "Lütfen bana romantik komedi kızı olmadığını söyle."

Çenemi kibirle kaldırdım. "Havaya girersem olabilirim. Ama her zaman değil. Son zamanlarda en sevdiğim filmin *Knives Out* olduğunu söyleyebilirim - biraz gizem, mizah ve aksiyon bir arada. Mükemmel."

"En azından *The Notebook* değil."

"Oh, Tanrım, hayır. O film cehennem gibi iç karartıcıydı."

Kane yan döndü ve omzunu duvara yaslayarak benim duruşumu taklit etti. Sonunda konuşmadan önce delici bakışları beni uzun saniyeler boyunca esir aldı. "Neden etrafındaki tüm kızlardan bu kadar farklı olmak zorundaydın?" Gürleyen sözleri, tepedeki müzik ve heyecanlı sesler arasında zar zor duyulsa da nabzımı çılginca attıracak kadar yüksekti.

Aldattığından şüphelendiğimde bile vücudumun ona tepki vermesini sağlayacak güce sahipti.

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." Dilimi aniden kuruyan dudaklarımda gezdirdim.

Gözleri hareketi takip etti. "Çok... beklenmedik birisin." Gözleri tekrar, bu sefer göğsüme doğru

kaydı. Elini yavaşça kaldırıp ceketimin altında sıkışmış olan bir tutam saçımı nazikçe çekip aldığı anda dudaklarım titreyen bir nefesle aralandı. Sıcak parmakları önce saç toplamak için tenime dokunmuştu ve bu kısa temas vücuduma kalıcı olarak kazınmış bir dövme gibiydi.

"İşte buradasın." Reyna'nın sesi şehvet dolu pusumu yarıp geçti.

Dik bir şekilde duvardan uzaklaştım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. İstesem de daha suçlu görünemezdim. "Hey, Rey. Film bitmedi, değil mi?"

"Hayır. Sadece geri gelmeyince endişelendim." Bana sorgulayıcı bir bakış atmadan önce gözleri aramızda gidip geldi.

"Özür dilerim, konuşmaya başladık ve sanırım zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Sorun değil. Eğer filmle ilgilenmiyorsanız, diğerleri çıkana kadar burada bekleyebiliriz."

"Hayır," diye istediğimden daha güçlü bir şekilde bağırdım. "Geri dönelim. Bu noktada sonu kaçırmak istemem." Elini elime aldım ve onu köşeden tiyatroya doğru götürdüm. Kane'e olan ilgim değişmiş olabilirdi ama onu hâlâ Reyna'nın etrafında istemiyordum. Etrafında bu kadar çok cevaplanmamış soru varken, şimdi her zamankinden daha fazla olası bir tehditti.

Kane'in bizimle olup olmadığını görmek için arkama baktım. Hâlâ görüş alanında olacak şekilde köşeyi dönmüştü ama koridorun duvarına yaslanmış yeni bir dinlenme yeri bulmuştu. Arkasındaki parlak ışıklı lobide silüet halindeydi ama gözlerinin her hareketimizi takip ettiğini biliyordum.

I Pazartesi sabahı Reyna'nın ön kapısına doğru yürürken kendimi inanılmaz derecede aptalca davranmadığıma ikna etmeye çalışıyordum. Okul tatiliydi ve birbirimizi görmek istemiştik. Benim evim kesinlikle yasak bölgeydi ve bir gece önce esen sert kış rüzgârı da Dışarıda fazla vakit geçirmek pratik değildi. Evine gelmeyi kabul etmişim ama kararımın akıl sağlığını sorguluyordum. Babası ve adamları kim olduğumu biliyordu ama kendimi gümüş tepside sunmak pek de parlak bir fikir değildi.

Oh, pekala. Sanırım bunu zaten yapıyordum.

Babam adamlarından birinin beni götürmesi için ısrar etmişti. Giada'nın başına gelenlerden sonra eve girip çıkan korkunç görünümlü adamların varlığının arttığını fark etmişim. Gideceğim yeri gizli tutmak için Chloe'yi mazeret olarak kullandım. Çok iyi arkadaş değildik ama yıllar önce bir ittifakın temeli haline gelen karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşmaya varmıştık. İkimizden birinin bir bahaneye ya da mazerete ihtiyacı olduğunda, soru sormadan birbirimizin yanında olurduk. İlişki bir tür gerçek arkadaşlığa dönüşmüştü ama Reyna'yla kurduğum kolay yakınlığa hiç benzemiyordu.

Chloe'ye uğrayacağımı haber verdim, refakatçim beni bıraktı ve sonra Reyna'nın evine doğru yola çıktım. İdeal bir düzen değildi ama bize birkaç saat takılma özgürlüğü verdi. Okul yoktu. Erkek yok. Sadece iki arkadaş hasret giderecektik. Çok gecikmiştik. Umarım ziyaretimiz benim kaçırılıp Meksika'ya gönderilmemle son bulmaz.

Parmaklar çapraz.

Reyna'nın aile ilişkilerinden habersizmiş gibi davranmak zorundaydım, bu yüzden yabancı bir adam kapıyı açtığında genişçe gülümsedim ve adamın ceketinin altında bir silah olduğundan haberim yokmuş gibi Reyna'yı görmek için orada olduğumu söyledim.

"Ben buradayım!" Rey arkasından bir yerden seslendi. Kendini muhafızın önüne sıkıştırdı. "Hey, Val. Gel bakalım."

Bir dizi dolambaçlı merdivenden yukarı ve bir koridordan aşağı, püsküllü gri bir yataktaki pelüş nane yorganından, eşleşen duvar aplikleri ile parlak altın avizeye kadar mükemmel bir şekilde dekore edilmiş büyük bir odaya fırlatıldım.

"Odan muhteşem!" Resim penceresinin yanındaki koltuğun köşesine örtülmüş tüylü bir kürkle tamamlanmış, dergilere layık düzene bakakaldım. "Nasıl oldu da beni daha önce hiç davet etmedin?"

Yüz hatlarında utanç ağır basıyordu. "Seni güvende tutmaya çalışıyordum," dedi usulca.

Onu kucakladım, minnettarlık ve güven duygusuyla sardım. Reyna'nın içinde bulunduğu korkunç durumdan dolayı göğsüm ağrıyordu. "Seni çıkaracağız," diye fısıldadım hararetle.

Reyna geri çekilmeden önce sadece başını salladı, gözleri sözlerime dikkat etmemi haykırıyordu. Kimlerin dinliyor olabileceği belli değildi. Anladığımı belirtmek için gizlice başımı salladım.

"Annen burada mı?" Reyna'nın ebeveynlik çukurunun diğer yarısını merak ederek sordum. Hayatının oldukça zor olduğunu tahmin ediyordum ama bu beni biraz yargılayıcı olmaktan alıkoymuyordu. Anne olarak tek görevi bebeğini korumaktı ve şu ana kadar berbat bir iş çıkarmıştı.

"Evet ama hâlâ sızmış durumda. Genelde öğle yemeğine kadar ayağa kalkmaz, o zaman kanlı Mary içer ve her şeye yeniden başlar."

Kardeşleri yok. Gerçek ailesi yoktu. Zavallı arkadaşım dünyada tamamen yalnızdı.

Elini sıktım, ona her şeyin daha iyi olacağına dair güvence verirken duyulmasını istemiyordum.

"Tamam, arkadaşımı sık sık misafir edemiyorum, bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapmak istiyorum. Buraya gel.

ve bana Cuma günü Kane ile aranızda neler olduğunu tam olarak anlat." "Senin kendi *oturma* odan mı var?" Çılgılık attım.

"Konuyu değiştirmiyorsun. Sen. Kane. Dökül." Beni koridorun karşısındaki, aile odasıyla oyun odası arası bir yer olan, şık bir sekiyonel kanep ve eğlence merkezinin bulunduğu geniş bir odaya götürdü. Çağdaş çerçeveli şehir manzaraları duvarları süslüyordu ve arka köşede bir oyun masası duruyordu; hepsi de yatak odasıyla aynı tarzda ve renk düzeninde dekore edilmişti.

"Tamam, tamam. Ama bu düzen harika bir şey, haberin olsun." Bu onun boktan durumunu telafi etmiyordu ama küçük bir avantajdı. Onun yanındaki kanepeye oturdum. "Kane'e gelince, söyleyecek pek bir şey yok. Onu lobide gördüm. Bana filmle ilgilenmediğini söyledi, ben de ona bunu sordum. Genelde erkekler savaş şeylerini sever." Omuz silktim. "Hepsi bu kadar." Ona kartel şüphelerimden bahsedip bahsetmemeyi tartıştım ama hâlâ paranoyak olmadığımı ikna olmamıştım. Zaten uğraşması gereken bir sürü saçmalık vardı. İsteyeceğim son şey ona endişelenecek bir şey daha vermektir.

"Emin misin? Çünkü ben geldiğimde ikiniz birbirinize ciddi ciddi baktınız."

"Geldiği günden beri bana nasıl ters davrandığını biliyorsun. Cuma günü ona adil davranmadığımı fark etmeye başladım, bu yüzden medeni olmaya ve onu biraz daha iyi tanımaya çalışıyordum."

Gözleri yumuşadı. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Bence o iyi bir adam." Bir şey söyleyemedim beni durdurmak için elini kaldırdı. "Beni yanlış anlama. İlgilenmiyorum ama ona karşı bu kadar sert olman gerektiğini de düşünmüyorum. Hepsi bu."

"Yeterince adil. Ona bir şans vermeye hazırım. Zaten senin ve benim düşünecek daha önemli şeylerimiz var." Kameraları ve dinleme cihazlarını merak ederek odaya göz gezdirdim, sonra kulağına yaklaştım. "*Viper* kelimesinin sana bir şey ifade edip etmediğini sormayı unutmak istemiyorum."

"Yılan gibi mi, araba gibi mi?" diye fısıldadı.

"Sanırım bundan daha fazla bir şey ifade ediyor ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bana söyleyebileceğini umuyordum." Sesimi tekrar fısıltıya düşürdüm ve dudaklarımı kapatmak için burnumu ovuyormuş gibi yaptım. "Babamın ofisindeki bir notta gördüm."

"Üzgünüm ama bu hiç bir şey çağıştırmıyor."

Kaşlarımı çattım. "Şu anda paylaşacak başka bir şey yok ama devam edeceğim."

"Zaman var," diye fısıldadı. "Hadi, film izleyelim." Yüzünde kalbimi sıkıştıran kocaman bir gülümseme belirdi. Hayatta o kadar ihmal edilmişti ki, bir arkadaşıyla film izlemek bile onu gerçekten heyecanlandırıyordu; Rey'le tanışmadan önce bu benim için sıradan bir şeydi.

Birlikte bir piliç filmi izleyerek, bir dedikodu dergisini karıştırırken ünlüler hakkında konuşarak

ve birbirimizin ayak parmaklarını bahar için aynı soluk maviye boyayarak üç saat geçirdik. Bunlar daha önce bir kez bile düşünmediğim sıradan aktivitelerdi. Dünyayı Reyna'nın bakış açısından görmek, birlikte geçirdiğimiz zamanı değerli bir hediye haline getirdi. Umarım bu son görüşmemiz olmazdı.

iki normal genç kız gibi takılabiliyorlar.

Reyna'nın evinden öyle derin bir duygu seline gömülmüş olarak çıktım ki sokağın karşı tarafında yürüyen adamı neredeyse fark etmeyecektim. Soğuğa karşı sınıksız sarınmıştı ama o dağınık saçları nerede olsa tanırdım.

"Beni takip mi ediyorsun?" Sesimdeki gerçek endişeyi fark etmemesini umarak alaycı bir şekilde seslendim.

Kane durdu ve bakışlarımla buluştu, o akçaağaç gözleri beni olduğum yere mıhladı. "Belki de beni takip edip etmediğini sormalıyım."

"Bir arkadaşımın evinden eve yürüyordum." Reyna'ya gittiğimi söyleyip, zaten bilmediği ev adresini vermek istemedim. "Mazeretin ne?"

"Sadece yürüyüşe çıktım." Ses tonumu taklit ederek bir adım öne çıktı ve yavaşça sokağa girdi.

"Eğer bu şüpheli değilse, ne şüpheli bilmiyorum. Dışarısı buz gibi. Bu havada kim gönüllü olarak yürüyüşe çıkar ki?"

"Ferahlatıcı." Dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı.

Başımı salladım ve o yanımdayken yürümeye devam ettim. "Kesinlikle çılgın bir sapık."

"Hey, bu soğukta eve yürümeyi seçtin. Kimsenin seni bırakamayacağını mı söylüyorsun?"

Ona yan gözle baktım ve huysuzlukları hakkında bana yaptığı açıklamanın aynısını ona da yaptım. "Karmaşık bir durum."

Bir kahkaha attı. "Touché. Yakınlarda mı

oturuyorsun?" "Yani çok iyi bir takipçi değilsin?"

"Belki de yaptığım işte o kadar iyiyimdir ki, savunmanızı düşürmenizi sağlamışumdır."

Haklı olup olmadığını merak ederek göz ucuyla onu inceledim. "Her neyse, burası taşak gibi soğuk. Bana serinletici olduğundan daha iyi bir cevap ver."

Sisli bir hava bulutu üfledi. "Annem ben küçükken öldü, babam da şu anda yurtdışında çalışıyor. Bazen evimden uzaklaşmak istiyorum." Ses tonu gerçekçiydi ama sözlerinin ardındaki gerçeklik yalnızlık kokuyordu.

"Bu gerçekten berbat." Daha fazla söylenecek bir şey yoktu. Onun durumunu düzeltemezdim ve hiçbir olumlu yorum gerçeği değiştiremezdi. Yalnızdı ve küçük kardeşini büyütmek zorunda kalmıştı. Onun durumu Reyna'ninkinden biraz daha iyiydi ama o kadar da değil. Birlikte, mafya evimi Huxtable'lar gibi gösteriyorlardı.

Söylediklerinin doğru olduğunu varsayarsak.

"Kulağa geldiği kadar kötü değil. Sadece biraz nefes almaya ihtiyacım vardı." "Baban ne iş yapıyor da evden uzak duruyor?"

"Başka ülkelerde ofisleri olan büyük bir firmada uluslararası hukuk alanında çalışıyor. Üzerinde çalıştığı davaya bağlı olarak ofisler arasında mekik dokuyor. Eskiden Houston ofisinde çalışıyordu ama Avrupa ekibine daha yakın olmak için buraya transfer oldu. Peki ya siz? Baban ne iş yapıyor?" Merakla bana baktı.

"Amcamın inşaat şirketinde çalışıyor ve çoğunlukla evindeki ofisinde çalışıyor, bu yüzden her zaman etrafta." İnanarak büyüdüğüm hikaye buydu. Tamamen yanlış değildi, sadece resmin tamamı değildi.

"Anne?"

"Çoğunlukla kilisede gönüllü olarak çalışıyor."

Göğsünden alçak bir uğultu yankılandı. "Ailen buralarda ama sen arkadaşının evinden yürümek zorunda kaldın. Hem de soğukta. Karmaşık olduğunu söylüyorsun ama bence kulağa son derece ilgi

çekici geliyor."

Ben yavaşlayarak durdum, Kane de aynısını yaptı. Birbirimize baktık - benim gri bakışlarım onunkilerle savaşıyordu.

Altın bakış.

"Sen kendi karmaşıklığını açıkla, ben de kendiminkini açıklayayım," diye meydan okudum ona nefes nefese.

Kane ayıldı, yüzü sertleşmeye başladı. Öne doğru küçük bir adım attı. "*Sen* benim karmaşamsın, Valentina Genovese."

Sözcükler havada asılı kaldı, hızla atan kalbimin çarpıntısıyla vurgulandı.

"*Nedenini* bilmek istiyorum. Eğer başka biri yoksa, o zaman bu kadar karmaşık olan ne?" Bir adım daha yaklaştım, manyetik çekimi beni içine çekti.

Elini uzatıp enseme kavradı, sonra durakladı, dudaklarımızı birleştirmeden önce yüzü azap içinde kıvrılıyordu. Soğuktan sıcağa. Sertlikten boyun eğmeye. Zıt ama mükemmel bir uyum.

Ruhum onun dokunuşuyla havalandı. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu.

Onun kollarında bir ömür yaşayabilirdim, ama öpüşmemiz başladığı kadar çabuk sona erdi. Onu yakmışım gibi geri çekilen Kane, bağımızı kopardı. Gözleri kavrayamadığım duyguların yoğunluğuyla parlıyordu. Benimkiler kesinlikle kafa karışıklığıyla delik deşik olmuştu.

"Senin yanındayken kontrolüm yok," dedi sığ nefesler arasında. "Bir kez başladım mı, ne kadar yanlışı olursa olsun duramam." Sanki çok şey söylemiş gibi çenesi kapandı. Gözlerindeki ışık söndü ve yüz hatlarını bir kayıtsızlık perdesi kapladı. "Eve dönsem iyi olacak. Yarın okulda görüşürüz." Geri çekilirken beni soğukta şaşkın bir halde bırakarak kaldırımından aşağı doğru yürüdü.

TVal evimden ayrıldıktan bir saniye sonra onu pencereden izlemek için yatak odama koştum. Mülkümüzden güvenli bir şekilde ayrıldığından emin olmak istedim. Onu burada ağırlamak bencillikti ama her dakikasına değer veriyordum. Eğer babamın adamları o buradayken onu yakalarlarsa, ben asla kendimi affedebilirdim.

Garaj yolumuzun sonuna kadar yürüyüp köşede gözden kaybolduğunda, uzun ve derin bir nefes aldım. Pencereden dışarı bakmaya devam ettim - hayatımın kaosa rağmen dünya devam ediyordu. Yaprakların hafif bir esintiyle salınışını ve kuşların bir kel daldan diğerine sıçrayışını görmek huzur vericiydi. Birkaç ay içinde, manzara baharın gelişini ve yeni başlangıçları işaret eden canlı renklerle yeniden boyanacaktı. Durumum ne kadar vahim görünürse görünsün, yeni fırsatlar doğacak ve hayat devam edecekti.

Görüş alanımın kenarından bir hareket fark ettiğimde on beş dakika boyunca pencерemde nöbet tuttum.

Komşunun bahçesindeki bir ağacın yanından bir figür çıktı ve bakışlarını bana dikti.

Santino. Evimi izliyordu.

Valentina'yı görmüş müydü? Ben penceredeyken orada olmalıydı, bu da onun gittiğini gördüğü anlamına geliyordu.

Endişe açgözlü kollarını göğsüme doladı ve sıktı. Ailesine benim evimde olduğunu söylerse, onu kilit altında tutarlar mıydı? Belki de babamdan Val'i bir daha görmemem için beni okuldan almasını talep ederlerdi.

Santino yüzümdeki endişeyi gördüyse de belli etmedi. Sadece döndü ve sanki hiç orada olmamış gibi ortadan kayboldu.

İçimi çektim ve sonunda özgürlük düşüncelerinden uzaklaşıp hapishanemin duvarlarıyla yüzleştim. Annemi kontrol etme vakti gelmişti. Alt kattaki ana süite indiğimde annemi hâlâ yatakta, usulca horlarken buldum. Genelde uyuduğundan daha geç bir saatti ama tamamen anormal değildi. Son iki yılda alkolle olan sorunları daha da kötüleşmişti ve buna reçeteli hapları da eklemişti. Evliliğinin gerçeklerinden kaçmak için alkol kullanmaya erken başlamıştı, bu yüzden bağımlılığa karşı hiç şansı yoktu. Bazen, başa çıkmak için daha iyi bir yol mu bilmediğini yoksa gerçekten ölmek mi istediğini merak ediyordum. Her iki durumda da erken bir mezara doğru ilerliyordu.

Çocukluğumun yıllarını onu korumaya çalışarak ve onun için endişelenerek geçirmiştik, ancak her yıl geçtikçe kendimi onun düzensiz yaşamından ayırmayı öğrendim. Uzaktan bile olsa, kendini yok edişini izlemek zordu ve onun mücadelesine duygusal olarak yatırım yapmak

katlanabileceğimden daha fazlaydı. Kendi akıl sağlığım için uzaklaşmak zorunda kaldım. Bir dereceye kadar kızgınlık beslememe yardımcı oldu. O anneydi. Güçlü olanın o olması gerekiyordu.

Dünya.

Geçmişte, günün ortasında sızıp kaldığında, uzun süre yanında oturur, uyanmasını ve değişmek istediğini fark etmesini dilerdim. Tekrar annem olmak istediğini. Sadece ikimizin olduğu küçük bir evde yaşadığımızı hayal ederdim. Ben küçükken ve o hâlâ alkolikken yaptığımız gibi akşamları birlikte yemek pişirip kâğıt oynardık. Şimdi, koltuğun üzerindeki atılmış çantasını bulup cüzdanını çıkarmadan önce onun bilinçsiz haline ikinci bir bakış bile atmıyordum.

Babamın ona verdiği haftalık harçlık küçük bir aileyi geçindirmeye yeterdi. Annemin çoğu zaman ne kadar parasız olduğunu düşünürsek, ne kadar harcadığının farkında bile değildi. Amerika'ya gideceğimi öğrendiğim andan itibaren bir yıl boyunca ondan para aşırdım ve kaçmama yardımcı olacak kadar para biriktirmeyi umdum. New York'ta geçireceğim aylar kaçmak için elime geçen en iyi fırsattı, ama bu fırsat giderek azalıyor ve çaresizlik seviyemi artırıyordu.

Kırmızı deri Gucci cüzdanından üç yüz dolarlık banknot çıkardım ve sütyenimin içine yerleştirdim. Güvenli bir şekilde yatak odama döndüğümde, masamın üzerindeki rafı süsleyen büyük oyuncak ayıyı aldım ve yatağımın yorganını geri çektim. Gıcır gıcır çarşafların altına kıvrıldım ve yorganın altında saklanana kadar ayıyı göğsüme sardım. Babamın odamda kamera olup olmadığını bilmiyordum ve zulamı bulma riskini göze almak istemedim, bu yüzden para yatırmam gerektiğinde şekerleme yapıyormuş gibi davrandım.

Ayının boyun dikişinde küçük bir delik açmışım ve bunu bir çengelli iğneyle sabitlemişim. Ancak yorganımın altına gizlendiğimde iğneyi çıkardım ve yeni banknotları koleksiyonuma ekledim. Bir an için kendime ailemden uzakta bir hayat hayal etme lüksünü tanıdım; bunu çok sık yapmamaya çalışıyordum çünkü gerçeğe dönüşü daha da zorlaştırıyordu.

KAne'nin şifreli sözleri bütün gece aklımdan çıkmadı. Birlikte olmamızın nesi bu kadar yanlış olabilirdi? Tanrı aşkına, kardeş falan değildik ki. Ve eğer çılgınca bir şans eseri bir kartel için çalışıyorsa, bu kadar ezici bir ahlak anlayışına sahip olacağını hayal edemezdin.

Beni öpmenin kendinden nefret etmesine yol açacağını düşünüyordu. Onun savaştan duygularını neyin açıklayabileceğini bilemiyordum.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Sözlerini ne kadar çarpıtırsam çarpıtayım ya da hareketlerini ne kadar irdelersem irdeleyeyim, resmin tamamını göremiyordum. Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı ve bunu elde etmenin tek yolu Kane'di. Eğer bana doğrudan söylemezse, o zaman beni cevaba götürene kadar bulabildiğim her kırıntıyı toplayacaktım. Ve onun takıntısını anladığımda, engelin gerçekten aşılabilir olup olmadığına kendim karar verecektim.

Salı günü okula yenilenmiş bir amaçla döndüm. Kane Xavier Katolik Okulu'na başladığından beri ilk kez yeni bir normale alışmaya başladık. Onun arkadaş grubumuza girmesine izin verdim ve o da kasıtlı olarak çok fazla damarıma basmadı. Aramızda uğuldayan altta yatan akım, o etrafımdayken hala canlanıyordu ama ben fark etmemiş gibi davranmaya çalışıyordum.

Perşembe günü annem kız kardeşlerimi aile yemeğine gelmeleri için ikna etti. Onları görmeyi çok seviyordum, bu yüzden her zamanki rutinim olan okuldan hemen sonra piyano çalmak yerine, eve gelir gelmez ödevime daldım ve kimse eve gelmeden bitirmeyi umdum.

Giada kafasını odama soktuğunda ben hala İngilizce ödevimi tamamlıyordum. Geldiğinde genellikle merdivenlerin altından seslenirdi, bu yüzden onu benim odamda görünce şaşırdım.

"Hey, oradaki. Konuşmak için bir dakikan var mı?"

Kız kardeşimi gördüğüme sevinerek ama ne konuşmak istediği konusunda endişelenerek temkinli bir şekilde sııttım. "Evet, ben de ev ödevim üzerinde çalışıyordum. Ne var ne yok?"

Karşımdaki yatağa oturdu ve yorganımın kumaşıyla oynamaya başladı. "Kulağa biraz tuhaf geldiğini biliyorum ama Pazartesi günü seni bir kızın evinde gördüm. Annemle babama söylemedim ama o aile cidden tehlikeli. Oraya gitmeyi bırakmalısın."

Bunlar haftalardır korktuğum kelimelerdi.

Birden çaresizliğe kapıldım, korku beni koltuğumun kenarına sürükledi ve nabzımın kulaklarımda atmasına neden oldu. "Lütfen G, onlara söyleyemezsin. Babam arkadaşlığımızı bitirmemi ister ve ben bunu yapamam. Babası *berbat* biri, annesi alkolik ve şimdi de taşınmak zorunda. Onu öylece terk edemem." Giada'ya Reyna'nın kaçışından bahsedemezdin. Bunun çok tehlikeli olduğunu düşünürdü, bu yüzden onu ikna etmek için elimden gelen her şeyi yaptım.

"O sadece korkunç biri değil Val. O bir *kartel* patronu ve babamın *düşmanı*," diye tısladı, şimdi yatağın kenarına tünemişti.

"Biliyorum, tamam mı?"

"*Biliyor* muydun?" Giada'nın mükemmel yontulmuş kaşları saç çizgisine sıçradı. "O zaman ne halt etmeye oradaydın? Oraya *nasıl* gittin? Babamın seni koruyan biri yok mu?"

"Evet, beni takip eden bir haydut var. Kas kafalı beni başka bir arkadaşımın evine bıraktı, ben de gizlice arka kapıdan çıktım. Bak, eğer bir daha onun evine gitmeyeceğime söz veririm, lütfen babama söylemez misin? Babasının kim olduğuna yardım edemez ve bana ihtiyacı var. *Lütfen*."

Her zamanki gibi drama kraliçesi olarak yatağa uzandı. "Şimdi Alessia'nın nasıl hissettiğini anlıyorum," diye mırıldandı.

"Ha?" Kuzenimizin bununla ne ilgisi vardı?

"Hiçbir şey." Bileğinin bir hareketiyle konuyu kapattı. "Tamam, çenemi kapalı tutacağım ama o eve bir daha gitmeyeceğine dair hayatın üzerine yemin etmeni bekliyorum. Ve babasına senin kim olduğunu söyleyemeyeceğini bilmesi gerekiyor. O adam şimdilik Meksika'ya gitmiş olabilir, ama bu kartelinden gelen tehdidin bittiği anlamına gelmez. Ne olacağını bilmiyoruz, bu yüzden güvende olmalıyız." Reyna ve ailesinin benim mafya bağlantılarımı bildiğinden haberi yoktu. İkimizin aynı okulda olması asla bir tesadüf değildi.

Ona sıkıca sarıldım. "Teşekkürler, G. Sen en iyisisin!"

Gülümsedi ama bu gözlerindeki endişeyi silemedi. "Evet, evet. Bu iş yüzüme patlarsa, bir daha evden çıkmama izin vermeyeceklerinden emin olurum, anladın mı?"

Sağ elimi kaldırdım. "İzci onuru."

"Pekâlâ, hadi aşağı inelim. Sanırım annemin bize söylemek istediği bir şey var."

Otuz dakika sonra, dünyanın bir yerlerinde bir kardeşim olduğu haberini sindirmeye çalışıyordum. Annem ev yapımı lazanyayı henüz getirmişti ki, on altı yaşında bir bebek sahibi olduğunu ve onu evlatlık verdiğini söyleyerek bombayı patlattı. Neden sonunda bize söylemeye karar verdiğini açıklamaya devam etti ama kulaklarım duyamayacak kadar yüksek sesle çınlıyordu.

"Nefes al, Val. Bayılacaksın," diye seslendi Giada masanın karşısından bana.

Ona ve artık ailemizin bir parçası olarak yerleşen Javi'ye baktım ve ciğerlerimin donduğunu fark ettim. Bir ciğer dolusu hava yuttum.

Kahretsin, bir kardeşim varmış.

Mafya sırrının hayatımı değiştireceğini düşünmüştüm ama bu nedense daha da büyük görünüyordu. Bu sadece babamın işi değildi. Gizli bir bebek, annemi sandığımın yarısı kadar bile tanımadığım anlamına geliyordu. Her zaman mükemmellik için çabalayan ve dış görünüşe aşırı önem veren katı Katolik kadın, gençken hamile kalmıştı.

Her şey birdenbire çok daha anlamlı hale geldi.

Tabağımdaki ekmek diliminden küçük bir parça kopardım ve ağzımda yuvarladım. Karnım artık aç değildi ama bu yeni bilgiyi işlerken yapacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"Şey, anne," diye sessizliği bozdu Giada. "Bence bu inanılmaz heyecan verici. Genovese ailesinde sadece kız çocuklarımız oldu, bu yüzden bir erkek çocuk kesinlikle işleri renklendirir. Kim olduğunu öğrenmemizin bir yolu var mı?"

Ne oluyor be? Giada sanki gizli bir kardeşi öğrenmişiz de Roku kanallarımıza Disney Plus eklemişiz gibi davranıyordu. Haberi nasıl bu kadar çabuk özümsemediğini anlayamıyordum... tabii zaten bilmiyordu.

Gözlerim, önümde gelişen olaylardan habersiz, stüdyodaki bir seyirciymişim gibi annem ve kız kardeşim arasında gidip geliyordu. Kendi evimde bir yabancı gibi hissediyordum.

"Oh, bilmiyorum. Sanırım istediğimizin bu olduğuna karar verirse bunu araştırmam gerekecek. Şimdilik sadece size söylemek istedim çünkü bilmeyi hak ediyorsunuz. Bu kadar uzun süre sır olarak sakladığım için özür dilerim. Hiçbir zaman doğru zaman gibi görünmedi ..." *Titanik*'i izlerken bile ağlamayan kaya gibi sağlam annem gözyaşı dökmeye başladı.

Masayı bir gariplik kaplamıştı. Çılgın bakışlarım yanımdaki Camilla'ya kaydı, o da çaresiz bakışlarıma kendi kocaman gözleriyle karşılık verdi.

"Hey, bizim de bazı haberlerimiz var." Giada kurtarmaya geldi. "Javi ve arkadaşı Santino bir güvenlik şirketi kurdular. Şimdiden küçük bir bina kiraladılar ve müşterilerle görüşmeye başladılar. Ne kadar heyecan verici değil mi?"

Annem cam gibi gözlerle gülümsedi. "Bu harika Javier. Buraya bu kadar çabuk yerleşebilmene çok sevindim."

Javi'den bahsedince aklıma aile yemeğimiz için heyecanlanmamın diğer nedeni geldi. Reyna bana Pazartesi günü bahçesinde Santino'yu gördüğünü söylemişti. Beni orada görmüş olmalıydı, bu da arkadaşlığımızı bildiği anlamına geliyordu. Santino biliyorsa, Javier de biliyordu. Belki de Giada orada olduğumu böyle öğrenmişti. Her iki durumda da Javier Reyna'yla olan arkadaşlığımı biliyordu, bu da ondan yardım isteyebileceğim anlamına geliyordu.

Heyecan dalgası, akşamki duygusal iniş çıkışlarıma yeni bir unsur ekledi. Rey'e nasıl yardım edeceğim konusunda paniğe kapılmış ve Sofia'dan yardım istemeyi düşünmüştüm ama kartelden nasıl kaçılacağını bilecek biri varsa o da bizzat kartelin içinde bulunmuş biriydi. Javier her şeye cevabımız olabilirdi. Babama yemin etmemişti, yani teoride kimseye söylemeden bana yardım edebilirdi. Ve eğer onu ikna etmek için yardıma ihtiyacım olursa, Giada'nın bunu yapacağına güvenilebileceğimi hissediyordum. Onu bu işe karıştırmadan önce Javi'nin ne diyeceğine bakacaktım ama o güçlü bir B planıydı.

Tekrar canlandım, yemek sohbetine daldım ve biraz yemek yemeye zorladım. Yemek biter bitmez ve Javi'yi diğerlerinden uzaklaştırmayı başardıktan sonra ilk hamlemi yaptım.

"Seninle konuşmam gerek," diye fısıldadım gizlice. "Yarın okuldan önce benimle buluşabilir misin? Buraya kadar gelmenin zahmetli olduğunu biliyorum ama bu gerçekten önemli."

Benimkinden pek de farklı olmayan gri gözlerini kaldırdı ve diğerlerinin mutfağa tabak götürdüğü yere baktı. "Bana ihtiyacın olursa, burada olabilirim."

Yükselmeye çalışan erken rahatlama dalgasını bastırdım. "Yedi buçukta Hylan'daki Dunkin'de. İşe yarar mı?" Okul sekiz on beşte başlıyordu, bu da bana ilk derse zamanında okula dönmeden önce ona durumu hızlıca özetlemem için yeterli zamanı verecekti.

Her zamanki gibi metanetli bir baş belası olan Javier sadece çenesini bir kez salladı. Sahne hazırды, şimdi tek yapmam gereken onu oyuna getirmekti.

ERTESİ SABAH, anneme bir öğretmenle çalışma seansı için erken gitmem gerektiğini söyledim. Beni okulun önüne bıraktı ve arabası gözden kaybolduğu anda kaldırımdan aşağıya koştum.

Dunkin'in kapısından içeri girdiğimde Javi çoktan Santino'yla birlikte bir masaya oturmuştu ve ikisi de dumanı tüten kâğıt bardaklardan yudumluyordu. Ona açıkça yalnız gelmesini söylemediğimi fark ettim. İki sert dedektife suçlarını itiraf eden bir suçlu gibi karşılarındaki sandalyeyi çektim.

Gözlerim Santino'ya kayarken dudaklarımın inceldiğini hissedebiliyordum. "Sanırım burada olman iyi oldu. Çok isterdim."

Reyna'yı neden takip ettiğin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum." Santino cevap vermedi. Kılını bile kıpırdatmadı.

"Bu yüzden mi buluşmak istedin?" Javi sordu. "Santino hakkında konuşmak için mi?"

İçimi çektim, ellerimi masanın üzerine koydum. "Hayır. Ama bunu söylemeden önce, söylemek üzere olduğum şeyi aileme söylemeyeceğime dair bana söz vermeni istiyorum."

"Valentina, elbette böyle bir söz veremeyeceğimi biliyorsun. Ailenle olduğu gibi ben de tehlikeli bir durumdayım."

"Ama bunun onlarla bir ilgisi olması gerekmiyor."

Javi boştaki elini bir tür omuz silkme hareketiyle kaldırdı. "Buna ancak senin söyleyeceklerini dinledikten sonra karar verebilirim. Eğer yardımımı istiyorsanız, bu göze almanız gereken bir kumar."

Kız kardeşimle birlikte olmak için bildiği her şeyi terk eden adama baktım ve bu şans değerlendirmeye karar verdim. Yeni bir başlangıç yapma ihtiyacını anlayan biri varsa o da Javi'ydı.

"Tahmin ettiğiniz gibi, yardımınıza ihtiyacım var. Daha önce sormamıştım çünkü Rey'le olan arkadaşlığımı bildiğini fark etmemiştim ama Giada dün gece benimle konuştuktan sonra her şey açığa çıktı." Bakışlarımı onunkilere diktim. "Reyna iyi bir insan. Babası gibi değil ve ondan uzaklaşmak için bizim yardımımıza ihtiyacı var."

Javi cevap vermeden önce fincanından bir yudum aldı. "Onu babasından çalamayız."

"Bu onu kaçırmak değil. Kaçmasına yardım ediyor. Giden o zaten. Sadece saklanmak için kendisine bir şans verecek belgelere ihtiyacı var," dedim tutkuyla. "Sen kartelden kaçtın, onun da kaçmaması için hiçbir neden yok."

"Tamamen ortadan kaybolmaya istekli olmalı - yeni biri olmalı ve değer verdiği herkesi kalıcı olarak geride bırakmalı - ve pek çok insan bu kadar ileri gitmeye istekli değil."

"Biliyoruz." Bu düzensiz sözler, Reyna için ağladığım ruhumun derinliklerinden geliyordu. Tek başına kalmak zorunda olmasından nefret ediyordum ama onu babasıyla bırakmaktan daha çok nefret ediyordum. "Ne gerekiyorsa yapmaya hazır."

Javi, Santino ile bakıştı. "Peşinde olduğun sadece kağıtlar mı?"

Küçük metal sandalyeye daha uzun oturdum. "Evet ve babama söylememen için."

"Evraklar başka bir şey, babanızdan gelen bir sır başka bir şey. En iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yapacağım ve size verebileceğim tek şey bu."

"Anlıyorum ama babamın bunları öğrenmesi halinde Reyna'yı görmemi engelleyeceğini de biliyorum.

Şu anda sahip olduğu tek şey benim."

Duygusal bir yalvarış girişimim sağır kulaklara çarptı. Javi, Buckingham Sarayı'nın dışındaki bir kale muhafızı da olabilirdi; söylediğim hiçbir şeye kulak asmıyordu. Tepkisizliği, patlamak üzere olan bir sürü duyguyu harekete geçirdi ama ben sadece şansına zarar vermiş olacaktım. Bunun yerine dişlerimi sıktım ve ayağa kalktım.

"Okula dönsem iyi olacak. Benimle buluştuğun için

teşekkürler." Javi tekrar başını salladı. "İrtibatta olacağım."

Doğru kararı verdiğimi umarak vedalaştım ve dükkândan ayrıldım.

JValentina çörek dükkânından kaçtıktan sonra Avi ve ben oturmaya devam ettik. İki kızın arkadaş olduğunu biliyorduk ama Val'in Reyna'nın kaçmasına yardım etme çabalarını ilk kez öğreniyorduk. Çıkarımları değerlendirirken birkaç dakika sessizce oturduk.

"Sen ne düşünüyorsun?" Javi sessizliğimizi bozarak sordu.

Kaşlarım çatıldı. "Fazla seçeneğimiz kalmadı. Kızın babası bir piç. Bu konuda hiçbir şüphe yok, bu yüzden o adamla yaşayarak nelere maruz kaldığını ancak hayal edebilirim. Ve eğer Valentina'nın bu işe karışmasına izin verirse, kız tehlikeye girebilir. Ayrıca, kıza evrak vermek sadece küçük bir müdahale olur." Her ikisi de geçerli argümanlardı ama gerçek şu ki, hiçbir anlam ifade etmese bile Reyna'ya yardım etmek isterdim. Javier hizmetimizi reddederse, ona karşı gelip kıza kendim yardım etmeyeceğimden tam olarak emin değildim. Açıklayamadığım bir şekilde kendimi mecbur hissediyordum. Bu dürtü beni gizlendiğim yerden çıkarıp kızın beni penceresinden görmesini sağladı.

"Doğru." Javi fincanından bir yudum aldı. "Peki onun hakkındaki izlenimleriniz?"

Uzun bir süre sorusunu düşündüm. Güzeldi ama kırılmıştı; bir şehir kaldırımının sivri yarıklarında kök salmış bir gül gibiydi. Narin gücü yıllar önce ezilerek yok edilmiş olmalıydı ama o direniyordu. Onu korumak istememe neden olan perili bir şekilde büyüleyiciydi. Onu beslemek. Onu o evde kapana kısılmış, kafesteki bir kuş gibi görmek yumruklarımı öfkeyle sıkıkmama neden oldu. Oraya son gittiğimde, meseleyi kendi ellerime alıp pişman olacağım bir şey yapmadan önce evini terk etmek zorunda kalmıştım. Beni öldürebilecek bir şey.

Javier'e hislerimden bahsedebilirdim, ancak onun benim görüşlerimi duygusal açıdan kusurlu bulmasını istemedim. Bunun yerine dürüst ve mantıklı bir yanıt vermek için elimden geleni yaptım. "Uysal biri gibi görünür ama görüldüğünden daha güçlüdür. Gözlemci olduğunu söyleyebilirim. Sezgisel. İçgüdülerim bana kendi başına başarılı olacağını söylüyor çünkü daha önce hiç kimseye güvenme lüksü olmadı. Bu açıdan, Vargas ailesiyle ilk karşılaştığımızda bizim olduğumuzdan farklı değil."

Javier değerlendirmeme şaşırarak bana baktı. "Onu kolayca ortadan kaldırabiliriz ama Juan Carlos yardım aldığını anlayacaktır. Gerçek anlamda peşimize düşmeye çalışmadı -yapabileceği ölçüde değil- ama bunun gibi kişisel bir hakaret işe yarayabilir. Mümkünse bu riski almamayı tercih ederim. Söz konusu olan sadece hayatlarımız değil."

"Doğru, ama kartelden kurtulmak için ikinci bir şansımız var. Başkalarının da aynı şeyi yapmasına yardım etmek bizim görevimiz değil mi?" Sesimdeki hayal kırıklığını bastırmaya çalıştım ama Javi tanıdığım en zeki adamdı. Onu kandırmak kolay bir iş değildi.

Yanıt olarak homurdandı. "Yardım etmeye karar verirsek belgeleri hazırlayabiliriz, ama şimdilik

Aile şu anda kızı kullanıp kullanmamaya karar vermiş değil. Kız, Vargas ve adamlarını ortaya çıkarmanın en iyi yolu olabilir ve Genoveses'i bu olası yoldan mahrum edemeyiz. şimdilik bekleyeceğiz."

Ier zaman çok iyi bir öğrenci olmam iyi bir şeydi çünkü yıllar boyunca kazandığım tüm brownie puanlarını birkaç saat içinde kullanıyordum. Sabahki dört dersimde de dikkatimi veremediğim için azarlandım. Matematik dersine nasıl konsantre olabilirdim ki?

Javier ile görüşmemi? Yapamazdım. Bu mümkün değildi.

Javi evrakları bizim için alacağını ima etmişti ama tamamen şeffaf davranmamıştı. Bekleyip görmem gerekiyordu ve bu arada aklım olasılıklarla dolup taşıyordu. Belgeleri alırsa, Reyna'nın babası onu Meksika'ya geri göndermeden önce bize verecek miydi? Ya Javi sonunda bize yardım etmezse? Ya babama söylediyse ve Rey'i bir daha hiç görmediysem? Ya belgeleri alıp Reyna'yı götürebilseydik, Reyna nereye giderdi?

Çok fazla belirsizlik vardı ve hepsini planlamaya çalışmak beni çıldırtacaktı. Javi'den bir zaman dilimi istemem gerekiyordu. Beklenen bir teslim tarihi olması en azından bazı değişkenleri ortadan kaldıracaktı. Sınıfta ona mesaj atmak için telefonumu çıkardığımda, numarasını hiç istemediğimi fark ettim. Bu kadar aptal olduğum için kendimi azarlarken, günün beşinci uyarısını aldım - bu kez telefonumu sınıfta çıkardığım için.

Cihazı sırt çantama geri koydum ve Giada'dan erkek arkadaşının numarasını istemeyi düşündüm ama onunla neden konuşmak istediğimi bilmekte ısrar edecekti. Onun ve koca çenesinin planlarımız hakkında bir şey bilmesini istemiyordum. Kız kardeşimi çok sevmeme rağmen, boşboğazlığıyla nam salmıştı. Elimden geldiğince iyi bir plan yapmalı ve on yedi yaşında strese bağlı bir kalp krizi geçirmemeye çalışmalıydım.

Öğle yemeği hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Arkadaşlarımla konuşmak sonunda zihnimin aynı lanet sorularla dönüp durmasını engelledi. Ayrıca, Kane'i görmek bana kafamı takmam gereken birden fazla sorun olduğunu hatırlattı. Ne şanslıyım.

"Bu hafta sonu için planın nedir?" diye sordu Bryson yarım dilim pizzayı ağzına atmadan önce.

"Hava berbat olacak. Takılmak için birinin evine ihtiyacımız var." Chloe sinsi bakışlarını Reyna'ya çevirdi. "Senin evine hiç gitmedik Rey. Yarın gece küçük bir toplantıya ev sahipliği yapmaya ne dersin?"

Reyna ya da ben bu fikri reddedemedik Kane söze girdi. "Bence bu harika bir fikir. Çılgınca bir şey olmasına gerek yok, sadece takılabileceğimiz bir yer."

Bu olasılığı gerçekten düşünüyormuş gibi görünen Reyna'ya baktım ve başını belaya sokmadan araya girdim. "Baban çok katı değil mi?" Gözlerimi Reyna'ya dikerek sertçe söyledim. "Bir parti vermeni sorun edeceğimi sanmıyorum." Her genç kız gibi arkadaşlarını ağırlamak istiyordu ama o sıradan biri değildi. Babasını kızdırmak bir yana, birilerini davet etmek

onlar da tehlikede.

"Hadi ama Val," diye itti Kane. "En azından sorabilirdi. Denemeden hiçbir yere varamazsın."

Onun sorunu neydi? Sıkılmış çenemin gerginliğinden dişlerim ağrıyordu. "Baban şehir dışındayken, yani evin tamamen müsaitken neden bunu tartıştığımızı bile bilmiyorum." Başımı eğdim ve meydan okurcasına gülümsedim.

Al bakalım, seni zorba.

"Hey, dostum." Bryson Kane'in omzunu itti. "Bu harika. Evin müsaitse orada takılabiliriz; pizza sipariş eder, birkaç bira içeriz. Çılgınca bir şey değil."

Kane bana ters ters baktı. "Evet, sorun değil. Benim evimde takılabiliriz. Belki bir dahaki sefere Reyna ev sahipliği yapar."

Kane Easton'ın evine giriş izni kazandığım için ne kadar kızgın olduğunu umursamadan sırttım. Bir insan hakkında ipucu bulmak için onun kendi kişisel alanından daha iyi bir yer düşünemezdim. Eğer Kane bir şey saklıyorsa, onu bulmak için elimden geleni yapardım.

"Keşke katılabilseydim," dedi Presley, "ama Sevgililer Günü dansı için süsleme komitesindeyim ve yarın akşam bir toplantımız var."

"Cuma gecesi mi? Bu saçmalık," diye homurdandı Chloe.

"Dansa sadece iki hafta kaldı. Tabelaları boyamamız ve diğer bazı şeyleri hazırlamamız gerekiyor. Bu hafta sonu birkaç kişi şehirde olacaktı, bu yüzden yarın okuldan sonra yapmaya karar verdiler." Presley, Chloe'nin arkadaşı olduğu düşünülürse, şaşırtıcı derecede tatlıydı. Kim bilir, belki de herkes Reyna ve benim hakkımda böyle söylüyordu. Benzerliklere tamamen kör değildim. O kadar ayrılmaz olmasalar da, genellikle okul işlerini birlikte yaparlardı, ama Chloe'nin çizgiyi çektiği yer süsleme komitesi gibi görünüyordu.

Kendimi başka şeylere o kadar kaptırmıştım ki dansı tamamen unutmuştum. Kane'i ve onunla dans etmenin nasıl bir his olduğunu düşündüm - vücutlarımız birbirine yapışmış, kollarım geniş omuzlarına dolanmış ve kolonyasının kokusu içimi ısıtıyordu.

Yanaklarımdan sıcaklık yayılmaya başladı. Gözlerim yukarı fırladığında, Kane'in gözlerinin yüzüme yapıştığını gördüm, sert yüz hatları bir kınama fırtınasıydı. Ne düşündüğümü biliyor muydu? İmkânı yoktu ama yine de sezgilerini içimin derinliklerinde hissediyordum.

"Selam Val," diye seslendi Bryson. "Okula dönüş partisinde seni Gio'yla dans ederken gördüm. Onunla dansa gidecek ve sonunda adama bir şans verecek misin?" Gio'nun en iyi arkadaşı Talon'la çıktığımdan beri kimseyle çıkmadığımı bildiği için sırttı. Ayrılığımızdan sonra neden o zamandan beri kimseyle çıkmadığıma dair birden fazla söylenti dolaşmıştı. Dedikodular umurumda değildi ama Gio'dan bahsedildiğinde Kane'in yüzünde beliren ekşi ifade hoşuma gitmişti.

"Sanırım bu bana kimin sorduğuna bağlı." Kane'e bakmamaya çalıştım ama gözlerim bir anlığına ona doğru kaydı. Bakışlarının Reyna'ya kaydığını görmek için yeterli bir süre.

Sonraki iki ders, günümün duygusal gerginliği beni yıpratmış için uzadı. Neyse ki, programlarına sığdırabildikleri takdirde son sınıf öğrencilerine tanınan bir ayrıcalık olan yedinci dönem ofis yardımcım vardı. Bu, öğrenmeye bir saat ara vermek ve günün son dersi için zihinsel olarak toparlanmak için bir şanstı. İhtiyaç duyulan idari görevler üzerinde çalıştım ve bazen bu saati çalışma süresi olarak kullandım.

"Hey, Bayan Kennedy. Bugün benim için neyiniz var?" Çantamı okul sekreterinin masasının yanına bırakarak sordum.

"İlk olarak, kaleye bakmanı istiyorum. Müdür Ruiz'e okuldan sonra personel toplantımız için sipariş ettiği kurabiyeleri alacağımı söyledim, ancak Shannon bugün hasta, bu yüzden ayrılamadım. Ben fırına giderken senin de sisteme girmen gereken devamsızların var, sonra ödevlerini

yapabilirsin." Masanın çekmecesinden yıpranmış deri bir çanta çıkardı. "Çabucak döneceğim."

"Sorun değil. Telefonları alıp döndüğünüzde buranın hâlâ ayakta olduğundan emin olacağım." Tatlı sekreterimize sırttım ve kendimi onun masa sandalyesine bıraktım.

Küçük bir bloknotun üzerine yedi isim karalanmıştı; bunların onun devamsızlar listesi olduğunu anladım; derse gelmeyenler ya da erken çıkmak zorunda kalanlar. Genelde ofisteki bilgisayarlarda çalışırken kendi öğrenci yardımcımın oturumunu kullanırdım ama bugün Bayan Kennedy çıkmak için o kadar acele etmişti ki oturumu kapatmayı unutmuştu.

Sonsuz saniyeler boyunca ekrana baktım, huzursuz bir enerji avuç içlerimin karıncalanmasına ve terlememe neden oldu.

Öğrenci dosyaları gizliydi, ancak okul sekreteri olarak Bayan Kennedy'nin erişim hakkı vardı.

Küçük bir göz atabilirim ve kimse bunu bilemez.

Elim fareye gittiğinde boğazım düğümlendi ve imleci öğrenci dosyaları veritabanının kısayol bağlantısına yönlendirdim. Basit bir tıklamayla içeri girdim.

Gözlerim ekranla ofis kapısı arasında gidip gelirken Kane'in adını yazdım ve dosyasını çıkardım. Kane David Easton. Ailesi: Steven ve Amelia Easton. Anne: vefat etmiş. Baba: DLA Piper'da avukat. Kardeşleri: yok.

I Val'in arkadaşlarımızı evime davet etmeme neden bu kadar karşı çıktığını anlamıştım. Bu korkunç bir fikirdi ve araya girip herkesin dikkatini Kane'e yönlendirmeseydi bile muhtemelen bunu yapmazdım. Ama bu beni biraz sinirli olmaktan alıkoymadı - Val'e, kendime baba, tüm durumuma. Kendimi, hava tankımdaki oksijenin yavaş yavaş tükenişini izleyen bir dalgıç gibi hissediyordum. Çok az zamanım kalmıştı ve umutsuzca etrafımdaki her yaşam kırıntısına tutunmak istiyordum.

Eğer Meksika'ya geri dönersem, hiç şüphesiz kendimi babamın ortaklarından biriyle evli bulacaktım, hayatım onun iş amaçları uğruna feda edilmiş olacaktı. Bu nasıl bir hayat olurdu? Yeni gardiyanıma bağlı olarak, ölümden daha kötü bir kader olabilirdi. Xavier'de geçireceğim günler ve haftalar bana kalan tek hayat olabilirdi. Yaşayabileceğim her şeyi yaşamak istiyordum; uzun kıştan sağ çıkmayı uman bir sincap gibi elime geçen her zevki bir kenara atmak istiyordum.

Bu yüzden arkadaşlarımı çağırmayı düşündüm.

Bu yüzden gizlice sinemaya ve iğrenç lise partilerine gidiyordum. Bu yüzden öğle yemeğinden sonra Kane bana teklif ettiğinde onunla dansa gitmeyi kabul ettim.

"Ben mi? Um... doğru kişiye sorduğunuzdan emin misiniz?" Az önce ne duyduğumu anlamakta güçlük çekiyordum. Kesinlikle bir hata vardı. Kane'den hoşlanıyordum ama benden hoşlandığı izlenimini edinmemiştim. Yine de ne bilebilirdim ki? Hayatımda hiç erkek arkadaşım olmamıştı.

Bana sırtıttı, alt dudağını şakacı bir şekilde dişlerinin arasına çekti. "Evet, şapşal. Kesinlikle doğru kişiye soruyorum. Bunun çok romantik bir teklif olmadığını biliyorum ama herkesten önce sana ulaştığımdan emin olmak istedim."

Bir sonraki dersimizin hemen dışında durduğumuz koridorda etrafıma bakındım ve bunun bir şaka olup olmadığını merak ettim. Öğrenciler kapı aralıklarından süzülüyor, gürültülü patırtıları birkaç aceleci ayak sesi ve çarpılan dolaplara dönüşüyordu. Beklenen aşağılanmamı filme alan telefonlu, kıs kıs gülen çocuklar yoktu.

-Bunun beceriksiz ve sessiz kızı kızdırmak için hazırlanmış bir plan olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Beni gerçekten dansa davet ediyordu.

Val, Kane'le aralarında hiçbir şey olmadığı konusunda kesinlikle kararlıydı. Sahip olduğum tek gerçek arkadaşımdı, bu yüzden onu incitmek istemedim ama ondan hoşlanmadığına yemin ederse ve bu bir lise dansına gitmek için tek şansımса, kabul etmek zorundaydım. Mezuniyet balosunu kaçırmıştım ve bu balo dışındaki tek danstı. Balo zamanı geldiğinde ülkede bile olmayabilirdim.

"Tamam," diye mırıldandım, sesim beni terk etmişti. Gözlerimi tekrar Kane'e çevirdim -gerçek olamayacak kadar güzel bir adamdı- ve duygularımın mantığımın önüne geçmesine izin verdim. Kane'le çıkmakla ilgilendiğimden bile emin değildim ama böyle seksi biriyle dansa gitme şansı

Başım dönüyor.

Daha da geniş sırttı ve sosyoloji sınıfımıza doğru başını salladı. "Mükemmel, şimdi yerlerimize otursak iyi olur. Benim yüzümden başınızın belaya girmesini istemiyorum."

"Ah, evet." Hemen harekete geçtim, sınıfa koştum ve Val ile arkadaşlığımı mahvetmediğime dua ettim. Eğer Kane'e karşı gizli duygular besliyorsa, bunun benim için hayatta bir kez ele geçecek bir fırsat olduğunu mutlaka anlamıştır. O adamla evlenmeyi beklemiyordum. Tek istediğim, saçlarım yapılmış ve sorunlarım unutulmuş bir şekilde, süslü bir elbise içinde arkadaşlarımla geçireceğim büyümlü bir geceydi.

Öğleden sonranın geri kalanını babamın adamlarına dans konusunda açık olup olmayacağımı ya da o gece evden gizlice çıkıp çıkmayacağımı tartışarak geçirdim. Val'le buluşmak için hızlı bir yürüyüş yapacak değildim ve balo elbisesiyle dışarı çıkmak neredeyse imkânsız olacaktı. Okuldan sonra gardiyanlarımızdan biri beni almaya geldiğinde, açık sözlü olmaya ve Val'i dışarı çıkmak için bir bahane olarak kullanmaya karar verdim.

"Birkaç hafta sonra okulun Sevgililer Günü dansına davet edildim."

"Bunun akıllıca olacağından emin değilim, senyorita. Amcanızın ölümüyle birlikte babanızın ... *ortakları* onun patronluk pozisyonuna meydan okuyor. Dansa gitmek güvenli olmaz." Verdiği yanıt beni biraz şaşırttı. Babamın New York'ta mafya dışında bir sorunla karşı karşıya olduğunu duymamıştım. Bana karşı zerre kadar şefkatli bir baba olsaydı, onun için endişelenebilirdim. Bunun yerine ilk tepkim rahatlamak oldu. Meksika'daki sorunları onu kesinlikle meşgul edecek, odağını benden uzaklaştıracaktı.

"Bunu duymak çok kötü," dedim ciddiyetle, "ama Valentina beni kendisiyle birlikte hazırlanmaya davet etti. Bu, ona ve ailesine yakınlaşmak için mükemmel bir fırsat olurdu. Babam Cenevizlilerle yakınlaşmak için mümkün olan her fırsatı kullanmam konusunda ısrarcıydı." Tanrım, umarım bu geri tepmezdi.

Dikiz aynasından bana baktı, kaşları birbirine sıkıca kenetlenmişti. "Sanırım onunla birlikte olursan yeterince güvende olursun." Sesindeki temkinliliğin güvenliğimle ilgili bir belirsizlik mi yoksa babamı üzme endişesi mi olduğundan emin değildim, umurumda da değildi. Dansa gitmek benim en yeni görevimdi ve bunu gerçekleştirmeye niyetliydim.

Ibunu asla kabul etmemeliydim. Yeni arkadaşlarımı ağırlamak riskliydi ama Valentina'nın soğuk metalik bakışlarındaki meydan okuyan parıltı beni akıl sağlığımın ötesine itmişti. Onun tek bir meydan okuyan bakışıyla çılgınca şeyler yaptım. Çılgınca, pervasızca, tehlikeli şeyler. O benim için asla bir kriptonit olduğunu biliyordum.

Grup olarak bir saattir film izliyorduk ama ben tek kelimesini bile duymamıştım. Dünyamı hızla alt üst eden kızla ilgili düşüncelere dalmıştım. Tehlikeli durumumu hatırlayınca ruh halim daha da karardı. Kontrolü sevmiştim ama Valentina söz konusu olduğunda tamamen güçsüzdüm.

Yine de bir umut ışığı, boktan hayatımın üzerine umutlu bir ışık düşürdü. Reyna benimle dansa gelmeyi kabul etmişti. Bu tam da ihtiyacım olan bir gelişmeydi. Onun duygularıyla oynamak istemiyordum ama randevumuz Valentina'ya net bir mesaj gönderecek ve beni doğru yöne taşıyacaktı.

Oturma odamın etrafına yayılmış olan ceset yığınınına baktım - başlangıçta davet edilen sayının neredeyse iki katı. Loş ışıktaki büyük ekran televizyonu izleyen her bir bedeni baştan çıkarıcılığımın kaynağını bulmak için taradım. Kendime engel olamıyordum. Ne zaman birlikte olsak gözlerim pervanenin aleve çekilmesi gibi ona çekiliyordu. Her birini tanımak için durakladıktan sonra Val'in gittiğini fark ettim.

Onunla ilgili düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki saplantımın nesnesinin odadan çıktığını fark etmemiştim. Basitçe tuvalete gitmiş olabilirdi ama içimden bir ses aksini söylüyordu. İçimden bir ses, olması gerekenden daha fazlasını gören bu kızın merakının onu ele geçirmesine izin verdiğini söylüyordu. Xavier'e girdiğim günden beri benden şüpheleniyordu. Eğer bir sır sakladığımdan şüpheleniyorsa, cevapları aramaktan vazgeçmeyecek bir tipti - tüm bu gecenin destansı bir hata olmasının nedeni de buydu.

Kendimi koltuktan kaldırdım ve boş evimde dolanmaya başladım, her odada kışkırmadaki yaramaz ağrıyı arıyordum. Onu yatağında sessizce otururken bulduğumda hiç şaşırmadım.

"Bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim?" Kapı aralığından onu irkilterek ayağa kaldırdım. Onu hazırlıksız yakalamaktan muazzam bir tatmin duyuyordum. O dolgun pembe dudakları sessiz bir solukla aralandı, onu öpüp boyun eğdirme dürtüsü uyandırdı, bu da sadece kendinden nefret etmesine neden oldu. Soğukkanlı dış görünüşümün yüzeyinin hemen altında bir öfke okyanusu kaynıyordu.

Valentina kendini toparlarken ağzını kapattı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Eğer teklif edersen her zaman bazı cevaplara hazırım," diye takıldı.

Sırtışımdan kötölük damlıyordu. "Öyle mi? Peki cevaplanmasını istediğiniz soru nedir?" İşte

o kadar çok seçenek vardı ki, ne seçeceğini gerçekten merak ediyordum.

Gözleri sol bileğime kaydı. "O bileziği sana kardeşinin yaptığını söylemiştin ama okul bilgisayarında seni araştırdığımda dosyanda kardeşin olmadığı yazıyordu. İlk başta annen öldüğünde kardeşinin de ölmüş olabileceğini düşündüm -bir araba kazası ya da onun gibi bir şey- ama evini gezdikten sonra bunun bir yalan olup olmadığını merak ediyorum. Evinizde başka çocuklara ait tek bir resim bile yok ve sizinki ve babanızinki dışında kalan tek yatak odası misafir odası gibi görünüyor. Böyle bir konuda neden yalan söylediğini anlayamıyorum ama başka hiçbir şey de mantıklı gelmiyor."

Çok zekice.

O fark etmeden tek bir yanlış adım bile atamazdım. Ancak ironik olan, söylediğim tüm yalanlar arasında bileziklerin tek gerçek olmasıydı. Ona açıldığında ve düğümlemiş ip parçalarını bana kimin verdiğini söylediğimde duygusallığın kurbanı olmuştum. Nedense içimden bu duyguları çekip çıkarmıştı - bunları ve daha fazlasını. Ona bunu söylemek bir hataydı ama bir parçam, onun benim gerçek olan tek parçama odaklandığını bilmekten zevk alıyordu.

Ayak parmağımızın ucuna gelene, vücudum onunkini cüceleştirene kadar her seferinde yırtıcı bir adım atarak ilerledim. "Ne söylememi istiyorsun?" Kelimelerim aramızda uğulduyor, parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyordu. "Beni yakaladığını söyledim ama bir erkek kardeşim var. Benimle yaşamıyor. Ailem berbat durumda, belki de çoğundan daha fazla." Öne doğru eğildim, onun büyüleyici kokusunu içime çekmekten kendimi alamadım ve fısıldadım, "Şimdi bana hayatında seni diğer herkesten bu kadar şüphelendiren şeyin ne olduğunu anlatmaya ne dersin?"

Ellerinin avuç içleri göğsümde düzleşti ve temaslarıyla beni yaktı. Yarı yarıya beni itmesini bekliyordum ama dokunuşu göğsümün düzlemlerinden aşağıya doğru hafifçe kaymadan önce yumuşadı. "Herkes değil. Sadece sen," diye sessizce itiraf etti.

"Peki sence neden?" Dudaklarım artık yanağında gezinecek kadar yakındı.

Ateşle oynamak, asla tamamen kaçamadığım bir mengene.

Cevap vermesi için ona zaman vermedim.

"Cevap haklı olduğun için. Ben bir yalancıyım. Ve aramızdaki bu şey ne kadar cazip olursa olsun, hiçbir şeyi değiştirmez." Geri çekilerek, en korkutucu maskemin arkasından ona baktım ama sonraki kelimeler boğazımda düğümlemine durakladım. "Seni değil de Reyna'yı dansa davet etmemin bir nedeni var. Bu şeyin senin bitmek bilmeyen merakınla birlikte hemen şimdi ölmesi ikimiz için de daha iyi olur."

Reyna'dan bahsettiğimde yüzünde bir acı ifadesi belirdi. Bilmiyordu. Ona söyleyen ben olduğum için mutluydum. Böylece tüm öfkesini arkadaşı yerine bana yöneltebilecekti. Aramızda nefret olması çok daha karmaşık bir şey olmasından daha iyiydi.

Çabucak toparlandı, yüzü gece gökyüzü kadar dingindi. "Sana *bir şey* olduğunu düşündüren nedir?

Aramızda mı?" diye sordu etkileyici derecede kayıtsız bir küçümsemeyle.

Köpek dişlerim bir kez daha haince ortaya çıktı. "Çünkü bebeğim, meme uçların o kadar sert ki o güzel tişörtünü parçalamak üzereler. Neredeyse benim ağrıyan sikim kadar sert. Aramızda kimyadan başka bir şey olmayabilir ama bu gerçek ve ikimizin de bu konuda bir kutuya kilitleyip yokmuş gibi davranmaktan başka yapabileceği bir şey yok." Geri adım attım, yavaşça ondan uzaklaştım, çenesindeki gerginlikten rahatlardım. Bu kadar sinirli olan tek kişi ben olmak istemiyordum.

"Siktir git, Kane Easton," diye tısladı.

Dönüp uzaklaştım ve cevap vermeden koridorda gözden kayboldum.

Sikeyim, gerçekten. Onu kendimden uzaklaştırmanın ona ve kendime verdiğim zarara değip değmeyeceğini sorgulamaya başlamıştım. Ondan yayılan öfke, benim kendime duyduğum nefretin yanında hiçbir şeydi. Bu noktada, ne yaparsam yapayım mahvolmuştum. Onu içeri almak ya da uzaklaştırmak... İkisinin de bir bedeli vardı.

Gerçekten Valentina Genovese ile bir ilişki düşünüyör muydum?
Eğer durum buysa, hayal ettiğimden daha fazla boku yemiştım.

I Kane'in oturma odasına geri dönerken görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarından nefret ediyordum. Bok gibi davranılmaktan daha kötü olan tek şey, işkencececinizin acınızı görmesine izin vermektir. Kane benimle sadece oynamakla kalmamış, düpedüz kötü davranmıştı.

Beni burnumu sokarken yakalamıştı ama küçük bir burnunu sokmanın tam bir saldırıyı gerektirdiğini düşünmüyordum. Neden böyle bir tepki vermişti ki? Okulun ilk haftasında zorlanmıştım ama medeni bir ilişki geliştirmeye başlamıştık. Kendime defalarca söylediğim şeylere rağmen, bir parçam bu çocuktan hoşlanmasaydı, onu hiç merak etmezdim. Sırlarını öğrenmek istedim çünkü *onu* tanımak istiyordum.

Sebepleri ne olursa olsun, ne demek istediğini açıkça ortaya koymuştu. Kane Easton benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu, bu yüzden aşağı indim ve ayrılmak yerine partiye yeniden katıldım. Kuyruğunu kıstırıp eve kaçarak kazandığını düşünmesine izin verecek değildim. İçten içe biraz yaralanmış olabilirdim ama yine de zafer kazanmıştım çünkü küçük yüzleşmemizden önce daha fazla ipucu bulmuştum.

Kane'in evindeki tek tuhaflık kayıp bir kardeş değildi. Ev şüphe uyandıracak kadar mükemmeldi. Sadece o ve babası vardı ama düzenli bir ev ile bir emlakçı tarafından düzenlenmiş boş bir ev arasında fark vardı. Mekâna musallat olan bir boşluk vardı. İçimden gelen bir histi, somut bir şey değildi ama mevcut şüphelerime ek olarak önemli olduğunu hissettiriyordu. Kane'e karşı duyduğum ihtiyatın haklılığının bir başka kanıtıydı.

Daha da endişe verici olan, komodinin çekmecesinde, yıpranmış bir tespah takımının yanında bulduğum eski İspanyolca İncil'di. Evde yaptığım kısa araştırmada gördüğüm ve bir geçmişi varmış gibi görünen tek şey onlardı. Gerçek ve dürüst olan tek şey onlardı.

Staten Adası'nda pek çok Katolik yaşıyordu, bu tek başına endişe verici olmazdı. Kane'in yatağının yanında neden *İspanyolca* bir İncil vardı? Aldığı mesaj tesadüf olabilirdi ama İncil? Kane'in İspanyol bağları olduğunu inkar edemezdim. Bu ille de kartelle bağlantılı olduğu anlamına gelmiyordu ama ciddiye almam gereken bir ihtimaldi. Özellikle de Reyna'nın onunla dansa gitmeyi kabul ettiğini öğrendikten sonra.

Bana söylemediğine inanamıyordum. Partiden ayrılamamamın bir diğer nedeni de bu ihmal konusunda onunla yüzleşmekti. Eğer onunla şimdi konuşmazsam, Pazartesi günü onu okulda görene kadar hiç şansım olmayacaktı.

Tekrar Rey'in yanındaki yerime yerleştim. Sırtımı kanepenin tabanına yaslayarak film bitene ve Kane mutfığa gidip onu kenara çekene kadar bekledim.

"Hey, Kane seni dansa davet etti mi?" Sessizce sordum, kimsenin duyacak kadar yakın

olmadığından emin olmak için odaya baktım. Gözlerim Reyna'ya döndüğünde yüzü buruşmuştu.

"Çok üzgünüm Val. Üzülürsün diye çok endişelendim. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Eğer iptal etmemi istersen, ederim. Bu benim lise dansı gibi bir şeyi deneyimlemek için tek fırsatım olabilir." Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Dikkat çekebileceğimizden endişelenmeme neden olacak kadar üzgün görünüyordu.

"Sus, söz veriyorum sorun yok," diye onu temin ettim. "Sadece bana söylemediğine şaşırdım." Onu gitmekten vazgeçirmeye çalışmayı düşünmüştüm ama nedenini duyduktan sonra bunu ondan almaktan nefret ettim. "Bekle, neden bana söylemekten korktun?"

"Aranızda bir şey olmadığını söylediğini biliyorum ama ondan hoşlandığın hissinden kurtulamıyorum. Bilmiyorum. Sadece seni incitmek istemedim." Utangaç bir ifadeyle bana baktı. Anlaşılan inkârlarımla kandırdığım tek kişi kendimdim.

İçimi çektim. "Aramızda hiçbir şey yok. Kane'e karşı saçma sapan bir takıntım olsa bile, onunla ilgilenmediğini açıkça belirtti. Onunla gitmelisin. Dansı kaçırmanı istemem." Karnıma bıçak gibi bir ağrı saplandı. Kendime Reyna için endişelendiğimi söylemeye çalıştım ama kendime yalan söylemeyi bırakmanın zamanı gelmişti. Kıskanıyordum, saf ve basit.

Sırları konusunda güvendiği kişi olmak istedim. Bir şeyler saklıyor olabilirdi ama aynı zamanda inkar edemeyeceğim bir şekilde büyüleyiciydi. Ona çekilmiştim.

Belki de haklıydı. Belki de onun yalanlarını gördüm çünkü benim hayatım da sırlarla doluydu. Onda kendimi tanıdım ve bu tanıma beni hem itti hem de cezbedi. Bu kafa karıştırıcı iç çatışma beni savunmasız bıraktı. Bana aramızda hiçbir şey olamayacağını söylediğinde bile onu aramaya devam ettim.

Bu hatayı bir daha yapmazdım.

Eğer o aramızdaki çekime karşı koyabiliyorsa, ben de koyabilirdim.

Reyna'ya sarıldıktan sonra içimdeki umutsuz romantiği bastırdım, Kane'e karşı hissettiklerimi kutuya koyup gömdüm ve Giovanni'nin yanındaki kanepeye oturdum.

"Hey, Gio. Filmi beğendin mi?" Genişçe gülümsedim ve ona doğru eğildim.

Geçmişte Gio'yla konuşurken ona yanlış bir izlenim vermemek için hep dikkatli davranmıştım. Yakışıklı ve seksi bir çocuk görünümündeydi ama acımasız bir şakacıydı. Gülmeyi severdim ama sınıfın palyaçosuyla çıkmakla ilgilenmiyordum, ta ki şimdiye kadar. Belki de ihtiyacım olan şey biraz neşeydi.

Giovanni'nin beni dansa davet etmesi beklediğimden daha kısa sürmüştü. Hafta sonu attığı birkaç mesaj ve Pazartesi sabahı koridorda attığı nazlı bir bakışla randevuyu garantilemişim. Sonraki iki haftayı dans için hazırlanarak ve Kane'e ona karşı olan ilgisizliğimin derinliğini göstererek geçirdim. Duygusal savaşımın önemli bir parçası da mükemmel elbiseyi bulmak olacaktı. Ona karşı kayıtsız davranmak, eğer benim için arzu içinde boğulmuyorsa, o kadar da tatmin edici olmayacaktı. O geceyle ilgili her şeyin doğru olması gerekiyordu.

Reyna benimle birlikte hazırlanmak istediğini söyledikten sonra saç ve makyaj randevularımızı ayarladım. Dansa Kane'le gitmesini ona çok görmediğimi fark etmek beni memnun etmişti. Aramızdaki yapmacık garipliğin tek sorumlusu oydu. Reyna sadece masum bir seyirciydi. Endişelenmem gereken daha önemli şeyler olduğunu açıkça belirttim. Keyifli bir yanımda onun her geçen gün daha da somurtkanlaştığını ve içine kapandığını fark etmekten kendini alamıyordu. Sebebin ben olduğumu düşünmek hoşuma gidiyordu ama Kane söz konusu olduğunda bunu söylemek mümkün değildi.

Dans günü, Giada lojistik konusunda bana yardım etmeye geldi. Annem biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

Giada'nın beni kuaföre götüreceğini söylediğimde, en büyük ve en küçüğünün yakın kaldığını görmekten de mutlu oldu. Reyna geldiğinde kız kardeşimin çoktan evde olduğundan emin oldum, böylece ailem fark etmeden hızlı bir çıkış yapabilecektik. Saç ve makyajdan sonra bizi Chloe'nin evine bıraktı. Onu hepimizin onun evinde giyinmesi ve erkeklerin gelip bizi alması konusunda ikna etmeyi başarmıştım, böylece Rey teknik olarak benimle olacaktı ama ailemin onu görebileceği benim evimde değil.

Kuaför saçlarımın yarısını tuhaf örgüler halinde toplamış ve geri kalanını uzun dalgalar halinde bırakmıştı. Gözlerime koyu renk far sürülmüştü, bu da gri gözlerimi ortaya çıkarıyordu, hatta satın aldığım elbiseyi giydiğimde daha da belirginleşmişti. Bir kış balosu için mükemmeldi; yukarıdan aşağıya doğru havai fişekler ya da karahindiba ponponları gibi patlamalar halinde dizilmiş pırıltılı payetlere sahip soluk metalik mavi satendi. Bedeni ince spagetti askılarla donatılmıştı ve tam eteğin üstünü çevreleyen ince kumaş kemere kadar daldırma bir yakası vardı.

Kendimi kraliçe gibi hissediyordum. Tasarım elbise ucuz değildi ama her yönden mükemmeldi. Her kuruşuna değdi.

Hazırlanırken randevularımız hakkında konuştuk ve Chloe'nin ailesinden birer küçük kadeh şampanya bile aldık. Gün mükemmel geçmişti, ama midemde bir korku çekirdeği saplanıp kalmıştı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Reyna'yı ya da başka bir kızı Kane'in kollarında görmeyi düşünmekten hâlâ nefret ediyordum.

İçim rahatladı, eve ilk gelen Gio oldu. Birkaç fotoğraf çektik, çünkü anneme çekeceğime söz vermiştim. Chloe'nin annesi kalıp grupla fotoğraf çektirmemiz için ısrar etti ama ben unutmuş gibi yapıp Gio'yu evden çıkardım. Kane geldiğinde orada olmak istemiyordum. Bir yanım sırf beni elbisemin içinde gördüğünde kehribar gözlerinin eriyip sıvı altına dönüşmesine tanık olmak için kalmayı düşündü. Bu neredeyse onu takım elbise içinde, kollarını en iyi arkadaşına korumacı bir şekilde sarmış olarak görmenin acısına değecekti.

"Çok seksi görünüyorsun Val." Gio arabanın kapısını benim için tutarken sırıttı.

Sırıttım. "Sağ ol G. Sen de gayet iyi temizliyorsun." Sürekli şaka yapan biriyle şakacı olmaktan başka bir şey yapmak zordu. Bir gün, onun maskaralıklarına bayılacak tatlı bir kızla tanışacaktı ama o kız ben değildim. Giovanni benim için bir amaca hizmet ediyordu ve ben gittiğimde yıkılmaması için aramızdaki ilişkiyi neşeli tutmak için elimden geleni yaptım.

"Bu çanta ne için?" Ayağımın dibine koyduğum spor çantasını işaret etti.

"Sadece kıyafet değişikliği ve parti sonrası için bir mayo. Süitte jakuzi olduğunu duydum." Dans yakınlardaki bir oteldeydi ve birkaç erkek parti sonrası için çatı katındaki süiti kiralamıştı. Mezuniyet balosu bile değilken bu biraz abartılı görünüyordu ama daveti reddedecek değildim.

"Güzelmış. Takım elbisemi almayı düşünmemiştim ama sanırım boxer işimi görür." Kapıyı kapattı ve aceleyle sürücü tarafına geçti.

Otele doğru kısa bir yolculuk yaparken mezuniyet planlarımız hakkında konuştuk. Gio ile sohbet etmek çok keyifliydi. Konuşması kolaydı ve benim fazla çaba sarf etmeme gerek kalmadan akışı devam ettirdi. Onun varlığı o kadar rahattı ki aklımın başka yerlerde olduğunu fark ettim. Gio diğer esrarengiz kişiler gibi ilgimi çekmedi.

Kane'i ve duygusallaşmadan tek bir tartışma bile yapamadığımızı düşündüm. Çalkantılı dinamiğimiz sorunlu görünüyordu ama önceki haftalarda Gio'yla daha fazla zaman geçirdikten sonra bu varsayımı sorguladım. İlgimi çekmeyen biriyle asla bir ilişki yaşayamazdım. Beni meşgul edecek bir erkeğe ihtiyacım vardı. Her günüme heyecan ve gecelerime beklenti katan birine.

Şöyle biri... hayır, ben olsam oraya gitmezdim.

Bana otele kadar eşlik eden sevgilime zorla gülümsedim. Şık balo salonu, girişteki balon kuleli kemerden başlayarak kırmızı ve beyaz renklerle süslenmişti. Masalar odanın bir tarafını dolduruyordu, her biri beyaz ketenle örtülmüştü ve üzerlerinde kırmızı güllerden oluşan zarif buketler vardı. Odanın geri kalanı ise dans eden bedenlerle dolu bir dans pistine ayrılmıştı.

"Dans mı, içki mi?" Gio içecek masasını işaret etti.

"Hadi dans edelim!" Müzik hızlıydı ve bir süre daha öyle kalacaktı. Yavaş danslar genellikle gecenin ilerleyen saatlerine kadar devreye girmezdi, bu yüzden şimdilik güvendedim. Yavaş ve şehvetli bir şeyle dans etmek kesinlikle yanlış mesaj verirdi. Ayrıca, müzikle birlikte gevşemek, her geçen saat kaslarımda daha da sıkılaştıran dayanılmaz gerginliğin bir kısmını hafifletecekti.

Kalabalığın arasına karıştık ve kısa sürede kendimi müziğe kaptırdım. Belki şampanyanın etkisiydi, belki de bir haftadır içimde biriken hayal kırıklığı, ama çekingenliği bir kenara bıraktım ve kimse izlemiyormuş gibi dans ettim.

Ama biri izliyordu.

Müzik aniden yavaşladığında, Gio beni kendine çekti. Zaman benden uzaklaşmıştı. Yavaş bir dansın Gio'ya verebileceği mesajdan çekinerek önce kaskatı kesildim ama sonra dans pistinin öbür ucundan bana bakan bir çift kehribar rengi göz yakaladım. Kane Reyna'yı gevşekçe tutuyordu, bakışları tenimi ateşlendiren iddialı bir dokunuştı.

Bunun olmasına sebep olanın kendisi olduğunu bilmiyor muydu? Beni uzaklaştıran kendisiyken neden bana kızılıyordu? Onu anlamak imkansızdı.

Zayıflık belirtisi göstermeden Kane'in acımasız bakışlarını üzerimde tuttum ve Gio'ya doğru eğildim. Kalp atışlarım dört nala koşmaya başladı. Hareketlerimi bir sevgi gösterisi olarak yorumlayan Gio beni kendine çekti ve huysuz düşmanımı gözden kaybedene kadar bizi döndürdü. Gösteri yapmadığımı fark ettiğimde, garip bir utanç dalgası üzerime çöktü.

Ben ne yaptım ki? Gio'yla olan arkadaşlığımı zaten kötüye kullanıyordum ama onu kıskırtmak gereksiz yere zalimceydi. Bu geceyle ilgili her şey korkunç bir hata gibi geliyordu. Suçluluk duygusu ayaklarımı yere sabitledi ve dansımı durdurdu.

"Tuvalete gitmem gerekiyor." Balo salonundan çıkmadan önce ona zoraki bir gülümseme attım.

Dansın hemen dışındaki tuvaletler öğrencilerle dolup taşıyordu, bu da yalnız kalma ihtiyacıma yardımcı olmuyordu. Yeniden toparlanmak için birkaç dakika yalnız kalmalıydım, yoksa herkesin önünde dağılacaktım. Bir hevesle tek kabinli aile tuvaletini kontrol ettim ve boş olduğunu gördüm. Rahatlama beni ileri itti. Işık düğmesini çevirdim ve aceleyle içeri girdim, ancak kapı kapanmadan önce kararlı bir itiş onu geri açmaya zorladı. İvme beni geriye doğru tökezletti ve Kane'e içeri girip kapıyı arkasından kilitlemesi için gereken fırsatı verdi.

"Ne yapıyorsun sen?" Şaşkınlık içinde ona bakakaldım.

Kane dik dik baktı, floresan ışıkları köşeli yüzünü keskin bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Onu hiç bu kadar değişken görmemiştim; bir duygu kasırgası üzerime çökmüştü. "Oyununuz nedir?"

"Ne oyunu?" Kafamı salladım, şaşkınlığım kızgınlığa dönüştü. "Neden randevun yerine bana bakıyordun? Burada oyun oynayan biri varsa o da *sensin*." Gözümü korkutmak istemeyerek daha uzun durdum ve çenemi kaldırdım.

Öne doğru agresif bir adım attı ve popomu porselen lavaboya bastırarak şekilde geri adım atmama neden oldu. Klasik siyah bir ceket ve üst düğmesi açık beyaz bir gömlek giymişti. Kravat yoktu. Gösteriş yok. Gözlerindeki ateşli kıvılcımlara varıncaya kadar saf bir iş dünyası görüntüsü, sade ve güçlüydü.

Çok tehlikeli bir uçurumun kenarında sallanıyordu, ama neden? Beni itti ve ben

Peki neden bu kadar üzgündü?

"Sırf seninle dalga geçmek için sana karışık sinyaller göndermezdim. Kendimce sebeplerim var." Elleri her iki kolumu sıkıca kavrarken, sesinin kaba dokunuşu tenimi tırmaladı.

"Hayır!" Göğsünü ittim ama beni bırakmayı reddetti. "Böyle şeyler söyleyip bana bir açıklama yapmadan duramazsın. Beni tamamen delirtiyorsun ve buna bir kez daha katlanamam-" Duygusal konuşmam Kane'in dudakları dudaklarıma çarpınca kısa kesildi.

Haftalar önceki patlayıcı ilk öpüşmemiz gibi, dokunuşuyla anında sarhoş oldum. Kanım, her şeyi gölgede bırakacak kadar tüketen bir arzuyla şakıyordu. Son erkek arkadaşımın hoşlanmış ve bazı deneyimler yaşamıştım ama bu deneyimlerin hiçbiri Kane'in içimin derinliklerinde uyandırdığı akıl almaz arzuyu uyandırmamıştı. Duygularımın yoğunluğu beni korkutuyordu ama damarlarımdaki şiddetli uğultuyu geçersiz kılacak kadar değil. O kadar temel bir ihtiyaçtı ki ikinci doğasıydı.

Elleri beni sahiplenici bir şekilde kavrayıp bedenlerimizi birleştirdiğinde, inanılmaz sertlikteki aletin karnıma bastırdığını hissedebiliyordum. Onun içimde olduğu düşüncesi sinirlerimi ateşledi ama aynı zamanda bizi pençesine alan arzu ağına karşı onun da çaresiz olduğunu bilmek beni cesaretlendirdi.

Henüz seks yapmamıştım çünkü geçmişteki durumlar hiçbir zaman tam olarak doğru olmamıştı. Hazır değildim, zamanlama yanlıştı ya da adam doğru kişi değildi. Kane'in dudakları dudaklarımdayken bunların hiçbiri sorun değildi. İstedğim *tek* şey oydu ve doymak bilmez iştahına bakılırsa Kane de aynı açlıktan muzdaripti. Neden bu kimyayı keşfetmemizi engelliyordu? Neden açıkça hissettiği arzuyu reddediyordu?

İtme ve çekme çıldırtıcıydı.

Beni kırmasına izin veremezdim ve eğer sıcak ve soğuk daha fazla devam ederse, parçalara ayrılacaktım.

Geri çekilerek alnımı onunkine yasladım ve göğsümdeki ağrıdan dolayı acı çektim. Anlayacağını bildiğim için tek bir kelime fısıldadım. "Neden?" Bana yaklaşmasını engelleyen sorun neydi? Neden beni içeri almıyordu?

Dudakları aralandı ve sonunda konuşmadan önce kapandı. "Çünkü seni korumaya çalışıyorum," diye nefes aldı. Gözlerimi onunkilere kaldırdım, umutsuzca cevaplar arıyordum. "Neyden?"

Gözlerinin ardında bir özür hayaleti uçtu, sonra geri çekildi ve aramıza demir bir perde inmesine izin verdi. "Kendimden." Kelimelerin içi ürkütücü bir şekilde boştu. Soğuk ve cansız.

Kendini dışarı bıraktı ve beni peşinden sürükledi.

Çok çabuk soğuyan ısıtılmış bir cam gibi, kılcal çatlaklar kalbimi parçaladı. Dışarıdan bakıldığında zorlukla görülebiliyorlardı ama çatlaklar beni her seferinde küçük bir kırıkla zayıflatıyordu. Duygularımı yeterince bastırabilirsem, Kane'e olan arzumun zayıflayacağını ve başka birine geçebileceğimi ummuştum ama işe yaramıyordu. Onu her zamankinden daha çok istiyordum. Rol yapmamızın tek sonucu kalp kırıklığı ve deliliğe doğru istikrarlı bir iniş olmuştu. Benimle birlikte olmanın her türlü riske değdiğini görmesini sağlamalıydım. Aramızdaki bağı reddetme işkencesinden daha kötü ne olabilirdi ki?

Durumun kontrolünü ele almalıydım - ya eylemlerinin zararlı doğasını görmesini sağlamalı ya da onu sistemimden tamamen silmeliydim.

Bu düşünce bile tek başına iç burkucuydu.

Arzularımı kilitleyebilir ve fırtınayı güçlendirilmiş bir duvarın arkasında güvenle atlatabilirdim, ama ne pahasına? Onu her gün başka kızlarla görmeye dayanabilmek için kalbimin ne kadarını felç etmem gerekecekti? Bunu atlatabilecek kadar güçlüydüm ama bir daha eskisi gibi olabileceğimden

emin değildim. En iyi umudum Kane'i kırılma noktasına kadar zorlamaktı. Onu beni tamamen kaybetmekle yüzleşmeye zorlamak ve

benim yüzleşebildiğimden daha iyi yüzleşemez.

W Normal olmadığım bu kadar açıkken neden normal olmaya çalışmaya devam ediyordum? Kane bütün akşam çok tatlıydı ama gece boyunca bizi takip eden garip bir alt akıntı vardı. Dans pistinden uzaklaşmak için bahaneler uydurduğunda anladım. I farklıydı ve bunu anlayabiliyordu. Muhtemelen bana çıkma teklif ettiği için pişman olmuştur.

Artık o yoktu ve Val'i de Chloe'nin evinden Gio ile ayrıldığından beri görmemiştim. Rahatça tutunabileceğim başka kimse yoktu, bu yüzden gölgelerde boş bir masa buldum ve diğerlerinin dansını izlemek için oturdum. Bu benim varsayılan ayarımdı - kendi hayatımı yaşamak yerine başkalarını gözlemlemek. Pasiflik beni birden fazla kez kurtarmıştı ama zar zor var olmaktan yorulmuştum. Görünmez bir hayat yaşamaktan. Görülmek istiyordum. İstenmek. Etrafımdaki insanlar üzerinde iz bırakmak. Yüksek sesle yaşamak, dünyamı canlı renklere boyamak ve hayatın sunduğu her şeyi deneyimlemek istiyordum.

Göz önünde yaşayan ve asla gölgelerde saklanmayan bir kız olmak.

Yanımdaki sandalyeye biri oturduğunda tam bir acıma partisine doğru yol alıyordum. Santino'yu bir adım ötemde, sanki öğrencilerden biriymiş gibi mükemmel bir takım elbise giymiş halde bulduğumda ciğerlerim duracak gibi oldu. Sandalyede rahatlamış, parmaklarını kucağında birbirine geçirmiş, bir bacağına rahatça diğerinin üzerine atmıştı. Nefes kesiciydi - korkusuz bir orman kedisi, gözünün gördüğü her şeye hükmediyordu.

"Burada ne işin var?" Görünüşü karşısında hâlâ şok olmuş bir halde sordum.

Gözlerini kalabalığın arasından çekerek, anlamsız yoğunluğuyla beni delip geçti. "Bu bir dans. Ne için burada olduğumu sanıyorsun?" Sonra beni suskun bırakan bir şey yaptı. Santino dansa davet etmek için elini benimkine uzattı.

Kalbim, cezalandırıcı ritmini tüm vücudumda hissedene kadar çılgınca çarpıyordu. Ne yapacağımı bilemediğim için kolum kendiliğinden hareket etti. Elim sanki hep oraya aitmiş gibi kolayca onun elinin içine düştü.

Santino ayağa kalktı ve beni dans pistinde diğer dansçılardan ayrı, kendimize ait küçük bir bölüme götürdü. Beni kendine doğru çekti, bir eli sırtımın dibinde sıkıca dururken diğer eliyle elimi vücudumuza yaklaştırdı. Tutuşu sıcak ve güvenliydi. Tamamen yalnız bir odada da olabilirdik. Santino dikkatimin tek odağı haline gelirken etrafımdaki dünya yok olmuştu. Beni kucağına alış şeklinden, kendimi onun dünyasının merkezi gibi hissediyordum. Daha önce hiç kimse bana kendimi bu kadar güvende ve korunmuş hissettirmemişti.

Bu benim hayal gücüm olmalıydı - her zaman ikinci planda kalmış bir kızın romantik hayalleri. Bu adam babamın düşmanıydı. Tetikte olmalıydım ama onun dokunuşu otuz saniye içinde beni

Kane'in bütün gece varlığından daha fazla yatıştırdı ve ısıttı. İkisini karşılaştırmak mümkün değildi. Tepki verdim.

Santino'ya daha önce hiç kimseye vermediğim bir tepki vermiştim ve nedenini bilmiyordum. Ya da daha önemlisi, kendi tepkilerime güvenip güvenemeyeceğimi. Kendimi güvende hissetmem, güvende olduğum anlamına gelmiyordu.

"Ne zamandır beni izliyorsun?" diye sordum. Yanağım göğsüne yakındı ama beni duyabildiğini biliyordum.

"Yalnız gelmediğini bilecek kadar uzun. Randevuna ne oldu?" Sorusunda tehlikeli bir yan vardı.

"Emin değilim." Kane sıvışıp gittiğinde nereye gittiğini söylememişi.

"Görünüşe göre sevgilin ve en iyi arkadaşın kayıp." Sesindeki uyarı tonu odayı odak noktasına getirdi.

Gözlerim bir kişiden diğerine kaydı, ancak Gio'nun bir grup içinde dans ettiğini ve sevgilisinden hiçbir iz olmadığını fark ettiğimde durdum. Kane ve Val'in birlikte gitmiş olmaları beni şaşırtmazdı. Aralarında tuhaf bir şeyler olduğunu biliyordum ve Val'e Kane'den hoşlanmadığımı söylediğimde yalan söylememiştim, bu yüzden bu olasılığa üzülmedim. Neden Santino'nun benim adıma öfkeleniği gibi tuhaf bir hisse kapıldım? Yoksa Val'in Kane'le yalnız kalmasına başka bir nedenle mi karşı çıkıyordu?

Hiçbir fikrim yoktu ve umursamıyormuş gibi görünüyordum. Sürekli endişeleniyordum; hayatımın her yönünü planlıyor ve strateji geliştiriordum. Santino'nun kollarında bulduğum kısa süreli rahatlama beni geri çekilmekten aciz bıraktı. Kendi sallanan tempomuzla dans ettik, hoparlörlerden bangır bangır yükselen şarkının temposuna yakın bir yerde değildik. Kendi hızımızı kendimiz belirliyorduk ve ben o mükemmel huzur anında bulduğum mutluluğun tadını çıkarıyordum.

Ancak her peri masalında olduğu gibi, sihir de sona ermek zorundaydı.

Koçlar tekrar balkabağına, güzel elbiseler paçavraya dönüştü ve bu geçici prenses, randevum yeniden ortaya çıktığı anda garip bir ergene dönüştü.

Kane, Santino'nun omzunun üzerinden, "O benim randevum," diye tersledi.

Santino döndü, beni Kane'le yüzleşecek kadar serbest bıraktı ama beni yanına sıkıştırmaya devam etti. "O zaman onu yalnız bırakmamalıydın."

Kane'in gözleri kısıldı. "Yüzünüzü okuldan tanıdığımı söyleyemem. Tam olarak kimsin sen?"

Santino sırtıttı. "Tanıdığın kimse yok." Elimi dudaklarına götürdü, gözlerimiz hararetli bir an için çakıştı. "Görüşürüz." Sonra kalabalığın içinde kayboldu ve beni insanlarla dolu bir odada soğuk ve yalnız bıraktı.

I Gio ile dansa geri dönmeye çalıştım ama o kadar sersemlemiştim ki ritmi zor tutuyordum. Kane neden beni kendinden korumak istediğini söylemişti? Bir karteğe bağlı olduğu fikrini ortaya atmıştım ama içten içe bu teoriye inanmıyordum. Kane'in bir kartelle bağlantısı olduğunu

Olasılık mı? Benim için kötü olabileceğini düşünmesi için başka ne gibi bir nedeni olabilirdi ki? Daha da kafa karıştırıcı olan, bu kadar doğru hissettiren bir şeyin nasıl yanlış olabileceğiydi.

Kane'in dudakları dudaklarıma dokunduğunda, saf enerji damarlarımdan aktı ve tüm varlığım onun bedeninin benimkine bağlanma hissiyle eridi. Eller, vücutlar, ağızlar. Hayattaki tek amacım, sanki hayatım buna bağlıymış gibi bu teması sürdürmek oldu. Vücudumdaki her molekül Kane'in benim için yaratıldığına ikna olmuştu, ancak o da asla birlikte olamayacağımıza aynı derecede ikna olmuş görünüyordu.

Hayal kırıklığı ritmimi karıştırırken omuzlarıma bir keder çöktü. Eğer daha önce kötü bir randevuysam, Kane'le karşılaşmamdan sonra kesinlikle korkunçtum.

"İyi misin?" Gio sonunda sordu.

"Evet, özür dilerim. Ayaklarım yorulmaya başladı."

"Sorun değil. Partiye gitmek için üst kata çıkmaya ne dersin?" Tatlı davranıyordu ve ben sadece gecenin bitmesini istiyordum. Daha fazla sefil olabilir miydim?

"Bence bu kulağa harika geliyor." Alkol, üzerimde taşıdığım bu kurşuni suçluluk duygusundan kurtulmak için tek şansımdı. "Reyna'ya söyleyeyim, seninle asansörlerin orada buluşuruz." Bu gece berbat bir arkadaş olmuştum, kendi dramıma o kadar takılmıştım ki en iyi arkadaşımı tamamen görmezden gelmiştim. Onu bulduğumda Kane ve birkaç kişiyle birlikte küçük bir çember oluşturmuş dans ediyordu.

"Hey, Val!" diye seslendi beni gördüğünde sıcak bir şekilde. Rey o kadar cömertti ki, bana boş bir geceyi çok görmeyeceğini bilmeliydim. Yine de onun bağışlayıcı ruhu nedense kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu.

"Parti sonrası için yukarı çıkacağız. Oldukça havalı olacak, bu yüzden istersen yukarı çıkma şansın olduğundan emin olmak istedim."

"Kesinlikle! Kane'e söyleyeyim." Sevgilisiyle konuşmak için döndü, o da başıyla onayladı, gözleri Ben.

Elini onun sırtının küçük kısmına koydu ve ben içten içe ürperdim. Bir kez ulaştığımızda Ben Gio'yu beklerken çifti üst kata çıkmaları için cesaretlendirdim. Sevgilim geldiğinde,

arabasından aldığı spor çantamı taşıyordu. Onu tamamen unutmuştum.

"Bunu aldığın için çok teşekkürler." Çantamı almak için elimi uzattım.

"Hayır, ben hallederim." Yanıma uzandı ve asansör çağırma düğmesine bastı.

"Çok tatlısın." Kelimeler bir duygu yumağının içinden geçerken boğazımda düğümlendi. Bazılarına kalpsiz görünebilirdim ama empatik bir yanımdı. Sadece diğer insanların yapabileceğinden daha fazla kontrol altında tutmaya çalışıyordum, ama bazen sinir bozucu duygular bariyerlerimi aşıyordu. "Hey, G. Bu gece harika vakit geçirdim, ama sadece... Sana söylemem gerektiğini hissediyorum. Tam olarak ne olduğundan emin değilim." Ellerimi birbirine kenetledim, yanaklarım utançtan alev alev yanıyordu ve taş zemin boyunca uzanan mermer damarlara baktım.

Gio yaklaştı ve omzuma çarptı. "Sorun değil Val. Kane'le birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Sadece bir şansım olduğu için mutluyum, hepsi bu."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. "Sana bir şanstı çok daha fazlasını verecek birini hak ediyorsun."

Uzanıp elini boynumun arkasına dolayarak beni nazikçe kendine çekti ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Sen de güzelim."

Nefesim kesildi. Hain bir gözyaşı düşmeden önce gözümü silmek zorunda kaldım.

"Hadi yukarı çıkalım ve bu geceyi biraz eğlenerek bitirelim. Tamam mı?" Yumuşak bir şekilde gülümsedi ve bana mizahın ardında gizlenen olgunluğu bir an için gösterdi. Kane ortaya çıkmadan önce onun bu yönünü görmüş olsaydım, son birkaç hafta çok farklı gelişebilirdi. Ama öyle olmadı ve aklımda sadece tek bir adam vardı.

Başımı salladım ve elimi onun elinin içine soktum. Yolculuk sırasında aramızdaki rahat sessizlik beni rahatlatmıştı. Gio'yla dikkatimi dağıtmak için yola çıktığımdan beri derin bir nefes alabiliyordum. Bir ilişkiye tam olarak yatırım yapmamışken ona boş yere umut vermek, neden olabileceğim incinmeye değmezdi. Bu maskaralık sona erdiği için son derece rahatlamıştım.

En üst kata ulaştığımızda süitin kapısı açıktı. Neşeli parti müziği koridora yayılıyordu. Partiyi düzenleyenler çok fazla kişiyi davet etmemişlerdi, bu yüzden çılgın bir fıçı bira partisi beklemiyordum ama yine de ana yaşam alanına beklediğimden daha az insan dağılmıştı. Çoğu ya geniş verandanın parmaklıklarında ya da gecenin karanlığında bir buhar sütununun yükseldiği büyük jakuzideydi.

Chloe, Reyna ile birlikte sürgülü cam kapının yanında, mayosunun içinde, havluya sarılmış bir şekilde duruyordu.

On
u. "Selam, bayanlar. Jakuzi nasıl, Chloe?"

"Güzel, takım elbiseni giymelisin. Kalıp sohbet ederdim ama tuvalete gitmeden önce donarak ölmek." Koşturarak yatak odası olduğunu tahmin ettiğim yere geri döndü. "Kane'e ne oldu?" Etrafa tekrar göz gezdirirken Reyna'ya sordum.

"Arabasından çantamı almak için aşağı indi. Asansörde onu kaçırmış olmalısınız."

Rey'i dansa nasıl götüreceğini düşünmemiştim ama motosikleti işe yaramazdı. "Ne sürüyor?"

"Siyah bir araba. Pek dikkat etmedim ama sanırım bir Lexus'tu. Neden?"

"Sadece merak ettim. Muhtemelen babasıdır. Kulağa ürkütücü gelebileceğini biliyorum ama seni eve götürdüğünde tabakları hatırlayabilir misin?"

Reyna beni inceledi. "Neden? İkinizin arasında tam olarak neler oluyor?"

"Sadece bir şeyi merak ediyorum. Önemli bir şey değil, gerçekten." Sevgilisinin bir şeyler sakladığına dair paranoyakça şüphelerim olduğu için onu korkutmak istemiyordum ama arabasının plakası işe yarayabilirdi. "Gecen nasıl geçti?"

Hâlâ şüpheleniyordu ama konuyu değiştirmeme izin verdi. "Çok... ilginçti. Seninki?" "Aynen."

Gecemin neden bu kadar sıra dışı olduğu konusunda ayrıntıya girmek istemedim, bu yüzden ona

baskı yapmadım

kendi detayları için. "Tamam, ben üstümü değiştireceğim. Takım elbiseni giy ve o döndüğünde dışarı çık."

Birkaç dakika sonra kendimi jakuzinin kas eriten sıcaklığına bırakıyordum. "Aman Tanrım, bu *harika* bir his." Başım geriye düştü ve gözlerim kapandı.

"Değil mi?" Chloe araya girdi. "Ve çok büyük. Buraya muhtemelen on kişi sığarız."

Fokurdayan suyun içinde Chloe ve benim dışımda dört kişi daha vardı. Sürgülü kapı açıldığında hepimiz bize kimin katıldığını görmek için döndük. Elinde iki fincan taşıyan Gio sırtıyordu.

"Al bakalım Val. Bize içki getirdim." Bana bir fincan uzattı ve diğerini yere koydu. "Ve şimdi, takım elbisemi unuttuğum için, *çıplaklık* zamanı."

Chloe ve ben kahkahalara boğulurken diğer kız çığlık attı. Gio komik bir striptiz yaptı ve bize suda katılmadan önce boxer'ını üzerinde bıraktı. Tam anlamıyla soyunup soyunmayacağından emin değildim ama orada bulunan diğer erkekler aletini kendine saklaması konusunda ısrar ettiler. Kapı tekrar açıldığında hepimiz gülüyor ve birbirimizle konuşuyorduk.

"Hey, Rey. Gel yanıma otur," diye seslendim.

Reyna sırtıttı, tereddütle havlusunu bıraktı ve aceleyle küvete girdi. "Oh, çok *sıcak*."

"Fikir bu, aptal. Kane geliyor mu? Bir kişilik daha yer var." Rahat görünmeye çalıştım ama Reyna'nın yan gözle bana bakmasına bakılırsa hiç de kanmamıştı.

"İçeri girmek istemediğini söyledi. Bryson geldi ve Kane'e takım elbise unuttuysa boxer'ını giymesini söyledi ama Kane ilgilenmediğini söyledi." Omuz silkti.

Karşı koyamayarak oturma odasının penceresinden yan tarafa baktım. Kane'in gözleri çoktan üzerimdeydi. Berrak bir bardaktan kehribar rengi bir sıvı yudumluyordu, renkli sıvı gözlerindeki ışığı ortaya çıkarıyordu. Bryson ve iki kız yakınlarda durmuş hararetli bir şekilde konuşuyorlardı ama Kane neredeyse hiç dikkat etmedi. Gelip içeri girmesini işaret ettim. Başını sertçe sallayarak reddetti.

Biri yüzüme su çarpınca dikkatim Kane'den uzaklaştı. "Hey!" diye bağırarak protesto ettim.

Gio hiç istifini bozmadan sırtıttı. "Bir şanstın daha fazlası, değil mi Val?"

Yüzüme yayılan gülümsemeyle savaştım. "Oh, şimdi de sen istedin." Elimi bir fiske vurarak ona bir su spreyi gönderdim. Kendimi aşmak istemediğim için ikinci bir su sıçratmaya başlamıştım ki bileğimden tutup beni göğsüne doğru çekti.

"Hey, şimdi. Ödeştik!" diye bağırdı. "Ve eğer durmazsan, çıtayı yükseltmek ve seni gıdıklamak zorunda kalacağım." Kolları beni sıkıca kavradı ve karşı koyma yeteneğimi kısıtladı.

"Beni gıdıkla ve-" Parmakları bacağımın dizimin hemen üstündeki yumuşak kısmını sıkıkmaya başlamadan önce ancak bu kadarını yapabildim. İşkenceci gıdıklamasından kıvranarak ciyakladım ve güldüm. "Giovanni Capelli, hemen *dur* yoksa bu sıcak küvete işeyeceğim."

Bir sürü ses itiraz etti ve Gio gitmeme izin verdi. Yerime geri döndüm ve arkadaşşıma ters ters bakmaya çalıştım, ama hain bir gülümseme zorla içeri girdi ve beni ele verdi. Gio hiç de kızgın olmadığını bilerek göz kırptı.

Konuşma yeniden başladı ve ben de arkama yaslanıp pencereye küçük bir bakış attım. Katil gözler dışarı bakıyordu ama artık bana dikilmiş değillerdi. Kane, gözleri tekrar bana kaymadan önce Gio'ya ölümcül bir bakış fırlatıyordu. Onun karanlık girdabına geri çekilmemek için arkamı döndüm. Sonraki yarım saat boyunca birkaç kez, yakıcı bakışlarının sıcaklığı tenimi ısıttı ama ona dikkatimi vermeyi reddettim.

Toplantımız bir düzine kadar kişi tarafından büyütüldü ve onlara jakuzide bir şans vermek istedim, bu yüzden sonunda dışarı çıktım. Zaten cildim erimeye başlamıştı. Havlumu üzerime sararak kıyafetlerimi banyoya götürdüğümde Kane'i karanlık koridorda beni beklerken buldum. Bakışlarını tuttum ve düşünceli adamın bir kol mesafesinde durdum.

"Banyolara karşı bir ilgin falan mı var?" Gio'nun hatırlatması ve alkolün etkisiyle

cesur hissediyordum. Bu sefer beni sersemletip itaat ettirmesine izin vermeyecektim. Bu sefer baskıyı hissedecek olan oydu.

"Seni yalnız yakalayabilmemin tek yolu bu."

"Neden yalnız olmamız gerekiyor? Beni *koruman* için mi?"

Kane'in çene kasları seğirdi ve esnedi. "Üşütmeden önce üzerine bir şeyler giy, sonra konuşabiliriz."

Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum. Hayal kırıklığı. Meydan okuma. Her neyse, beni kimin görebileceğine dair tüm endişelerimi bir kenara bıraktım. Kane'in vahşi bakışlarının ardında gizlenen karanlıkla göz göze gelmeye devam ederken tek bir adım geri attım ve havlumu bıraktım. "Beni kendinden, soğuktan ya da başka bir tehlikeden korumak senin işin değil." Arkama uzandım ve bikini üstümü çekiştirerek çözdüm, kumaşın yere düşmesine izin verdim.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Soyunmak tam olarak ana planımın bir parçası değildi, ama kontrolünün terazisini değiştirebilecek tek şey gibi geliyordu. Beni beklemesinin bir nedeni vardı - beni Gio'yla görmekten nefret etmesinin bir nedeni ve aramızdaki elektrik akımının bir nedeni - bunu ne kadar inkâr etmek istese de.

Karşısında neredeyse çırlıçıplak dururken beklenmedik bir güç duygusu kararlılığımı pekiştirdi. Bakışlarının dokunuşu altında meme uçlarım çakıllaştı, ipeğin tüy gibi hafif süzülüşü vücudumda gezindi.

Ellerim kalçalarındaki bikini altı iplerine doğru indi.

"*Lanet olsun.*" Kane öne atılıp beni banyonun içine çekerken ve kapıyı arkamızdan çarparak kapatırken bu sözler onun derinliklerinden kopup gelmişti. Kane beni kollarının arasına aldı ve tezgâhın üzerine yatırdı ama beni öpmedi. Vücutlarımız aynı hizadaydı, alınlarımız ve burunlarımız hafifçe birbirine değiyordu. "Beni delirtiyorsun," dedi titreyen bir nefesle.

"Aynen öyle, Kane."

Bağımızı koparmadan başını salladı. "Beni tanıdığını sanıyorsun ama tanıımıyorsun."

"Seni *görmediğimi* mi sanıyorsun?" Bariyerlerimi indirdim ve ona şüpheciliğimi ve kuşkularımı gösterdim. Onunla ilgili tüm şüphelerimi ve güvensizliklerimi sergiledim. "*Görüyor* olmam *hissettiklerimi* değiştirmiyor." Aptalcaydı ama doğrudu. Kane'in sırları vardı ve ben bunu biliyordum. Bu, dudaklarını dudaklarımda ne kadar çok istediğimi değiştirmiyordu.

Dudaklarım ileri uzanıp tereddütle dudaklarını ısırduğında vücudu yontulmuş mermer gibi sertleşti. Dokunuşum vücudunda bir ürperti yarattı. Onun üzerinde böyle bir etki yaratmak beni daha da cesaretlendirdi. Tekrar ileri doğru hareket ettim ama bu sefer alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve yavaşça geri kaymasına izin verdi. Dilimin bir hareketiyle dudağını yaladım. Vahşi doğada ilk kez karşılaşan iki hayvan gibiydik; dost ya da düşmanı belirlemek için birbirimizi gözlüyorduk.

"Sana her dokunduğunda Giovanni'nin boynunu koparmayı ne kadar çok istediğimi bilemezsin." Dudakları benimkini şehvetli bir öpücükle aldı, yavaş ve çökertici.

Ellerim gömleğinin içinde kıvrıldı ve onu daha yakına çekti. "Seni Reyna'yla görmek zorunda kalmamak için beni dansa herkesten önce götürmesini istedim." Kane'in parfümünün hafif baharatını içime çektim, nefis koku ciğerlerime doldu ve göğsümü ısıttı.

Beni daha sıkı sıktı, merkezimi ortasına doğru sıkıca bastırdı. Bu baskı hem bir rahatlama hem de bir eziyetti çünkü iyi hissettirirken vücudum daha fazlasını arzuluyordu.

"Beni gördüğünü biliyorum," diye nefes aldı, dudakları çeneme doğru kayıyordu. "Seni bu kadar karşı konulmaz yapan da bu zaten. Sen benim ölümüm olacaksın, ama belki de bu benim kaderimdir. Belki de alevlerin içine doğru yürümem gerekiyordur. Başka bir yol göremiyorum çünkü bu beden? O benim, tıpkı o anlayışlı gözler ve keskin dil gibi. Hepsi benim."

Thayattaki bazı önemli anların geri dönüşü yoktu. Sevilen birinin kaybı. Yeni bir işe başlamak. Bebek sahibi olmak. Yoldaki bazı dönemeçler diğerlerinden daha dokunaklıydı. Bazıları bizi dizlerimizin üzerine çöktürdü, bazılarını ise kollarımızı açarak karşıladık. Bazen kaderin kaprislerine çaresizce seyirci kaldık, bazen de bu sınır dönemlerinin arkasındaki itici güç olduk.

Kollarımda neredeyse çıplak bir Valentina ile o otel banyosunda dururken, kısıtlama uçurumundan adım attım ve serbest düşüşe başladım. İstesem de tekrar ayağa kalkamazdım. Çizgi aşılmıştı ve geri dönüşü yoktu. Haftalardır içimde kaynayan duyguları kelimelere dökmüştüm.

Valentina benimdi, sonuçlarını siktir et.

Bunun sonuçları olacaktı ama belki de zararlarını hafifletebilirdim. Ondan uzaklaştım ve kendimi kontrol altına almak için vücudumdaki tüm kasları sıktım. "Ama benim olmak karmaşık bir şey, tahmin edebileceğinden çok daha karmaşık. Ben bazı şeyleri çözene kadar sabırlı olman gerekecek. Şimdilik, ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce giyinmeni istiyorum. Reyna'yı eve götüreceğim ve sen de Gio'nun seni eve götürürken kılına bile dokunmayacağından emin olacaksın, anladın mı?"

Başını salladı, bu beni rahatlattı çünkü gözlerini kaplayan soruları görebiliyordum. Val o kadar inatçı olabiliyordu ki ne zaman karşı koyacağını asla bilemiyordum. Yavaşça kendimi ondan ayırdım, sonra banyodan çıktım, ona üstünü değiştirmesi için zaman, bana da kanımın soğuması için fırsat tanıdım.

Reyna'yı eve götürmek için Val ve Giovanni de gidene kadar bekledim. Onu o süitte bensiz bırakmayı reddediyordum. Gece nihayet sona erdiğinde ve yatağımda huzursuz bir şekilde uzandığımda, belki de Xavier'deki zamanımı yanlış bir şekilde geçirdiğime karar verdim. Belki de gece tam bir karmaşa değildi. Yeni bir yolun aydınlandığını görebiliyordum. Muhtemelen cehenneme giden tek yönlü bir biletti ama yine de bir yoldu. Val'e olan çekimime karşı koymamak orada geçireceğim zamanı çok daha keyifli kılacaktı. Hatta belki de daha verimli.

Evet, kesinlikle cehenneme gidecektim.

Hafta sonu boyunca Val'e birkaç kez mesaj attım. Konuşmalarımız hafif ve kolaydı, sadece en ufak bir flört tonu vardı, ama onunla bu bağlantıyı kurmaktan keyif aldım. İlişkimiz duygusal bir kumar oynamıştı, bu yüzden birbirini tanımaya çalışan iki normal insan gibi konuşmak canlandırıcıydı.

Pazartesi sabahı yaptığım ilk şey Giovanni'yi bulmak oldu. Herif Valentina'yı jakuzide tutarken arkasından beni fiskelemişti ve artık ona haddini bildirmenin zamanı gelmişti.

"Hey, G," dedim sakince, onunkinin yanındaki dolaplara yaslanırken. "Komik olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama Cuma günü yaptığın gibi bir numara daha yaparsan, o lanet suratını yeniden düzenlerim."

Dolabı çarparak kapattı. "Neden? Onu bir ipin ucunda sallandırmak için mi?"

"İşleri yoluna koyduk. Artık müsait değil."

Sürpriz bir şekilde adam sırtıttı. "Zamanı gelmişti." Omzumun üzerinden baktı ve sonra ayıldı. "Ama onu incitirsen yüzünü yeniden düzenleyeceğimi unutma." Kendini beğenmiş bir orospu çocuğu gibi, uzaklaşırken omzumu kontrol etti.

Hakkını vermeliyim. Palyaço maskesinin ardında, adamın cesareti vardı.

Sabahımın geri kalanı daha az yüzleşmeyle geçti. Val'in tavrındaki belirsizliği hissedebiliyordum, bu yüzden her şeyi herkese açık hale getirmeye karar verdim. Öğle yemeğinde, sıranın üzerine oturdum ve Val'i göğsüme doğru çektim. Bir bacağım masanın altında, diğer bacağım da arkasında olduğu için etrafına tam oturmıştım.

"Merhaba," diye alay etti. Yanaklarını bir kızarıklık kapladı. Güçlü bir kadının en iyi yanlarından biri, yumuşak tarafını görmenize izin vermesiydi. Val'in vahşiliği, tanık olma ayrıcalığına sahip olduğum bir şefkatle dengelenmişti. Bu yönünü herkese göstermezdi ve o kapıları her açtığında ortaya çıkmasının önemini kaçırmadım.

"Sabahın nasıl geçti?" Yemeğimden bir ısırık aldım, vücudumu ona sarmaya devam ettim.

"Um, merhaba?" Bryson seslendi. "Burada bir şey mi kaçırdık?" Gözleri masadaki diğer gözlerle birlikte Val ve benim aramda gidip gelirken şişkinleşti.

Beni sadece onun duyabileceği şekilde kulağına doğru eğildim. "Şu eski şarkıyı hiç duydun mu, 'Something to Talk About'?"

Başını salladı ve Richter ölçeğine göre çok patlayıcı bir öpücükle ağzını aldığımda bana meraklı bir bakış attı. Etrafımızdaki erkekler kıkırdadı, kızlar iç çekti. İddiamı ortaya koyduktan sonra su şişemden bir yudum aldım ve Bryson'a baktım. "Hafta sonun nasıldı?"

Kıkırdadı. "Seninkinin yarısı kadar bile iyi değil."

"Muhtemelen haklısın." Sırtıttım ve yemeğime döndüm, dikkatim tekrar Val'deydi. "Reyna nerede?" İkisi neredeyse her zaman birlikteydi ama yemeğe başlayalı on dakika olmuştu ve Val'in diğer yarısından hiçbir iz yoktu.

Kelimeler ağzından çıktığı anda Val kaskatı kesildi. "Öğle yemeğinde özel dersi vardı." Bir şişe çaydan bir yudum aldı, sonra bana doğru eğildi. "Kane, neden Reyna'ya karşı hep bu kadar ilgili görünüyorsun?" Sorusunu diğerlerinden saklamak için fısıldamıştı ama sanki yüksek sesle söylemek ona geçerlilik kazandıracakmış gibi endişesini dile getirmekte tereddüt ettiğini de hissettim.

Reyna'ya olan ilgim Val için sorun teşkil ediyordu ve bir açıklama yapmanın endişelerini giderebileceğini umuyordum.

"Çünkü onun yalnızlığını tanıyorum. Neye benzediğini biliyorum. Nasıl hissettirdiğini. Bu duyguyu yaşadığınızda, başkalarında da görebiliyorsunuz." Reyna çekingendi ama yalnızlığı tercih eden çoğu içe dönük insanın aksine, insanlarla birlikte olmak için duyduğu ciddi arzuyu hissedebiliyordum. Acaba gerçekten utangaç mıydı yoksa içinde bulunduğu durum gerçek doğasını mı etkilemişti?

"Oh," diye nefes aldı Val.

"Beklediğiniz cevap bu değil miydi?"

Val omuz silkti, sonra yan tarafını hafifçe göğsüme yasladı. "Sanırım değil, ama haklısın. O yalnız. Onu böyle görmekten nefret ediyorum."

"Üçümüz birlikte bir şeyler yapmalıyız," diye önerdim.

Daha uzun oturdu ve yüzüme bakmak için döndü. "Gerçekten mi? Bunu sadece pantolonuma girmek için söylemiyorsun değil mi?"

Göz kapaklarım yarıya indi. "Bebeğim, eğer pantolonunun içine girmek isteseydim, çoktan orada olurdum." Karnının derinliklerinden bir kahkaha patladı.

Görev tamamlandı.

Onun şefkatli tarafını görmek ödüllendiriciydi, ancak bunun ona kahkahalar içinde kendini kaybedecek kadar neşe getirdiğinden emin değildim. Valentina Genovese hırslı, kendini işine adanmış, hesapçı ve gerektiğinde acımasız biriydi. Savaşçı kraliçeyi kahkahalara boğmak kolay bir iş değildi. Dikkat etmezsem, gözleri neşeyle parladığında göğsümde hissettiğim sıcak duygunun bağımlısı olur, yanakları kızardığında karnımdaki kıpırdanmayı arzular ve tek bir dokunuş için aklımı yitirebilirdim.

Kimi kandırıyordum ki?

Seçtiğim uyuşturucu için zaten ümitsiz bir vakaydım. Valentina Genovese.

T Sevgililer Günü'nden sonra işler değişti. Kane nerede durduğumuzu asla sözlü olarak tanımlamadı, ama etrafımdaki tavırlarıyla ilgili her şey değişti. Bir çift olduk. Arkadaş olduk. Daha fazlası. Her sabah güne başlamak için heyecanla uyanıyor ve her gece onun dokunuşunun anısına gülümseyerek uykuya dalıyordum.

Memnuniyetimi kesintiye uğratan tek şey aramıza giren bir parça kafa karışıklığıydı. Mesajlaşıyorduk ve Kane okuldaki herkesin onun olduğumu bilmesini sağlıyordu ama yalnız takılmıyorduk ve bana hiç çıkma teklif etmemişti. Son iki hafta sonunun her birinde, onu uzak tutan bahaneleri vardı - bunlar geçerliydi ama yine de sinir bozucuydu. Okul dışında bir şey yaptığımız tek seferde, söz verdiği gibi Reyna'yı da dahil etmiştik. Onu düşünmesini takdir ediyordum ama iki hafta boyunca baş başa hiç vakit geçirmemiştik. Benden sabırlı olmamı istediğini ve iki haftanın neredeyse hiç zaman olmadığını hatırlamaya çalıştım ama sabır benim en büyük erdemim değildi.

Her gün Xavier'in girişinden sırtarak geçiyordum, birlikte olduğumuz tek yer okul olduğu için Kane'i görmek için can atıyordum. Reyna'yı kütüphaneden alır, sonra koridorda Kane'in dolabının yanında oyalanır, onun koridordan aşağıya doğru gelmesini beklerdim. Yüksek gövdesi görüldüğünde gözlerimiz uzaktan buluşurdu. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi olurdu. Nihayet bana ulaştığında, beni kendine doğru çeker ve kulağıma "Hey, bebeğim," diye fısıldardı. Bu iki basit kelime içimde titreşir, kanımı ısıtır ve hiçbir iyi Katolik kız öğrencinin sahip olmaması gereken düşünceleri çağırırdı.

Güne başlamanın büyümlü bir yoluydu.

Ancak, 3 Mart Salı günü, bu yeni yola girdikten sadece iki hafta sonra, her şeyin altüst olduğu garip bir yeni boyuta girdim. O gün hiçbir şey planlandığı gibi gitmedi.

Eğer mümkün olsaydı, o günü hafızamdan tamamen silerdim.

Kane'i dolabının yanında bekledim - normallik sürdüğü sürece. Diğer sınıf arkadaşları gelip gitti. Reyna, ilk zil çaldığında sınıfa gitmeden önce kısa bir süre benimle durdu. Geç kalma ziline kadar bekledim ama Kane hiç görünmedi.

Endişelenmemeye çalışarak ilk derse koşmadan önce ona hızlıca bir mesaj attım. Öğle yemeğine kadar ondan hâlâ haber alamamıştım. İştahım yok denecek kadar azalmıştı. Rey beni rahatlatmaya çalıştı ama bir şeylerin ters gittiğine dair o korkunç hissi içimden atamıyordum. Hem de çok yanlış.

Endişelenmem gereken şeyin Kane olmadığı ortaya çıktı.

Beşinci dersin bitmesine on dakika kalmıştı ki interkom sisteminden ofise çağırıldım. Sekreter bugün için ayrılacağımı söylemişti ama nedenini anlayamamıştım. Hatırlayabildiğim kadarıyla herhangi bir randevum yoktu.

iPad'imi sırt çantama geri koydum ve sınıftan çıktım. Ofis görüldüğünde, annem ve Javier'i görünce kanım dondu. Annemin yüzü ağlamış gibi lekelenmişti ve Javi tehdit saçıyordu.

Babacığım. Babama bir şey mi oldu?

Eğer bir sorun varsa annemin neden onsuz geldiğini anlayamıyordum. "Ne oldu? Babam iyi mi?" Aceleyle yanlarına gittim ve kollarımı anneme doladım; beni kavrarken vücudu titriyordu.

"Baban iyi," diye beni temin etti. "Hadi arabaya binelim, sana her şeyi anlatacağım."

Dışarıda, ofis çalışanlarından uzakta olduğumuz anda cevaplar için bastırdım. "Lütfen, endişelenip delirmeden önce bana neler olduğunu anlat."

"Camilla arıyor," dedi arabaya doğru giderken hiç duraksamadan. "Bugün işe gelmedi. Patronu öldürülmüş ve bunu kartelin yaptığını düşünüyorlar. Elllerinde olup olmadığını ya da ne olduğunu bilmiyoruz. Babam adamlarıyla birlikte bir arama düzenliyor."

Şoktan uyuşmuş bir halde arabanın arka koltuğuna geçtim. Başka bir adamın bizi götürdüğünü ve annemi arkada benimle oturması için bıraktığını hayal meyal fark ettim ki bu son derece alışılmadık bir durumdu. Sıkı güvenlik altındaydık.

Bir daha olmaz. Bu nasıl bu kadar çabuk tekrar olabilir?

Giada'nın kaçırılmasının üzerinden daha birkaç ay bile geçmemişti, şimdi de Camilla mı? Beklemeyi ve belirsizliği tekrar yapamazdım. Giada'yı geri aldığımız için çok şanslıydık ama ya şansımız tükenirse? Bir kız kardeşi kaybetmeyi aklım almıyordu. Bu düşünce bile midemi tehlikeli bir şekilde boğazıma kadar getirdi. Ağzımda biriken tükürüğü tutmak için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım.

Eve dönerken annem bana bildiklerini anlattı. Konuşurken sesi titriyordu ve her seferinde göğsüm sıkılarak tepki veriyordum. Ne kadar endişeli olduğunu hayal bile edemiyordum. Kendi panik atağımın eşiğindeyken, birden onun için güçlü olmam gerektiğini fark ettim. Bebeklerinden biri tehlikede idi. Olaya bu açıdan bakmak, içimi dışıma çıkarmakla tehdit etseler de kaotik duygularımı dizginlememe yardımcı oldu. Onun için güçlü olmak bana bir amaç veriyordu ve kız kardeşim için endişelenmekten başka düşünecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Elimi onunkinin içine koydum ve sıktım. "Her şey yoluna girecek anne. Göreceksin. Kısa sürede eve dönecek."

Onun çocuksu baş sallaması kalbimi yerinden söktü.

Annemin çözüldüğünü görmek hayal edebileceğimden çok daha rahatsız ediciydi. Onun adına üzüliyordum ama yapabileceğim tek şey bu korkunç yolda onunla birlikte yürümekti.

Eve döndüğümüzde Reyna'ya olanlarla ilgili şifreli bir mesaj attım, umarım deşifre edebilirdi. Babasının adamları sorumlu olsun ya da olmasın, mesajımdan bilgi edinmelerini istemiyordum. Ona neden ortadan kaybolduğuma dair bir açıklama yapmazsam Rey benim için endişelenecekti.

Anlatmak istediğim diğer tek kişi Kane'di. Okula gelmemişti, bu yüzden bir şeylerin ters gittiğinden haberi olmayacaktı ama bilmesini istiyordum. Onun sesini duymaya ihtiyacım vardı.

Ben: Neredesin? Senin için endişeleniyordum, şimdi de kız kardeşim kayıp. Çok korkuyorum. Lütfen ara beni.

Birkaç dakika sonra telefonum çaldı.

"İyi misin?" Hattakinin Kane olduğunu görünce cevap verdim.

"Evet, mesaj atmadığım için özür dilerim. Bugün kendimi pek iyi hissetmiyordum. Kız kardeşine neler oluyor?" Sesi soğuktu, sanki duyulmamaya çalışıyordu, ama hastaydı, bu yüzden fazla düşünmemeye çalıştım.

"Tam olarak bilmiyoruz. Bugün işe gelmedi ve bu hiç onun yapacağı bir şey değil. Ailem onu bulmaya çalışıyor ama hiçbir iz yok." Onu korkutmak ve bunun karşılaştığımız ikinci kaçırılma olayı olduğunu söylemek istemedim. Erkek arkadaşımın ailemin mafya bağlantıları hakkında ne düşüneceğini hiç hesaba katmamıştım. Başkalarına söylememe izin var mıydı? Belirlenmiş resmi kurallar yoktu, bu yüzden benim durumumdaki biri için neye izin verildiğinden emin değildim. Ama şu anda bunun için endişelenecek kapasitem yoktu. Düşüncelerden sıyrıldım ve şimdilik daha cesur detayları kendime saklamaya karar verdim.

"Hasta olduğunu söylemeyi unutmuş ve o gün işten kaytarıyor olabilir mi?"

Geçmişimizi bilmeden anlayamazdı ve ben de ona muhtemelen gizli bilgiler vermeden açıklayamazdım. "Haklı olabilirsin," dedim bıkkınlıkla. "Ailem sadece korumacı." Tam olarak açıklayamayacaksam ona söylemem bile anlamsızdı. Onun desteğini istediğim dışında ne düşündüğümünden emin değildim. "Gitsem iyi olacak, böylece biz bu işi çözerken anneme eşlik edebilirim."

"Valentina," dedi sertçe, dikkatimi çekerek. "Neler olduğunu bilmiyorum ama bana ihtiyacın olursa buradayım, tamam mı?"

Alt dudağım rahatlamayla titredi. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim ama sözleri işimi görmüştü. Annemin hatırı için kalkanlarımı korumalı ve sakın kalmalıydım. "Tamam," diye mırıldandım.

"Nefes al bebeğim," diye yumuşak bir sesle ısrar etti.

Burnumdan derin bir nefes aldım ve nefes alırken arka planda Kane'in telefonunun ucundan gelen erkek seslerini duyduğumu sandım. "Yanında biri mi var?"

"Sadece televizyon. Kız kardeşin hakkında bir şey öğrendiğinde bana haber ver. İhtiyacın olursa uğrayabilirim ama biraz dağınık durumdayım."

"Hastayken dışarı çıkmaya gerek yok. Yapılacak pek bir şey yok zaten. Sadece haber beklemek zorunda kalıyoruz. Sen biraz dinlen."

"Görüşürüz, bebeğim."

"Sonra," diye fısıldadım, bağlantımızı koparmaya çekiniyordum.

Kendini iyi hissetmiyorsa onu dışarı çıkmaya zorlamak istemedim ama onun gücünün yanımda olması o bitmek bilmeyen saatleri neredeyse katlanılabilir hale getirebilirdi. Bunun yerine, öğleden sonra akşama karışırken ve endişe çaresizliğe dönüşürken annemle birlikte oturdum. Giada yanımdaydı ve teyzem Lottie de geldi, ki bu çok yardımcı oldu. Hayatımda ilk defa piyano çalmak bile istemiyordum.

Birlikte oturmuş, Camilla'nın sağ salım dönmesi için dua ediyor ve birbirimizin dikkatini dağıtmaya çalışıyorduk. O gece saat dokuzu biraz geçte annemin telefonu çaldığında çorba kâselerini karıştırıyorduk. Kısa bir an için hepimiz donup kaldık, gözlerimizi kocaman açarak birbirimize baktık. İkinci kez çaldığında annem hemen harekete geçti ve titreyen parmaklarıyla telefonunu açtı.

"Tanrım, lütfen bana onu bulduğunu söyle," diye cevap verdi. Gözyaşlarına boğulmadan önce kısa bir duraklama oldu.

Midem ayaklarımın altına düştü ve yüzümdeki kan çekildi. Camilla gitmiş olamazdı. Olamazdı işte.

Yüzü benimkini yansıtan Giada'ya baktım.

"Anne, ne oldu? Bizi korkutuyorsun," diye ağladı Giada.

Annem başını kaldırdı ve gözyaşlarının arasından gülümsedi. "O güvende ve eve dönüyor. Kartel bile değildi. O güvende."

Annem konuşmasını bitirirken Giada ve ben birbirimizin kollarına atıldık.

Rahatlamak hissettiklerim için doğru kelime değildi. Tek bir kelime çok basitti. Parçalanmış bir yorgandım, yırtık pırtık ve sökük, dikiş yerlerinden yıpranmış. İnsanların sevdiklerini nasıl kaybettiklerini ve hayatlarına nasıl devam ettiklerini anlayamıyordum. Hayatımda böyle bir darbe almadığım için şanslıyım. Kuzenlerim bir erkek kardeşini kaybetmişti ama ben o zamanlar sadece bir bebektim ve onu hiç tanımamıştım. Böyle bir yıkımın tehdidi, kısa sürede en iyi arkadaşım haline gelen kız da dahil olmak üzere tüm sevdiklerimi koruyucu kafeslere kapatma isteği uyandırdı.

Camilla kurtulmuş olabilirdi ama Reyna hâlâ büyük bir tehlike altındaydı. Mart ayına girmiştik ve Javi'den hâlâ bir haber alamamıştım, başka bir fikrim de yoktu. Onu hemen babasından uzaklaştırmalıyım. Bekleyemezdik. Onu güvende tutmak için çok geç kaldığımı bilmenin acısına dayanamazdım. "Hey, G. Senden Javi'nin numarasını alabilir miyim? Artık o da ailenin bir parçası olduğuna göre, acil durumlar için numarasını almam gerektiğini düşünüyorum." İlginin güvenlikle ilgili olduğunu bilerek ima ettim ki soru sormazdı.

Asla kandırılmayacak biri olan Giada bana baktı. "Evet. Bu muhtemelen iyi bir fikir." Şüpheliydi, ama rol yaptı ve adamın numaralarını sıraladı. Tam bitirmişti ki, adamın yüzü gelen bir aramayla telefonunun ekranında belirdi. Cevap verdi ve başka bir odaya girdi.

Annem sonunda telefonunu kapatmıştı, ben de ona döndüm.

"Ne öğrendin?"

"Şehirdeydi, bu yüzden bu gece buraya gelmeyecekler, ama umarım onu önümüzdeki bir iki gün içinde görürüz. Patronunun kartel tarafından öldürüldüğünü düşünüyorlar -çalıştıkları bankada kara para aklamakla ilgili bir şey- ama onu kaçıran adamın bununla bir ilgisi yok. Çok garipti. Adamı nereden tanıyordu bilmiyorum ama sanırım onu takip falan ediyordu. Bilmiyorum. Babam tüm detayları bilmiyordu. Bittiği için mutluyum. Bunu yapmaya devam edemem."

Yanına oturmak için hareket ettim ve elini sıktım. "Biliyorum anne. Son zamanlarda her şey boka sardı." "Valentina!" diye yaygara kopardı. Annem küfür etmemizi sevmezdi.

Omuz silktilim. "Evet, öyle oldu."

Sonra annem kıkırdamaya başladı. Kontrol edilemez, histerik, çocuksu kıkırdamalar. "Haklısın. Boktan bir gösteri oldu." Kelimeleri kahkahalar arasında hırıltıyla söyledi.

Onu bu kadar neşeli görmek beni de onunla birlikte kıkırdama krizine soktu. Giada bize katıldığında gözlerimizdeki yaşları siliyorduk.

"Ne kaçırdım?" Bize öylece baktı, aklımızı mı kaçırdığımızı merak ettiği belliydi.

"Bir şey yok." Annem kendini toparlarken Giada'ya bir el salladı. "Sadece stres atıyorum. Uzun bir gün oldu."

"Şaka yapmıyorum," diye ekledim. "Sanırım alabileceğimin hepsini aldım. Ben yatmaya gidiyorum. Bana ihtiyacın olursa uyandır anne." Yanağına bir öpücük kondurdum.

"Biraz uyu, tatlım. Ben iyi olacağım."

Giada'ya bir kez daha sarıldıktan sonra üst kattaki odama çıktım. Artık kız kardeşlerim büyümüş ve taşınmış olduklarından, bütün kat bana kalmıştı. Kimsenin telefon konuşmalarımı duyması konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Javi eve döndüğümüzde aramaya yardım etmek için yanımızdan ayrılmıştı. Artık kız güvende olduğuna göre, Javi'nin ayıracak bir dakikası olmalıydı. Telefonumu çıkardım ve numarasını çevirdim.

"Her şey yolunda mı?" diye cevap verdi. Zavallı adam ailemizle temasa geçtiğinden beri kaostan başka bir şey yaşamamıştı. Bir kısmı kendi hatasıydı ama yine de. Yakında bir tatile ihtiyacı olacaktı.

"Evet, ama Reyna için o belgelerin sizde olup olmadığını bilmem gerekiyor. Beklemeye devam

edemeyiz."

Hattan uzun bir nefes mırıldandı. "Hazır değiller. Şu anda bir şeyler oluyor ve bu iyi bir zaman değil."

Tamam, şimdi onu yumruklamak istedim. İyi bir zaman değil mi? Ciddi miydi?

"Senin için iyi olmayabilir ama Reyna'nın hayatı tehlikede. Tıpkı Camilla'nın bugün yaptığı gibi ortadan kaybolabilir ama Meksika'da olur ve onu bir daha asla bulamayız." Öfkemi kontrol etmeye çalıştım ama her kelimem zehirle doluydu. Rey'i kurtarmak için bulduğum tek çözüm işbirliği yapmak istemiyordu ve bu beni öfkeliyordu.

"Sana elimden geleni yapacağımı söyledim. Verebileceğim tek şey bu." Okyanusun karanlık derinlikleri kadar soğukkanlı ve sakindi, öfkemden tamamen etkilenmemişti.

Telefonumu fırlatmamak için kendimi zor tuttum. "Senden bir iyilik daha isteyeceğim. Umarım en azından bu konuda bana yardımcı olabilirsin. Plakadan yola çıkarak bir kişi hakkında bilgi bulabilir misin?"

"Evet," diye temkinli bir şekilde cevap verdi.

"Kağıt kalemin var mı?" Reyna'nın Sevgililer Günü dansının olduğu hafta sonu bana verdiği rakam ve harfleri listeledim. Kane'le aramızdaki ilişkiler büyük ölçüde düzelmişti ama elimde olduklarına göre tabakları kontrol etmekten zarar gelmez diye düşündüm. "Ne kadar sürer?" Bu kez ilgili tüm soruları sormak istiyordum, böylece tahmin yürütmek zorunda kalmayacaktım.

"Bilgileri bu hafta içinde size ulaştıracağım."

"Teşekkür ederim."

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?" "Hayır mı?" Hayır'ı bir cevap olarak kabul etmezse.

Derin bir nefes daha. "Seninle yakında konuşacağım." Hat kesildi.

Benim şen şakrak, konuşkan kız kardeşim nasıl olmuştu da bu kadar soğukkanlı biriyle birlikte olmuştu? Bu muhtemelen asla anlayamayacağım bir gizemdi.

Ben: Cam eve geldi, her şey yolunda.

Bunu duyduğuma sevindim. Okulda bana her şeyi anlatmak zorunda kalacaksın.

Merak muhtemelen onu yiyip bitiriyordu ve ben de Camilla'nın patronunu ve öğrendiğim her şeyi ona anlatmak için aynı derecede endişeliydim. Kız kardeşimin kaçırılması Reyna'nın güvenliğiyle ilgili aciliyetimi yeniden alevlendirmişti. Ertesi gün okulda görüşecektik ama kimsenin duymasını istemiyordum. Kafeteryadaki yemek masası sahte pasaport ve kaçırılma olaylarından bahsetmek için uygun bir yer değildi. Onunla konuşmam gerekiyordu ve beklemek istemiyordum. Anneme söylediğimin aksine, hiç de yorgun değildim. Camilla'nın güvenliğiyle ilgili haberler ve Reyna'yla ilgili kendi endişelerim arasında uyuyamayacak kadar gergindim.

Arkadaşımla kod kullanmadan konuşmak istiyordum, bu yüzden yapacağım şey buydu.

Gecenin serin havasından korunmak için birkaç kat giyindim ve Giada'nın evin yan tarafında bulunan eski odasına gizlice girdim. Sarmaşıklarla örülü kafeslerden aşağı tırmanmayı pek sevmiyordum ama üst kattan gizlice çıkmanın tek yolu buydu. Güvenli bir şekilde yere indiğimde, Reyna'nın evine doğru acele ettim. Gece dışarıda olmak konusunda pek de endişeli değildim. Kartel Camilla'yı almamıştı. Ayrıca kim olduğumu biliyorlardı ve gecenin köründe peşime düşmeden bana ulaşabilirlerdi. Beni isteselerdi çoktan alırlardı. Reyna ortadan kaybolursa aktif bir hedef haline gelebilirdim ama şimdilik nispeten güvendedim.

Onun sokağının köşesini döndüğümde, birkaç ev önümdeki kaldırımda hareket eden kapüşonlu bir şekil gördüm. Reyna'nın evine yakındı. O kişinin beni görmesini istemediğim için bir ağacın arkasına saklandım. Onun korumalarından biri olduğunu düşünmüştüm ama şekil çalıların arasından eve bakıyordu

-Bir gardiyanın yapmasına gerek olmayan bir şey. Adam ellerini ceplerine sokarak uzaklaşmadan önce birkaç dakika evi izledi. Artık tamamen görülebiliyordu, uzun boylu ve iri yapılı bir adam

olduğunu söyleyebilirdim.

İzlerken başımı eğdim, yürüyüşünde tuhaf bir aşinalık olduğunu fark ettim. Sadece yürüyüşü değil, adamın şekli de. Haftalardır okul koridorunda yürürken aynı şekli izliyordum. Biliyordum.

Nasıl hareket ettiğini. Kane neden Reyna'nın evini gözetlesin ki?

Gecenin soğuk havası giysilerimin altından kemiklerime kadar sızdı.

Bu bir tesadüf değildi. Eğer bu gerçekten Kane'se, diğer olaylarda olduğu gibi bunu da görmezden gelemezdim. Bir şeyler oluyordu ve bazı cevapların zamanı gelmişti.

En iyi ninja taklidimi yaparak gölgeden gölgeye geçtim ve onu sokak boyunca takip ettim. Figürün Kane'in evine yaklaştığı her adımda kanım daha da donuyordu. Evin ön merdivenlerinden yukarı doğru yürüdüğünde gözlerime inanmakta hâlâ güçlük çekiyordum. Ama bunu inkâr etmek mümkün değildi. Adam verandanın ışığı altında kapüşonunu çıkardı, her yerden tanıyabileceğim kalın dalgalı saçları ortaya çıktı ve kapının kilidini açtı.

Kane'di ve Reyna'yı gözetliyordu. Ya da babasını. Aradaki fark neydi? Her iki durumda da, bu *büyük* bir sorundu.

Göğsümde açılan oyuktan dolayı titredim.

Kane'de bir terslik olduğunu biliyordum ama tuhaf bir aile sırrı ya da Teksas'ta bir kız arkadaşı olduğunu düşünmüştüm. Bir kartel için çalıştığına dair ilk endişem bir anlık delilik olarak geçirilmişti.

Görünüşe göre bir şeyler bulmuş olabilirim.

Kız kardeşim kaybolduğunda yanımda olamayacak kadar hasta olan biri için, şu anda her şey yolunda gidiyordu. Kane'in sırları hayal edebileceğimden çok daha tehlikeliydi ve bulduğum şeyden ne kadar nefret edersem edeyim, onları ortaya çıkaracaktım.

Gizlice evine yaklaştım. Alt katta ışıklar yanıp sönüyordu. Ön panjurda bir hareketlenme gördüm, bu yüzden yan pencerelere ulaşmak için komşunun bahçesinden geçerek yaklaştım. Çabalarımın karşılığını aldım. Perdeler yana doğru çekilmişti ve bana oturma odasını gösteriyordu. Kane elinde birayla odaya girdiğinde kıpırdamadan durdum, zorlukla nefes alıyordum.

O kadar güzeldi ki. Neden bir yalan olmak zorundaydı? Tasarım olarak mı güzeldi? Hepsi planın bir parçası mıydı? Ona aşık olduğum için kendimden nefret etmiyordum ama sorumluluk almalıydım. O beni uyarmıştı -kendi içgüdülerim beni uyarmıştı- ve ben ikisini de dinlememiştim. Şimdi neyin içine düştüğümü öğrenmeliydim. Kane Easton kimdi?

Elindeki birayı sehpanın üzerine bıraktı ama ayakta durmaya devam ederek arkasına uzanıp kapüşonunu başının üzerine çekti. Altındaki tişört de onunla birlikte gitti, onu muhteşem bir şekilde çıplak bıraktı ve üst kolundaki büyük dövmeyle mükemmel bir şekilde görmemi sağladı. Alt katmanı kapüşonlunun içinden rahatça çıkardı ve tişörtü tekrar üzerine geçirdi ama ben kaslı omzundaki sanat eserini incelemeyi önce değil. Parça muhtemelen beş inç çapındaydı ve belli belirsiz tanıdık geliyordu. Siyah mürekkeple yazılmıştı; ortada bir kafatası ve arkasında açılmış tüylü kanatlar vardı. Üstündeki ve altındaki parşömenlerde ne olduğunu anlayamadığım kelimeler vardı ve kafatasının kafasında yana doğru sarkan bir şey vardı.

Jakuziye girmeyi reddetmesine şaşmamalı. Dövmesi olan tek bir sınıf arkadaşı tanıımıyordum - imkânsız olduğundan değil, ama tasarım ve durum göz önüne alındığında, bunun asi bir gencin mürekkep yaptırmışından daha fazlası olduğunu söyleyebilirdim. Kaslı gövdesine, dövmesine ve elindeki biraya bakınca hiç bu kadar olgun görünmemişti.

Kane'in bir geçmişi vardı -sıradan bir çocuğun sahip olabileceğinden çok daha büyük bir geçmişi- ve bu dövmenin bir anlamı vardı. Onu sıradan bir lise son sınıf öğrencisiyle nasıl karıştırabilirdim ki?

Kalbim kulaklarımda öylesine gümbürdüyordu ki, yarı yarıya bunu duymasını ve penceresinin dışında olduğumu bilmesini bekliyordum. Ama birasından bir yudum almak dışında koltukta dinlendiği yerden kıpırdamadı. Kaybımı hissetmek için kendime zaman tanıyarak birkaç dakika

boyunca onu izledim. Düşündüğüm adama bakmak için

erkek arkadaşım olduğunu ve onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi kabul ettim.

Bazı engeller aşılamazdı ve aramızda açılan yarık Büyük Kanyon'u kaldırımdaki bir çatlak gibi gösterdi.

Gözlerim yaşlarla doldu ve göğsüm kederden çatırdadı.

İçimde yükselen feryat pençelerimden kurtulmadan önce onun evinden sıvıştım. Eve yürüyüşüm her zamankinden daha uzun sürdü, her adımında kalp kırıklığım ağır basıyordu. Zihnim o kadar karışık ki Reyna'yı tamamen unutmuştum. Artık tek odak noktam dövmenin anlamını öğrenmekti. Bu bana ihtiyacım olan cevapları verecekti. Kalbimin tüm umutlarını yitirmeden önce talep ettiği somut kanıtı.

Odama güvenli bir şekilde geri döndüğümde, dizüstü bilgisayarımı açtım ve Google'a girdim.

Kanatlı ve şapkalı kafatası dövmesi.

Benzer bir tane bulursam kimliğine ışık tutabileceğini umarak resimleri taradım. Hiçbir şey tam olarak doğru görünmüyordu, çünkü şapka her resimde yanılttı. Bere değildi ama tam olarak ne olduğu aklıma gelmiyordu. "Şapka türleri" diye arattım ve çıkan tablolar bana cevabımı verdi. Bu bir bereydi. Kafatasının taktığı şey buydu.

Nesneye bir kelime koymak parmaklarımın titremesine neden oldu. Neden tanıdık geldiğini anladım. Bu askerlerin taktığı türden bir şapkaydı - en azından bazılarının. Askerlik yapmış kimseyi tanıımıyordum ama bu görüntüyü tanıyacak kadar film izlemiştim.

Bir arama daha yaptım. *Bereli ve kanatlı kafatası dövmesi.*

İşte buydu. Tıpkı kolundaki gibi görüntüler ekranı doldurdu. Ordu dövmeleri.

Kane lanet olası ordunun bir üyesiydi.

Vay anasını.

Zihnim keşfettiğim şeyi algılayamıyordu. O kadar beklenmedikti ki beynim, babamın çizilen plaklarından biri gibi atlamaya devam etti.

Kane lanet ordunun bir üyesiydi.

En azından öyleydi. Ama neden Xavier'de öğrenciymiş gibi davranıyordu? Ya benim ya da Reyna'nın ailesinin ya da her ikisinin de peşinde olmalıydı. Kartel bağlantılarını merak etmişim ama askeri geçmişi olan biri, bir tür gizli polis olabilir miydi?

Aklım bu çılgınlığı hesaplayamadı.

Kane çoğu erkekten biraz daha olgun görünüyordu, ama okulda erken gelişen birkaç çocuk vardı. Yaşını sorgulamak hiç aklıma gelmedi. Kartelle olası ilişkisini düşündüğümde bile, yine de bizim yaşımızda olduğunu varsaydım.

Kane bizi sadece yalanlarla
beslememişti. Kane Easton
bir yalandı.

Yatağıma uzandım ve dizüstü bilgisayarımın ekranından ışıldayan tavana baktım. Kane onu tanımadığımı söylediğinde yalan söylememişi. Söylediği tek gerçek bu olabilirdi. Bu ve belki de gerçekten bir kardeşi vardı ama bu önemsizdi. Söylediği her şey yalandı. Yaptığı her şey, her ne olursa olsun, kendi amacını ilerletmek içindi. Kim olduğu ya da ne istediği gibi ayrıntılar önemsizdi. Önemli olan beni kullanmış olmasıydı.

İhanet boğazımın arkasını yakıtı.

Aramızda gerçek bir şey var mıydı? Beni kazanmak, benden bilgi almanın en kolay yolu muydu?

Tanrım, ne kadar aptalmışım.

Başından beri içgüdülerimi dinlemeliydim. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ama kendi

şüphelerime inanmak istememiştim.

Babama söylemeli miyim diye düşündüm. Eğer söylersem, Kane'e ne olacağı belli olmazdı. Mafya babam kızını bilgi için kullanan bir adama ne yapardı? Kane'e ne kadar kızgın olursam olayım, olasılıklar hoşuma gitmiyordu. Bana karşı işlediği suçlar kişiseldi ve ben bunu kendi başıma halletmek istiyordum. Maskesini geri çekip onu ifşa eden kişi olmak istiyordum.

Basit bir yüzleşme çok kolay olurdu. İntikam almak istedim.

Kane derimizin altına girmeyi ve ona bilgi vermemiz için bizi kandırmayı planladı. Beni işteki bir ekipman gibi kullandı ve kendi çıkarı için duygularımla oynadı.

Bilgi mi istedi? Ona bunu verebilirim.

Ona takip etmesi için güzel bir iz bıraktırdım, sonra bana yaptığı gibi halıyı altından çekdim. Ona bir Genovese'ye bulaşılmayacağını öğretirdim.

Bu arada, aldığım her nefesin acısı, kalbimi nasıl yararak açtığını hatırlatıyordu. Kalp kırıklığı öfkemi körüklüyor, hor görme ise kararlılığımı odaklayan bir dizgin oluyordu. Kane Easton'ı yok etmeye hazır, kindar bir gazap fırtınasıydım.

“İki ay oldu dostum. Bana bir şey vermeni istiyorum, hem de hemen," diye bağırdı Rizzo. O benim patronumdu ama uzun süredir birlikte çalışmıyorduk. Beni yeterince iyi tanıımıyordu. görevleri yarım yamalak yapmazdı, bu yüzden tek yaptığı beni kızdırmaktı. Bütün sabah şehirdeydim ve kartel cinayetinin sonuçlarıyla uğraşıyordum; bir banka başkanı Manhattan'ın bir caddesinde güpegündüz katledilmişti.

Juan Carlos Vargas'ı ararken daha hızlı hareket etmemiz gerektiğinin farkındaydım.

Bunun da ötesinde, cinayet haberine kendimi o kadar kaptırmıştım ki okulu tamamen unutmuştum. Ne okula hasta olduğumu bildirmiştim ne de Val'e mesaj atıp gelemeyeceğimi haber vermiştim. Ruh halim bütün gün kasvetliydi. İhtiyacım olan son şey patronumun yetersizliklerime dikkat çekmesiydi.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bu hassas bir durum. Unuttuysan söyleyeyim, karşımda reşit olmayanlar var."

Homurdandı. "Unutmadım ama bunun senin ilk sivil operasyonun olduğunu biliyorum. Burada bazı cevaplar almak için yukarıdan çok baskı var. Dün bankadaki kameralar neredeyse medyaya sızıyordu. Halk yan tarafa Meksikalı bir kartelin taşındığını öğrense nasıl bir bok fırtınasıyla karşı karşıya kalacağımızı hayal edebiliyor musunuz? Bu pislikler giderek daha da cesaretleniyor; şehrimizde bir yer edinmeden önce buna bir son vermeliyiz."

Oluşan baskıyla mücadele etmek için avucumun tabanını şakağıma sürttüm. "Beklentileri biliyorum, bu benim için yeni bir şey değil. Sana bilgiyi alacağımı söyledim ve alacağım."

"Pekala, evlat. Daha erken bir şey bulamazsan bir hafta içinde tekrar gel." Çekip gitti, bu iyiydi çünkü bana çocuk demesinden nefret ediyordum. Teşkilatta yeniydim ama çocuk değildim. Afganistan'da iki kez görev yapmıştım -bunun bir anlamı olmalıydı- ama birlikte çalıştığım adamlar bana hâlâ kulaklarının arkası ıslakmışım gibi davranıyordu. Bu özel görev hiç yardımcı olmuyordu. Yine de, bu kadar çabuk gizli göreve girmeme izin verilmesinin tek nedeni buydu. Teşkilattaki başka hiç kimse bunu başarabilecek kadar genç görünmüyordu.

Görev nispeten kolay olmalıydı. Reyna Vargas'ı kazanmak, evine girmek, sonra da babası hakkında bulabildiğim her şeyi almak. İşimi neredeyse imkânsız hale getirecek bir bekçi köpeği en yakın arkadaşı olmasını hiç beklemiyordum. Sonunda, tek seçeneğimin Valentina'yı da kazanmak olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Bu yola girmekte tereddüt ediyordum çünkü bu garanti bir sorundu. O ilk gün göz göze geldiğimiz anda aramızda görünmez bir bağ oluşmuştu. Bir insanla daha önce tanışmadan ona karşı böylesine kozmik bir çekim hissetmenin mümkün olduğunu sanmıyordum ama olan buydu. Bunu açıklamamanın başka bir yolu yoktu. Bu çekimi silemezdim,

ve onunla savaşmanın anlamsız olduğu kanıtlanmıştı.

Tanrı aşkına, on yedi yaşındaydı.

Onu her düşündüğümde kendimi azarlıyordum, ki bu çok sık oluyordu. Bir aydan kısa bir süre içinde on sekiz yaşına girecekti ama bu arada reşit değildi. Bu benim için zor bir sınırdı. New York'ta yasal rıza yaşının on yedi olması umurumda değildi. Yasaların gözünde en azından bir yetişkin olana kadar bir kızla seks yapmayacaktım. Altı yaş farkını görmezden gelebilirdim ama kendimi sübyancı gibi hissetmeyi reddediyordum.

Bu yeterince kötü değilmiş gibi, Val benim kim olduğumu bile bilmiyordu. Bir iş üzerindeydim. Canlandırdığım çocuk, olduğum adamla tamamen uyumsuz olmasa da, ben değildim. Gerçek olmayan birine aşık oluyordu ama benim ona duyduğum arzu itiraf etmek istediğimden daha gerçektir. Aldatma, kendi yansımadından nefret edene kadar beni yavaş yavaş kemiren bir asit gibiydi.

Gizli çalışmayı istemiştim ama bu durum için pazarlık yapmamıştım. Bunun bir olasılık olduğunu bile düşünmemiştim.

Başlangıçta ondan uzak durmaya çalıştım çünkü içten içe bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordum ama onsuz hiçbir ilerleme kaydedemezdim. Tüketen şehvet ve ona yalan söylediğim için duyduğum suçluluk duygusu arasında, hayatımda kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

Görünüşe göre, mükemmel bir emo genci olmuşum. İnanılmazdı.

Günün çoğunu şehirde geçirdim, Staten Island'daki evime ancak hava karardıktan sonra dönebildim. Normalde gizliliğimi bozmazdım ama fark edilme riskim düşüktü. Kartel görev gücünün önemli bir parçasıydım ve olay brifinglerine katılmak istiyordum, bu yüzden Vargas ve haydutları hakkında en son haberlere ihtiyacım vardı. Eve döndüğümde bir yürüyüşe çıkmaya ve Vargas'ın evini kontrol ederken günün olaylarını gözden geçirmeye karar verdim. Rizzo'nun uyarısı beni çok etkilemişti ama ihtiyacımız olan bilgiyi nasıl elde edeceğimi bilemiyordum. Reyna'ya yaklaşılsam bile, babası hakkında bize bir şey verebileceğinden emin değildim. Anne ve babasına yakın değildi, bu çok açıktı. Valentina'ya Reyna'nın yalnızlığını hissedebildiğimi söylediğimde yalan söylememiştim. Hayatta eline çok kötü bir fırsat geçmişti.

Evde sadece karanlık pencereler ve sessizlik buldum. Her geçişimde olduğu gibi. Tek umudum bankadaki cinayeti tetikleyen şeyin Vargas'la ilgili bir haber uyandırmasıydı. Tek yapabileceğim beklemek ve hazır olmaktır.

Çarşamba sabahı okula girdiğimde başımın üzerinde kara bir bulut vardı ve etrafımdaki her şeyin üzerine siyah bir gölge düşürüyordu. Bir gün öncesinin stresi uykuma kadar peşimi bırakmamış, beni huzursuz kâbuslara hapsetmişti. İçinde bulunduğum durumun anlamsızlığı canımı sıkıyordu ama Valentina'nın koridorun sonunda beni bekleyen gümüş gözlerini görmenin kasvetimi dağıtacağını bilmeliydim. Onu kollarıma almaya yaklaştıkça her adım daha hafif geliyordu.

İlk başlarda Val'in reşit olmadığını kendime sürekli hatırlatmak zorunda kalmıştım. Bunu kavramak zor olmuştu. Valentina, kıvrımlarını gizleyen Katolik okul üniformasıyla bile bir çocuğa benzemiyordu. Yasaların gözünde, ay sonunda bir yetişkindi. İlk başta bir günün neyi değiştireceğini anlamamıştım; bu sadece keyfi bir tarihti. Ancak onu daha yakından tanıdıktan sonra, yetişkin ve reşit olmayan arasındaki ayrımın keyfiliğinin onun durumunda o kadar da kritik olmadığını fark ettim. Valentina'nın olgunluğu bir sorun değildi. Ellerim onun esnek kalçalarını kavradığında, çocuksu hiçbir yanları yoktu. O anlayışlı gri gözlerine baktığımda, bir olgunluk hissedebiliyordum

yaşının ötesinde.

Mart'ın yirmi sekizinde yasal olarak bir yetişkin olacaktı. Bu benim için yeterliydi.

"Hey, bebeğim," diye mırıldandım kulağına yakın. Onu bu şekilde selamlamayı alışkanlık haline getirmiştım çünkü bu bana onun baş döndürücü kokusunu içime çekme şansını veriyordu. Bir yaz kaçamağı gibi kokuyordu.

kır çiçekleri, ve ben doyamadım. "Kız kardeşin nasıl?" Camilla Genovese öldürülen adam için çalışıyordu -bu benim için yeni bir şey değildi- ama eğer kaybolduysa, bu polise hiç bildirilmemişti. Neler olup bittiğini merak ediyordum.

"O iyi. Kulağa çılgınca geliyor ama patronu dün öldürüldü. Öğrendiğinde çıldırdı ve telefonu olmadan Jersey'e giden bir trene bindi. Tam bir karmaşaydı ama şimdi güvende," diye açıkladı Val, ben dolabımı karıştırırken.

"Bu çılgınlık! Patronu mu öldürüldü?"

"Evet, ama bu konuda pek bir şey bilmiyorum. O adamdan hiç hoşlanmadı."

"Yine de travmatik bir olay olmalı. Umarım iyidir." Val'e bakmak için durakladım ve yanında olamadığım için pişmanlık duydum.

Alt dudağını dişlerinin arasına alarak bana baktı, kaşları çatılmıştı. "O iyi, gerçekten." Gözleri ayaklarına kaydı, bu onun için alışılmadık bir hareketti.

"Emin misin?" Parmaklarımı çenesine götürerek bakışlarını tekrar kendime çektim. "Evet. Sadece Reyna için endişeleniyorum aslında."

"Rey'in nesi var?" Dolabımın kapısını kapattım ve dikkatimi Valentina'ya verdim.

"Dün gece ona kız kardeşimden bahsediyordum ve evinde kötü bir şeyler olduğunu ima etti. Babası pisliğin teki, bu yüzden onunla ilgili olmasından endişeleniyorum. Ayrıntıya girmedi. Önemli bir şey olmayabilir de. Ben sadece endişelenen biriyim."

Bu beklediğim türden bir haberdirdi.

Juan Carlos Vargas New York'a geri dönecek miydi? Evlerine girme şansım olmamıştı ama eğer gelişini haber alıp onu tutuklayabilirsem, bu operasyonu başarıya ulaştırabilirdim. Umutlanmamaya çalıştım.

Val'i içeri çektim ve alnından öptüm. "Onu önemsiyorsun. Endişelenmenin doğal olduğunu söyleyebilirim. Ne zaman seni rahatsız ederse, dinlemekten mutluluk duyarım."

Sırıttı, gözlerinde yeniden neşeli bir parıltı belirdi. "Teşekkürler bebeğim." Kendimi çok iki yüzlü hissediyordum.

Art niyet taşımadan onu gerçekten rahatlatmak istiyordum ama yapmam gereken bir iş vardı. Kendimi hem onu önemseyip hem de işimi yapabileceğime, yani verdiği bilgileri aktarmanın ona olan hislerimi azaltmayacağına ikna etmeye çalıştım ama o aynı şeyi hissetmeyecekti. Aldatmacayı, üzerine inşa edilen her şeyi bozan bir yalan temeli olarak görecekti. Eğer kendime karşı dürüst olsaydım, onun haklı olduğunu bilirdim.

“Y Bana neler olduğunu anlatmalısın.” Javi sinirlenmişti. Çekingen yapısı düşünüldüğünde bunu telefonda söylemek kolay değildi, ama sözlerinin nasıl en ufak bir kırılmış. Javi için bu bağırmaktan bir adım öteydi.

“Sanırım o tabaklarda bir şey buldun?” Üç gün bekledikten sonra nihayet ondan haber alabildiğim için çok rahatlamıştım ama şimdi ne bulduğunu öğrenmekten biraz korkuyordum.

“Araba kiralıktı ama dosyadaki kimlik George Rizzo'ya ait çıktı.”

George mu? Hah. “Tamam mı?”

“O lanet olası DEA, Valentina. Narkotik'le ne işin var senin? Artık soruları geçiştirmek yok. Bana tam olarak neler olduğunu anlatacaksın, yoksa babanı ararım.”

Javi kesinlikle kızgındı.

Haberleri benim gördüğüm gibi göreceğini ve Kane'in kartelin bir parçası olmadığı için rahatlayacağını sanmıyordum. Kane bir suç örgütünün parçasıysa, kullandığı arabanın DEA ile bağlantılı olacağını düşünemiyordum. Bana iyi bir haber gibi gelmişti ama Javi açıkça ikna olmamıştı. Bunu anlayabilirdim. Kolluk kuvvetlerinin kendi endişeleri vardı. Ve Kane sadece yerel bir polis operasyonunun parçası değildi. Bu lanet olası DEA'ydı. Kafam inançsızlıkla dolup taşıtı.

“Tamam, bunun çılgınca görüldüğünü biliyorum ama hedefin biz olduğumuzu sanmıyorum,” diye ısrar ettim. “Bunu nasıl bilebilirsin ki?”

“O arabayı kullanan adamı izliyordum. Kane'in yanına gidiyor ve benim okulumda öğrenciymiş gibi davranıyordu. Başından beri bana tuhaf gelmişti, bu yüzden onu yakından izliyordum. Okula girdiği günden beri Reyna'ya ulaşmaya çalışıyor. Sanırım babasının peşinde. Rakip bir kartel için çalışıyor olabileceğinden biraz endişelendim. Bu yüzden o plakaları takip etmeni istedim. Reyna'yı Sevgililer Günü dansına götürmek için arabayı o kullanmıştı ve onun olmadığından şüphelenmiştim. Bir şeyler saklıyordu ama DEA'den olduğunu düşünmek delilik. Sence gerçek adı *George mu?*” Dilimden dökülürken kulağa çok tuhaf geliyordu. Her şey yanlıştı.

“Elli altı yaşında değilse hayır. Muhtemelen departmanından başka biri olduğunu söyleyebilirim. Özensiz davranmışlar. Bir gencin etiketleri indirecek kadar şüphelenmeyeceğini düşünmüşler.”

Bu iltifat karşısında içten içe sevinmiştim. Zekice davranmıştım ve eğer Kane için felaket anlamına gelmeseydi, babamın kılık değiştirmenin ötesini gördüğümü bilmesini çok isterdim. Belki bir gün, ama şimdilik Kane'in varlığının gizli kalması gerekiyordu. “Javi, ailemizin peşinde olmasa bile bu adamın bir risk oluşturduğunu biliyorum ama bunu babamdan saklamamızın bir yolu var mı?”

"Valentina, benden gerçekten bunu yapmamı isteyemezsin." Sözlerinde bıkkınlık vardı.

"Sonsuza kadar değil, sadece birkaç haftalığına. Bunu kendi yntemimle halletmek istiyorum, sen de dahil olabilirsin.

duruma göz kulak olabilirsiniz. Eğer olanlardan rahatsız olursan, söyle." Ne kadar kızgın olursam olayım, Kane'in incinmesini istemiyordum. Babamı bu duruma karıştırmak hiç iyi olmazdı.

"*Halletmek* derken tam olarak neyi kastediyorsunuz?"

Sözlerimin üzerinde düşünürken uzun, sabit bir nefes aldım. "Kane, ya da adı her neyse, benimle oynadı. Yalan söyledi ve beni kullandı ve ben bunun peşini bırakmayacağım. Ona kendi ilacını tattırmak istiyorum." Sesim ürkütücü bir şekilde soğumuştı. Düşüncelerimi kelimelere dökmek, intikam için mükemmel bir plan bulma kararlılığımı pekiştirdi. Bu kız intikam istiyordu.

Javi kıkırdadı. "Daha azını beklememeliydim. Ne de olsa sen bir Genovese'sin."

Sırıttım. "Bu bana yardım edeceğin anlamına mı geliyor?"

"Sen planını yap, ben de kabul edip etmediğimi söyleyeyim ama sadece birkaç günün var. Bunun elimizden kaçmasına izin vermeyeceğim."

"Söz veriyorum." Sırıttım. "Bunu düşüneceğim ve mümkün olan en kısa sürede sana geri döneceğim."

Cevap vermeden önce hat bir anlığına sessizleşti. "Dikkatli olmalısın Valentina." Javi'nin sesi ciddi bir uyarıya dönüştü. "Şu andan itibaren beni iyi bilgilendireceksin, tamam mı?"

"Evet, söz veriyorum." Aslında bir sırdaşım olduğu için rahatlamıştım, bu yüzden onu haberdar etmekten çekinmedim. Narkotikle oynamak hiç de kolay bir iş değildi.

"İyi geceler ve güvende olun."

"İyi geceler, Javi." Telefonu kapattım ve yatağımın üzerine bıraktım. Evde bir Cuma gecesi geçirmek için tozluk ve kapüşonlu bir tişört giymiştim bile. Bazı arkadaşlarım dışarı çıkacaktı ama bir haftalık aldatma beni çok yormuştu. Neyse ki Reyna bensiz hiçbir şey yapmıyordu, bu yüzden onun Kane ya da başka biriyle dışarı çıkması konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Sonsuz bir soru seli içinde debelenmekte özgürdüm.

Uyuşturucu ile Mücadele Dairesi. Kane kahrolası bir DEA ajanıydı. Bunu anlamak neredeyse imkansızdı.

Karteli durdurmak istediğini düşünürsek, babam da aynı amacı güttüğü için tamamen düşmanım sayılmazdı ama o bir kanun adamıydı. Çocukluğumdan beri bana polise asla güvenmemem söylenmişti. Ailemin mafya olduğunu bilmeden önce bile, biri ölmediği sürece asla 911'i aramamamız öğretilmişti. Diğer her türlü sorun için aileden biri her zaman yardım edebilirdi. Ve işte buradaydım, kaçınmam için uyarıldığım şeyin timsali olan bir adama aşık oluyordum.

Garipti. Ailemdeki erkeklerden pek de farklı görünmüyordu. Hayatı kendi şartlarına göre yaşar, sınırları zorlar ve kaderle oynardı. Büyüleyiciydi ama hesapçıydı. Güzel ama ölümcüldü. Sadece çitin diğer tarafında yaşamayı seçmişti.

Beni bir düşman olarak mı görüyordu, suçlu ailemin kirli bir uzantısı olarak mı? Polisler ve federaller suçlulardan nefret ederdi. O kadar iyi bir aktör müydü de nefretini fark edememiştim? Yoksa o da benzerliklerimizi görebiliyor muydu? Aramızdaki çizgi soluk ve griydi, bizden önce onu çiğneyen insanların izlerinden yontulmuştu. Dudaklarım onunkilere değdiğinde, bedenlerimiz birbirine yaklaştığında, içime mükemmel bir doğruluk hissi yerleşti. Her seferinde karşılaşmalarımızı bir öfke nöbetiyle sonlandırmıştı. Onu rahatsız eden yaşım mıydı, yoksa daha derinlere kök salmış bir hoşnutsuzluk mu? Her karşılaşmamızda daha da incelen bu çizgi üzerinde dengede durmaya mı çalışıyordu? Elbette bu mücadelesi ona hepimizin elinden gelenin en iyisini yapan insanlar olduğumuzu gösterecekti. Ailemin kim olduğunu seçme şansım yoktu - şikayet ettiğimden değil. Ailemi seviyordum ama başkalarının farklı hissedebileceğini de anlıyordum. Anlamadığınız bir şeyi yargılamak kolaydı.

Yatağımdaki yastıkları arkama yığdım ve sırtımı onların kabarık desteğine yasladım. Reyna'yla

konuşmam ve ęrendiklerimi ona anlatmam gerekiyordu. Geręęi bilmesi gerekiyordu, her ne kadar ben

Narkotik'in onun için bir tehdit olacağını sanmıyorum. Olsa olsa yardımcı olabilirler.

Birden ayağa fırladım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kane'in Reyna'ya yardım edebileceğini nasıl düşünememiştim? Kime güveneceğimi bilmezken ona yardım almak için federallere gitmek imkânsızdı ama eğer Kane Vargas'ı araştırıyorsa, belli ki onun maaş bordrosunda değildi. Eğer Javi'den belgeleri alamazsam, Kane Rey'e yeni bir kimlik sağlayabilirdi.

Yepyeni bir olasılıklar dünyası açıldı.

Birkaç kısa mesajlaşmanın ardından ertesi sabah yürüyüşe çıkmak için bir plan yaptık. Güzel bir gün olacaktı, plan yapmak için mükemmeldi.

"FEDERAL BİR AJAN MI?" Reyna çığlık attı.

"Şşş, birinin bizi takip edip etmediğini bilemeyiz."

Boş kaldırıma bakmak için omzunun üzerinden baktı. "Sen ciddi misin? Burada kimse yok."

"Tüm bu olanlar beni paranoyak yaptı. Sadece dikkatli olmanın daha iyi olacağını düşünüyorum." Kane'i mahallemizde iki kez dolaşırken görmüştüm. Çalışarın arasında saklanıyor olması pek olası değildi ama kim bilebilirdi ki?

"Buna inanamıyorum. Emin misin? Ya babamın rakibi için çalışıyorsa? Muhafızlarım bana babamın rakipleriyle karşı karşıya olduğunu söylüyordu."

"Dansa gittiğiniz araba bir DEA ajanı tarafından kiralanmıştı."

Gözleri o kadar büyüdü ki gözbebeklerinin kaldırıma düşüp yuvarlanacağından korktum. "Vay anasını! Babam bu kadar yaklaştıklarını öğrense çok kızardı. Meksika'da polis kartelev buluşturmayacağını bilir."

"Burası Meksika değil ve DEA'nın işi ciddi. Hatta babanı sonsuza kadar hapse atabilirler." Ona doğru baktım. "O zaman güvende olursun ve kaçmak zorunda kalmazsın."

İnce bir şekilde gülümsedi, böyle bir talih kuşu ummaktan çekiniyordu.

"Göz önünde bulundurmanız gereken bir diğer şey de," diye devam ettim, "Kane'in sana yardım edebileceği. Belki seni tanık koruma programına sokabilir."

Rey yavaşlayarak durdu, kaşları birbirine kenetlendi. "Sanırım onlara bir şeyler sunabilmeliyim, değil mi? Tanıklık etmek gibi mi? Ben hiçbir şey bilmiyorum. Babam beni hep karanlıkta bıraktı."

Kolunu nazikçe sıktım. "Bunu kesin olarak bilmiyoruz ve sormaktan asla zarar gelmez."

Başını salladı ve tekrar yürümeye başladı. "Sanırım öyle." Sesindeki yenik ton kalbimi sızlattı.

"Pozitif kalmaya çalış. Seni çıkaracağımı söylemiştim ve bu sözümü tutmaya niyetliyim."

SABAH YÜRÜYÜŞÜNDEN SONRA, Yayın Balığı Operasyonu'na başladım. Kane hepimizi kandırdığını sanıyordu ama ben ona asıl kandırılanın kendisi olduğunu göstermek üzereydim.

"Selam, bebeğim. Bugün ne yapıyorsun?" Telefonuma cevap verdiğinde onu içtenlikle selamladım. "Pek bir şey yok. Babam biraz temizlik yapmamı söyledi ama hepsi bu."

Doğru ya. *Babam*.

Gözlerimi devirdim ama sesimi neşeli tuttum. "O kadar güzel bir bahar günü ki Reyna'yla bugün Wolf's Pond Plajı'na gitmeye karar verdik. Bize katılmak ister misin?"

"Evet, kulağa harika geliyor. Saat kaçta?"

Sırıttım. "Isınması için üç saat düşünüyorduk." Sıcak hava dalgası hava sıcaklığını artırmıştı ama hâlâ yazdan çok uzaktaydı.

"Kulağa hoş geliyor. Oraya gittiğinizde bana haber verin." "Haber veririm. Orada görüşürüz!"

"Görüşürüz, bebeğim."

Kalbimin bana bebeğim demesini duymaktan ne kadar hoşlandığından nefret ederek telefonu kapattım. Kane hakkındaki hiçbir yeni bilgi aşk acısı çeken kalbimi caydıramazdı. İlan edilen uyarılara rağmen balıklama atlamış ve liderlik yapamayacağını kanıtlamıştı. Tüm komuta yetkisini elinden almak zorunda kalmıştım. İlgilenmem gereken işler vardı. Mantık ve acımasızlığın dümene geçme zamanı gelmişti.

Annem Kane'le buluşmam için arabayı ödünç verdi. O geldiğinde kumsala bakan büyük kayaların üzerinde oturuyordum, şık siyah bisikletinin üzerinde cehennem kadar seksiydi. Yaklaşmasını izlerken zafer ve mutsuzluk arasında gidip gelen ince bir gülümseme belirdi yüzümde. Bir duygu fırtınasına maruz kalmadan Kane'e bir daha bakabileceğimden emin değildim.

Kaskını motosiklete taktı, sonra kayalıklara doğru yürüdü, her zamanki gibi nefes kesiciydi - kendini beğenmiş bir federal ajanın nasıl görünmesi gerektiğini hiç düşünmemiştim. Altın rengi saçları güneş ışığında parlıyordu ve kusursuz bronz teni plaj ortamımıza mükemmel bir şekilde uyuyordu. Onunla ilgili her şey gerçek olamayacak kadar iyiydi. Bunu bilmeliydim.

Rüzgâr kısa kollu düğmeli gömleğini kamçılıyordu. Üst düğmesi açıktı ve bana göğsünün altın rengi düzlemlerini gösteriyordu. Bir plaj günü için mükemmel bir tişörttü; yeşil yaprakların üzerinde soluk pembe çiçekler vardı. Kolları dövmesini örtecek kadar uzundu ama rüzgâr sanki sırrını açığa çıkaracakmış gibi dalga geçiyordu. Gömleği giyip fark edilme riskini göze alması, kaderi kışkırtmaktan hoşlandığının bir başka örneğiydi.

Dudaklarını dudaklarıma götürmeden önce, "Kumsal görünümü sana yakışıyor," diye mırıldandı.

Göğsümdeki o hain organ onun dokunuşuyla sıçradı. Ağzına bir parça koli bandı yapıştırdım ve onu bir dolabın içine ittim. "Teşekkürler. Biraz D vitamini almak harika hissettiriyor."

"Şaka yapmıyorum." Yanıma oturduktan sonra etrafına bakındı. "Rey'e ne oldu?"

Gelmesini istemediğimi düşünürsek, o evde. Reyna'yı yem olarak kullanmadığım sürece onu yalnız yakalama şansımın zayıf olduğunu biliyordum. "Son anda vazgeçmek zorunda kaldı. Sadece sen ve ben varız." Ona nazlı nazlı bakarken dişlerim alt dudağımı çekiştiriyordu.

Yalnız kaldığımızda nasıl gerildiğini nasıl fark etmemiştim? Artık gerçeği bildiğime göre, bunu fark etmemek imkânsızdı. Gösterdiği ilginin bir şov olduğunu bilmek göğsümde acıya yol açıyordu ama ben de rolümü oynamalıydım. Ona kullanılıp atılacak bir doku olmadığımı göstermeliydim.

Aldatmacasını anladığım anda tüm iletişimi kesebilir, hatta onunla yüzleşebilirdim ama bu benim tarzım değildi. Ben daha çok ödeşmeyi seven bir kızdım. Göze göz ve hepsi bu. Masayı çevirmek ve intikam almak güç isterdi. Eğer babama koşsaydım, Kane'in düşündüğünün aksine bir çocuk olduğumu kanıtlamış olurum.

"Bu çok kötü, ama bizim için daha çok zaman var." Sıkı gülümsemesi inandırıcı değildi. "Su kenarında yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"Elbette." Kayaların üzerinden kendimi kuma doğru bıraktım ve Kane'in önce ayağa kalkıp bana yardım etmesini bekledim. O kaya bariyerini yıllar boyunca birçok kez ben de aşmıştım ama onu kıvrandırmanın yollarını arıyordum. Baştan çıkarıcı bir bakış. Baştan çıkarıcı bir dokunuş. Hepsi cephaneliğimdeki silahlardı. "Baban bu sabah sana temizlik mi yaptırdı? Şehre döndü mü?"

"Evet, ama yarın tekrar yola çıkıyor."

"Şehirde uzun süre kaldı mı? Eve geldiğinden bahsetmemiştin." Son birkaç haftadır

yakınlaşmıştık ama ailesi hakkında bilgi almak için zorlamamıştım. Bunun bir nedeni de

Buna ihtiyacım vardı, ama aynı zamanda onunla birlikte olmanın telaşı içinde kendimi kaybetmişim. Şimdi, onu şüphelendirmeden yapabileceğim her şeyi sinsice yapacaktım.

"Bir haftadır buradaydı. Sanırım gelip gitmesine alıştım." "İşi bir süredir mi yapıyor?"

"Evet, on yıl kadar." Yürürken kumu tekmeledi, rüzgâr giysilerimizi çekiştiriyordu. "Hey, Kane. Sana bir şey sormak istiyorum ama seni üzmem istemiyorum."

Kolunu omuzlarıma koydu ve yürürken beni kendine doğru çekti. "Bana her şeyi sorabilirsin, güzelim. Her şeyi."

"Annen nasıl öldü?" Soruyu yumuşak bir şekilde sordum. Cevabı yalan olsa da, soru yine de istilacı hissettirmişti.

"Bir araba kazasıydı. On yaşındaydım, yani uzun zaman önceydi." Sesi ürkütücü bir şekilde hüzne yakın bir boşluğa bürünmüştü. Yalanlarının içinde gömülü bir gerçek var mıydı?

"Çok üzgünüm. Annemi kaybetmeyi hayal bile edemiyorum. Biraz delidir ama onu seviyorum."

Yavaşlayarak durdu ve gözleri yavaşça yüzümde gezinmeden önce beni kendisine doğru çevirdi. "Sanırım hepimiz bazen biraz deliyiz," diye fısıldadı rüzgâra doğru, dudaklarını dudaklarıma doğru indirirken. Alt dudağını emerken deniz havasından gelen tuzun yankısı dilimi karşıladı. Kane'in elleri yüzümü kavradı ve beni değerli bir hediye gibi kucakladı. Öpücük beni akıntıya bırakmakla tehdit ederken kollarına yapıştım. Şefkatli ama talepkârdı, kalbimle öylesine acımasızca oynuyordu ki hırpalanmış organım ağlamaya başladı.

Geri çekildim ve parmak eklemlerimi dudaklarıma götürerek arkamı döndüm. "Hey, iyi misin?"

Gözlerimi kırıştıtarak başımı salladım. "Evet, özür dilerim. Sadece biraz başım döndü. Dalgaların sesi yüzünden başım döndü."

"Geri dönmek mi istiyorsun?"

"Hayır," dedim çok hızlı bir şekilde. "Hayır, ben iyiyim."

Her şeyi mahvedeceksin. Aklım, dolaptan çıkıp gölgelerin arasında huysuzca homurdanan kalbimi azarladı.

İşleri tersine çevirmeye çalışarak zorla gülümsedim. "Yani... doğum günüm birkaç hafta sonra." "Oh, öyle mi? Söylediğine sevindim. Herhangi bir planın var mı?"

"Üzerinde çalışıyorum. Reyna'yı da çağırmak istiyordum ama babasının bir toplantısı falan var. Doğum günü planları yapmadan önce daha fazla bilgi almayı bekliyoruz." Tuzağımın ilk kırıntılarını yerleştirirken damarlarımda adrenalin kıvılcımları çaktı. Ayrıntıları tam olarak belirlememişim ama temel bir plan yapmışım.

"Babasının şehir dışında olduğunu sanıyordum," dedi Kane kayıtsızca.

"Öyle ama sanırım geri dönecek. Umarım yakında öğreniriz."

"Planlarınızı bana bildirin. Ben de doğum günü kızıyla kutlama yapmak istiyorum." Omzuma hafifçe vurdu.

"Peki ya sen? Doğum gününün ne zaman olduğunu hiç sormadım. On sekizinci yaşına girdin mi?" "Evet, bir süre önce," diye mırıldandı, sonra bana baktı. "Ben daha yaşlıyım..." Konuşmaya başladı,

sonra çenesini kapattı.

Adımlarımı yavaşlattım ve kaşlarımı beklentiyle kaldırarak bitirmesi için onu cesaretlendirdim.

"Ben sadece senden büyüğüm. Hepsi bu." Derin, yorgun bir nefes aldı ve yürümeye devam etti. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun," diye araya girdim.

Koyu bir tonda cevap vermeden önce kelimeleri çiğnedi. "Valentina, Xavier'e gelmeden önce

hayatımın farklı olduğunu bilmelisin. Ben farklıydım."

Omurgamdan aşağıya bilerek bir ürperti yayıldı. Kane bana gerçeğin karanlık bir penceresini mi açmaya çalışıyordu? Kalbim bunun bana karşı hislerinin gerçek olduğunun bir kanıtı olduğuna inanmak istiyordu ama mantık bu duygusal olarak kusurlu düşünce tarzına kapıyı çarptı. Muhtemelen nezaketen beni uzakta tutmaya çalışıyordu. Gerçek ortaya çıktığında dramla uğraşmak istemiyordu.

"Yeni bir başlangıcın en güzel yanı da bu." Duygularımdan eser kalmadan ona baktım. "İstedığımız kişi olabiliriz."

"Evet, ama geçmiş her zaman bizim bir parçamız olacak."

"Bunun iyi bir şey olduğunu söyleyebilirim çünkü seni olduğun gibi seviyorum. Eğer geçmişin farklı olsaydı, bugün olduğun kişi olmazdın." Onunla ilgili her şey yalan olmasaydı, her iki ifade de doğru olurdu.

Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Çok zekisin, bunu biliyor muydun?"

Yalanlarına kanacak kadar aptaldım, yani yeterince zeki değildim. Ben de gülümsedim ama göğsüm kederden ağrıyordu.

İntikam dedikleri gibi tatlı değildi. Çiğ ve vahşiydi ve bir insanın içini blenderdaki taze çilekler gibi parçalıyordu. Her yönden dağınıktı ama kontrol yanılısamı sunuyordu. Kane'i kandırarak durumun kontrolünü tekrar ele geçiriyordum ve buna ihtiyacım vardı. Kendime zayıf olmadığımı göstermem gerekiyordu. Umarım diğer tarafa nabız atarak geçerdim. Bu süreçte kendimi kaybedersem intikamın buna değeceğinden emin değildim ama karşılık vermenin zor kısmı da buydu. Bana haksızlık eden kişiye karşı çıkmak kolaydı; asıl zor olan incinmeden önce kim olduğumu hatırlamaktı. Duygularımı kapatmak ve acının savunmamı güçlendirmesine izin vermek daha kolay olurdu. Acıyı susturmaya çalıştığımda -kalbimin hissetmesine izin vermediğimde- yaptığım buydu. Gerçek güç, kalp kırıklığının yere yığılmadan üzerime çökmesine izin vermektir. Korkunun beni tanınmaz hale getirmesine izin vermektense acım tarafından şekillendirilmeyi tercih ederim. Önümüzdeki birkaç hafta Kane'le etkileşimde bulunmak zor olacaktı ama olmak istediğim kadın olabilmem için gerekliydi.

Ertesi hafta PERŞEMBE gününe kadar planlarımı resmileştirmiş ve Javier'in onayını almıştım. Plan yapmak enerji veriyordu ama bütün gün okulda rol yapmanın verdiği yorgunluğu gidermeye yetmiyordu. Sahte gülümsemeler ve kalp kırıklıklarıyla geçen dört günün bedeli ağır olmuştu.

Ofis yardımcılığım sırasında boş bir müzik odasının önünden geçerken, karanlıkla örtülü sessiz odaya daldım. Her zaman özel piyano dersleri almış ve okul müzik programlarından uzak durmuştum. Ama Xavier'e okulun her köşesini görecektik kadar uzun süre gitmişim ve müzik odasının arka köşesinde güzel bir kuyruklu piyano olduğunu biliyordum - iyi finanse edilen bir özel okul olmanın avantajlarından biri.

Koridordan, odada gezinmek ve şık siyah beyaz tuşları görmek için yeterli ışık süzülüyordu. Zifiri karanlık olsaydı bile parmaklarım klavyenin üzerinde rahatça hareket edebilirdi. Yalnızlık omuzlarımdaki gerginliği azalttı ama o hafta ilk kez derin nefes almamı sağlayan şey fildişinin ilk dokunuşuydu.

Parmaklarım doğrudan ruhumdan kederli bir melodi çıkardı. Unutulmaz melodiler odayı doldurdu ve bir doktorun yarayı deşmesi gibi kalbimi tüm kederinden arındırdı. Klavyede bir aşağı bir yukarı, ellerim göğsüme huzurlu bir boşluk yerleşene kadar bastırılmış her duyguyu sıktı.

Melodinin son notaları havada asılı kaldıktan sonra

parmaklarım hareketsiz kaldı. "Bu inanılmazdı."

Kane'in bariton sesinin beklenmedik okşayışı nefesimin ciğerlerimde sıkışmasına neden oldu. Döndüğümde onu kapının yanındaki duvara yaslanmış buldum. Onun varlığını hissedemeyecek kadar dalmıştım ama bir süredir oradaydı. İzliyordu. Dinliyordu.

"Teşekkürler." Zayıf bir gülümseme sundum. Duygusal izin rahatlatıcı olmuştu ama beni kendi yolunda tüketmişti. Aldatmacama harcayacak enerjim kalmamıştı.

"Nasıl oldu da senin çaldığını bilmiyordum?"

Omuz silktim. "Hiç gündeme gelmedi sanırım. Çoğunlukla kendim için çalışıyorum."

Gözleri boş odayı taradı. "Anlıyorum. Böyle bir yeteneğin varken bunu dünyayla paylaşmaman çok yazık."

"Ne yani, konser piyanisti falan mı olacaksın?" Soru şüphecilikle doluydu. Kendimi böyle standartlara layık göremiyordum.

Kane duvardan uzaklaştı ve aramızdaki mesafeyi kapattı, her seferinde acı verici derecede yavaş adımlarla. "Dünyanın senin müziğini duymamasının utanç verici olduğunu düşünüyorum. Bu tür bir tutkuyla çalan çok fazla insan yok."

İltifatı karşısında yanaklarım ısındı. Sözlerinden etkilenmek istemedim ama kalbim bana başka seçenek bırakmadı.

"İnsanlar için çalmalıyım. Sen de sınıfta olmalısın. Görünüşe göre ikimiz de biraz yetersiz kalıyoruz."

Elini benimkine uzattı ve beni ayağa kalkmam için cesaretlendirdi. Loş sınıfta göğüs göğüse durduk, etrafımızdaki havada elektrik akımı gibi bir beklenti kıvılcımı vardı. Kane'in parmakları yüzümün kenarında geziniyor, beni incelerken saçlarımı geriye doğru çekiyordu. Onun ilgisinden bu kadar zevk almak istemiyordum ama kendime bu bir anlık zayıflık için izin verdim. Bir hafta içinde sırrım ortaya çıkacak ve sahte aşkımız sona erecekti.

"Böyle bir güzelliğin ardında çok fazla keder saklı." Kelimeler dudaklarından süzüldü ve kalbimi sardı. "Bunu nasıl daha iyi hale getirebilirim?"

Yapamazsın. Canımın yanmasının sebebi sensin.

Gözümün kenarından tek bir damla yaş süzüldü. "Öp beni."

Kane göz temasını kesmeden arkama uzandı ve piyano tuşlarının üzerindeki kapağı indirdi, sonra popomu kapalı klavyenin üzerine kaldırına kadar beni destekledi. Bacaklarım ortasına dolandı ve parmaklarım gömleğini kavrayarak onu daha yakına çekti. Dudakları nihayet benimkilere değdiğinde, dokunuşundaki coşku omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Senin gibi birini hiç tanımadım," diye fısıldadı öpücükler arasında.

Nefesini, sözlerini ve dokunuşunu içime çektim, onu kan dolaşıma kattım, böylece onun bir parçasını da yanımda götürebilecektim. İnanılmaz sertlikteki uzunluğunu avuçlamak için elimi indirdiğimde, Kane tısladı. Onu itmek ve nasıl tepki vereceğini görmek istiyordum ama aynı zamanda onu hissetmek de istiyordum. Onun içimde olmasının nasıl bir şey olduğunu hayal etmek istiyordum.

İlk başta kendini avucuma bastırdı, tüm vücudu titremeden önce bir kez sallandı. Sonra, beklendiği gibi, geri çekildi ve gözlerimle buluştu. "Öfkeli bir ereksiyonla asla sınıfa geri dönemeyeceğim ve senin de belirttiğin gibi sınıfta olmam *gerekliyor*." Sırıttı ama o çelik gibi gözlerinde hiç mizah yoktu.

Ayaklarımı yere bastım ve kendimi toparlamak için boşluğa ihtiyaç duyarak arkasından sıyrıldım. "Nedense sınıf atlamakla ilgili bir sorunun olduğunu düşünmüyorum," diye karşılık verdim, zoraki ciddiyetimizi sürdürmeyi umarak.

Kendini düzeltti ve göz kırptı, sonra ayıldı ve dikkatimi çekmek için elimi tuttu. "Hey, bana

sorunun ne olduğunu söyleyecek misin? Karanlıkta bu tür bir müzik çalıp bana iyi olduğunu söyleyemezsin."

İşte bu kadar. Tuzağı kurma zamanı.

Burnumdan yavaşça bir nefes aldım. "Yine Reyna için endişeleniyordum. Babası geri döndüğü için üzgün. Anladığım kadarıyla korkunç bir adam."

"Bu korkunç. Ne zaman döneceğini söyledi mi? Hâlâ doğum günün için plan yapmak istiyorum." "Yirmi yedinci gece. Geç saatte." Bir haftadan biraz fazla. Bir haftadan biraz fazla bir süre.

Her şey yerli yerindeydi ve doğum gününden bir gece önceydi. "Seni ne zaman dışarı çıkarabilirim?"

"Rey'in o gece bana ihtiyacı olabilir ve ailem doğum günüm için büyük bir yemek veriyor, belki Pazar günü dışarı çıkabiliriz. Olur mu?" Sona ermeden hemen önce birlikte geçireceğimiz bir akşam için rol yapmak zorunda kalmak istemiyordum. Bu çok zor olurdu. Bildiğimi öğrendiğinde, birbirimizi bir daha görmek için hiçbir nedenimiz kalmayacaktı.

"Eğer sizin için işe yarıyorsa, o zaman mükemmeldir."

Sırıttım. "Ofise dönsem iyi olacak. Geliyor musun?"

"Siz devam edin. Sanırım yerleşmek için kendime bir dakika vereceğim." Kaşlarını kaldırdı.

Parmaklarımızın birbirinden ayrılmasına izin vererek geri çekildim. "Ah, neredeyse unutuyordum. En sevdiğin renk ne?"

"Red, neden?"

"Hiçbir şey, sadece senin için küçük bir doğum günü sürprizim var."

"Sanırım doğum günlerinin nasıl işlediği konusunda kafanız karışmış. Hediye *alırsın*, vermezsin." Sırıttı ve ben bunu karnıma inen bir yumruk gibi hissettim.

Her zamanki savaşçılığım, üzüntümü göstermeyi reddettim, bu yüzden gülümsememi parlak tuttum. "Sadece sevgimi paylaşıyorum. Ayrıca önemli bir şey değil. Siyaset biliminde görüşürüz." El salladım ve koridora çıktım, yalnız kaldığım anda oyun suratım buruştu.

VHaftalardır garip davranıyordu ama bana neler olduğunu anlatmadı. Tek bildiğim, annemle geceyi bir otelde geçirmemiz için ısrar ettiğiydi.

Bu doğru değil. Garip davranışlarının Kane, babam ve onun hazırladığı bir planla ilgili olduğunu biliyordum ama detayları bilmiyordum. Ben sadece gezintiye çıkmıştım, arkadaşlığımız genellikle böyle yürürdü.

Annem hafta başında uyumluyken ona ayın yirmi yedisinde bir kızlar gecesi yapmak istediğimi söyledim. O gün perşembeydi ama annem perşembe gecesi neden otele gittiğimizi sorgulamayacak kadar bilgisizdi. Artık günleri takip etmiyordu. Annem dışarı çıkma ve gerçek bir ilişkimiz varmış gibi davranma fikrine balıklama atladı. Gardiyanlarımız pek heyecanlanmadılar ama annemin ısrarı üzerine gönülsüzce kabul ettiler.

Dansın yapıldığı otelde basit bir oda ayırttım. Evden çok uzakta değildi ve alt katında şık bir restoran vardı, bu da annemi odaya beklenenden daha erken götürmem gerekirse önemli olacaktı. Sonuç olarak, şaşırtıcı derecede keyifli bir akşam yemeği geçirdi ama yatağında bayılmadan önce sadece on beş dakika içinde odaya dönebildi. Lüks bir süit ayırtmadığımı öğrenince biraz sinirlenmişti ama savurganlık gereksizdi -özellikle de annemin çoğu zaman zil zurna sarhoş olacağını düşünürsek.

Yorganı üzerine katladım ve televizyonu açtım ama yerleşmeden önce koridorun sonundan biraz buz almaya karar verdim. İki gardiyanımız yan odada kalıyordu. Elimde buz kovasıyla odamızdan çıktığımda, içlerinden birinin kapının önünde durmasını bekliyordum ama koridor boştu. Daha tetikte olmaları için onları telaşlandırmalıydım ama bir kez olsun yalnız kalacağım için çok rahatlamıştım. Yanımda sürekli bekçi köpeklerinin olması beni yıpratıyordu.

Buz makinesinin bulunduğu asansöre doğru yürüdüm ama Santino'yu satış odasının kapısına yaslanmış halde bulunca geri çekildim. Klasik bir güzelliği vardı. Bir ceket bile onun kat kat kaslarla yapıldığı gerçeğini gizleyemezdi. Beni bir anda alt edebilirdi ama gücü bana bir tehdit gibi gelmedi. Aksine, onu görmek beklenmedik bir rahatlama hissi uyandırdı.

"Burada ne yapıyorsun?" Ağzımdan kaçırdım.

Kararlı bakışları beni daha da yaklaştırdı. "Sana göz kulak olacağımı söylemiştim." Bu yetersiz bir ifadeydi.

Gözleri doğrudan ruhumu delip geçiyordu. Hayatta görünmez olmakta ustalaşmıştım ama Santino'dan saklanamıyordum. Aramızdaki o açıklanamaz bağı hissettiğine inanmak istiyordum. Kalabalık bir odada belirli bir kişiyi anında fark etme içgüdüsel yeteneği. Belki de bu aptalcaydı.

Her iki şekilde de işe yaradığına inanmam için. Ne de olsa ben onun düşmanıyım.

"Ben değerli bir kozum, değil mi?" Eğer ben alınırsam babama ulaşmak isteyen herkes doğrudan erişebilirdi. Kabul, babam beni sadece kendisine dokunulamayacağını göstermek için geri isterdi, ama yine de yararlı bir araçtım. Bunun kişisel olmadığını anlıyordum ama beni izlemeye devam etmesinin tek nedeninin bu olduğunu düşünmek canımı yakıyordu.

Santino'nun çenesi sıkıştı, gözleri inanılmaz derecede karardı. "Meksika'yı özlüyor musun?"

"Oraya geri dönmek için her şeyi yaparım." Düşündüğümde daha şeffaf davranmış olabilirim.

Amaçlanan. Babam onun hakkında kötü konuştuğumu öğrenirse beni kendisi öldürürdü. Kaslarımı gevşemeye ikna ettim ve izlerimi örtmeye çalıştım. "Peki ya sen? Sen özlüyor musun?"

"Orada kaçırabileceğim bir şey yok. Babandan kaçmaya mı çalışacaksın?" Konuyu değiştirmeme izin vermeyecekti.

Kalbim boğazıma yerleşerek beni susturmak için elinden geleni yapıyordu. "Belki de. Eğer öyle olsaydım, bunu sana söylemek benim yararına olmazdı, değil mi?" Valentina, Santino'nun patronu Javier'le konuşmuştu ama ona ne anlattığını bilmiyordum.

"Muhtemelen hayır." Yavaşça ileri uzandı, parmakları buz kovalarını yakaladı. Kovayı uzattığımda buz makinesine götürdü ve hızla buzla doldurdu. "Neden bir oteldesin?"

Kovayı ondan geri aldım ve kapağını yerine kaydurdum. "Evi dezenfekte ettirdik ve kokunun bu gece orada kalmak için çok kötü olduğuna karar verdik."

Bana merakla baktı ama meydan okumadı. Yıllar ve *yıllar* süren pratikten sonra yalan söylemekte iyiydim.

Küçük asansör sahanlığında etrafıma bakındım. "Bütün gece burada mı kalacaksın?" "Belki." Belirsiz cevabıma karşılık verirken gözlerinde bir mizah parıltısı belirdi.

"Dikkatli olmak isteyebilirsiniz," dedim kibirli bir şekilde. "Bizimkinin yanındaki odada muhafızlar var. Burada olduğunuzu fark ederlerse... bunun olmasına izin vermeyin."

Santino aramızda sadece bir nefeslik hava kalana kadar yaklaştı. Başımı döndüren deri ve misk kokusuyla dolu bir nefes. Elleri yüzümü kavrayacak şekilde kalktı, başparmaklarının uçları elmacık kemiklerimi okşuyordu. "Nasıl oluyor da bu kadar nazik ve saf bir şey bu kadar yozlaşmışlığın ortasında var olabiliyor?" Sesi şehvetin gırtlaktan gelen çekimi ve merakın ağırlıksızlığıyla gerilmişti.

Tek bir basit soru, bana şimdiye kadar söylenmiş en güzel kelimeler dizisiydi. Göğsüm, içimde ne kadar çaresizce üşüdüğümü fark etmemi sağlayan bir sıcaklıkla doldu. Yalnızlık, dokunduğu her şeyi donduran bir kutup kıtasıydı, ama Santino'nun bir bakışı en donmuş yanlarımı bile eritebilirdi.

"Ben bana hayat veren insanlardan daha fazlasıyım. Geleceğimin onlar tarafından tanımlanmasına izin vermeyeceğim." Dudaklarımı onunkilere bastırmak için ihtiyacım olan kaldırıcı kendime sağlamak üzere ayak parmaklarımdan üzerinde yükseldim.

Bir öpücük. İlk öpücüğüm.

Temas ettiğim anda Santino'nun göğsünün derinliklerinden vahşi bir inilti yükseldi ve dudakları benimkilerin üzerine eğildi. Öpüşmek beklediğimden daha doğaldı. Dudaklarım ve dilim kolayca onu takip ediyor, bedenimi asla ayrılmak istemeyeceğim kadar yoğun hislerin olduğu bir yere götürüyordu. Hiçbir uyuşturucunun damarlarıma dolan o ezici coşkuyu geçebileceğini hayal bile edemiyordum.

Hep böyle miydi?

Santino yavaşladı, isteksizce dudaklarımızı birbirinden çok erken ayırdı. Gözlerimi açtığımda

bakışlarının çoktan benimkilere kilitlenmiş olduğunu gördüm. O obsidyen derinliklerde dönen yoğunluk tüm kelimelerden daha fazlasını anlatıyordu. Çaresizlik ve özlem. Her öpücüğün bu kadar içten olmadığına emindim. Santino'yu öpmek sadece öpmek değildi. Her şeydi.

"Odanıza dönün, prenses," diye fısıldadı. "Ben burada seni izliyor olacağım." Bir adım attı

ama bacaklarımı uzaklaşmaya ikna etmem birkaç uzun saniye sürdü.

Yıllar boyunca hayatımda dört gözle bekleyeceğim çok az şey olmuştu. Kaçma ihtimali bile küçük bir isteksizliği gerektirecek kadar ürkütücüydü. Ama hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez umut ve beklentiyle doluydum. Eğer mücadelelerimin sonunda elde ettiğim ödül Santino ise, her şeye değmiş olabilirdi.

Aylarca süren endişe ve kaygıdan sonra, o gece gözlerimi yüzümde bir gülümsemeyle kapattım, hayallerimin beni tam olarak nereye götürmesini istediğimi biliyordum.

“Y Buranın doğru yer olduğuna emin misin? Şehre yakın yarım düzine özel havaalanı var," diye homurdandı Rizzo. Diğer birkaç birimle birlikte bir havaalanının önünde duran bir arabanın içinde oturuyorduk.

Hangar hava kararmadan önceydi. Saat şimdi sabahın dördüydü ve kuşku giderek artıyordu.

"Size söyledim, bilgiyi Reyna'nın kendisinden aldım. Valentina'ya babasının bu havaalanını kullandığını söylerken kulak misafiri oldum. Kayıtları kontrol ettiğimde, Meksika'dan gelen bir jet profiline uyan tek uçuşun bu olduğunu gördüm."

"Belki erken gelmiştir. Saatler önce burada olması gerekiyordu. Sanırım bunu silme zamanı geldi."

Topuklarımın kazıldığını hissedebiliyordum. Bunun olacağından o kadar emindim ki. İlk operasyonum, hepsi küçük bir fiyonkla bağlanmıştı. "Eğer erken geldiyse, uçağı hangarda olmalı. Havlu atmadan önce en azından bir göz atalım."

Rizzo homurdandı ve kapısını açtı. Diğer ekip üyelerine planı açıkladıktan sonra yaklaşmaya başladık. Herkes kulaklıklarıyla çelik yelek giymişti, böylece girişimizi zamanlayabilecek ve riski en aza indirebilecektik.

"Narkotik, ellerinizi kaldırın!" İki yan girişten aynı anda binaya girerken uyarı mahiyetinde bağırdım.

Sessizlikle karşılaştık.

Işıklar yandığında, silahlarımızı hazır tuttuğumuzdan emin olduk, ancak hangar, kavernöz alanın ortasına park edilmiş tek bir araba dışında boştu.

Rizzo'nun sesi kulaklıklarımızda çınlıyordu. "Rooney ve Hutch, ofisi kontrol edin."

Saklanacak fazla yer yoktu, bu yüzden binayı temizlememiz uzun sürmedi. Silahımı kılıfına koydum ve başarısızlığımın ağırlığının uykusuz uzuvlarımı çekmesine izin verdim.

Vargas hâlâ rüzgârdaydı. Xavier'de geçirdiğim yaklaşık üç ay tamamen değersizdi. Bu doğru değil. O süre zarfında aklımı alıngan bir esmer kıza kaptırmıştım, başladığımdan daha kötü durumdaydım.

Başımı salladım ve bir elimi keçeleşmiş saçlarımda gezdirdim.

"Hey, Kane, bu sen misin?" Adamlardan biri ön camı işaret ederek siyah arabanın yanından bana seslendi.

Herkes kaputun etrafını sarmak için araca doğru ilerledi. Gösterge panelinde Valentina ve benim bir fotoğrafımız vardı. Daha bir hafta önce sahilde yürürken çektiği bir fotoğraf.

Oda ürkütücü bir sessizliğe büründü.

Rizzo yumuşak bir sesle, "Hepimiz hemen şimdi buradan çıkacağız," diye emretti. "Kimse dokunmayacak

Lanet olası şey." Biz güvenli bir şekilde binanın dışına çıkar çıkmaz yerel bomba imha ekibini aradı.

Her şey bir tuzaktı.

Vargas'ın peşinde olduğumu bilen biri o fotoğrafı bulmamı ayarlamıştı. Beni açığa çıkarmak için gösteri yapmak isteyen biri. Tam olarak ne olduğunu anlamaya çalıştım ama hiçbir mantıklı gelmedi. Dolapta Vargas'ı bulmayı bekliyorduk ama Val'in telefonundan bir fotoğraf olduğu düşünülürse, bunun Genoveses tarafından düzenlendiği anlaşıyordu. Kartel ve mafya örgütleri birlikte çalışıyor olabilir mi? İmkânı yok. Bunun olabilmesi için çok fazla husumet vardı. Aklıma gelen tek şey Edoardo Genovese'nin kızının kiminle çıktığını bulduğu ve bize bir mesaj gönderdiğiydi.

Yumruklarım sıkıldı ve başım zonkladı. Sadece gece başarısızlıkla sonuçlanmamıştı, aynı zamanda beni de öldürmüşlerdi. Tüm operasyonumuz sona ermişti. Bu başlı başına hayal kırıklığıydı ama daha da kötüsü, Xavier'e geri dönmek için bir neden yoktu, yani Val'i bir daha asla göremeyebilirdim.

Sinirli bir kükreme boğazımı tırmalıyor, serbest bırakılmayı talep ediyordu, ama öfkemin ortaya çıkmasına izin veremezdim. Ajan arkadaşlarımın önünde olmazdı. Yumruğumu birinin suratına indirmek istememe neden olan vahşi çaresizliği yuttum ve aracın temizlenmesi sürecini beklemek için oturdum.

Bomba imha ekibinin gelmesi ve alt takım ile bagajda patlayıcı madde bulunmadığını onaylaması iki saatten fazla sürdü. Merak ve yargıyla beni delip geçen yan bakışlarla geçen iki saat. Herkes neyin yanlış gittiğini bilmek isteyecekti. Çaylak ilk görevinde çuvallanmış mıydı? Ve adımları bile temize çıkaramıyordum çünkü nasıl yapıldığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, departmanda bir köstebek olduğuydu. Sabahın erken saatlerinde beklerken bu tek umut ışığı beni canlandırdı.

Bomba imha ekibi arabayı bize teslim etmeden önce, içeride tedbir amaçlı bir arama yapmak için kapıları açmak zorunda kaldı. Ellerimizi arabaya geri koymaya hazır olan ekibim, binanın ön kısmının büyük bölümünü oluşturan ana hangar kapısını kaldırdı ve teknisyenin aramasını bitirmesini izledi. Hâlâ koruyucu kıyafetini giymiş olan baş teknisyen sürücü tarafındaki kapı koluna uzandı. Kapı açıldığında hangarda keskin bir patlama sesi yankılandı ve adam kanlar içinde geriye doğru tökezledi. Yanımdaki adamlar içgüdüsel olarak savunma pozisyonuna geçtiler ama ben dehşet içinde donup kaldım. Bir ajan olarak başarısızlıklarım az önce bir adamın ölümüne mi neden olmuştu?

Kalp atışlarımın hızından kulaklarım o kadar çok çınladı ki, duyabildiğim tek şey bu oldu. "*Tanrım,*" diye tısladı Rizzo.

Adam yere düşmek yerine ellerini kaldırdı ve doymuş yüz siperini sildi. "Bu boya çocuklar. Sadece kırmızı boya," diye seslendi. "Birinin gerçekten çarpık bir mizah anlayışı var. Bana yardım edin; hiçbir şey göremiyorum."

Takım arkadaşları koruyucu kaskı çıkarmasına yardım etmek için koşturdular ve bizimkiler elleri kalçalarında, gözlerinde sorularla arabaya yaklaştılar. Ben kılımı bile kıpırdatmadım.

En sevdiğin renk ne? Kırmızı, neden?

Hiçbir şey, sadece senin için küçük bir doğum günü sürprizim var.

Topladığım her bilgi kırıntısını ve Val'in haftalardır tuhaf davrandığını düşünerek bir kenara ittiğim eğilimi düşündüm.

Bu Edoardo Genovese'den bir mesaj değildi. Onun cevabı çok daha doğrudan olurdu. Yardım almış olabilirdi ama çoğunlukla Valentina'nın işiydi.

Arabaya baktım, her ayrıntıyı incelerken başım öne eğildi. Reyna'yı dansa götürmek için kullandığım arabanın aynısı olduğuna bahse girerdim. Val arabayı hiç görmemişti bile, nereden biliyordu ki?

Çok zekice.

Onun sezgilerinin kuvvetli olduğunu biliyordum ama bir yanımda kızımın sezgilerinin şaşırtıcı keskinliği karşısında gururlanıyordu. Benim kızım... Valentina hiç kimsenin kızı olabilir miydi? Bir erkek rüzgâra bile sahip olmaya çalışabilirdi. Val kendi egemen varlığıydı. İyi ki ulusları fethetmek için eğitilmiştim.

Beni cezalandırmak için saldırmıştı. Bu orkestrasyonun bağları koparmanın bir yolu olduğunu mu düşünüyordu? Hiçbir yolu yoktu. Görevin bitmiş olması umurumda değildi. Onu tekrar görmeliydim ve açıklamalıydim. Aramızdaki şeyler bu şekilde bitmeyecekti. En azından, kullanıldığını hissetmesini istemiyordum çünkü öyle değildi... tam olarak değil.

Sikeyim.

Benim hakkımda ne düşündüğünü umursamamalıydim bile ama umursuyordum ve en büyük sorun da buydu. Görevimizin suya düşmesi berbat bir şeydi ama beni en çok üzen şey Val ve benim bu durumda ne yapacağımızdı. Önceliklerim son birkaç ay içinde bir yerlerde değişmişti.

Bu beni hangi cehennemde bıraktı?

Valentina'nın kapısında bitkin, öfkeli ve her şeyini ortaya koymaya hazır bir şekilde duruyordu.

I Doğum gününden önceki gece Kane'i kurmanın kötü bir fikir olduğunu bilmeliydim. Günün her dakikasını her şeyin yolunda gidip gitmediği konusunda stres yaparak geçirdim, keşke kamera kursaydım da uzaktan izleyebilseydim diye düşündüm. On sekizinci yaş günümün tadını kesinlikle çıkaramadım.

Ne olması gerektiği gibi bir doğum günü geçirdim ne de annemin bizimle paylaşmak üzere olduğu şeyle başa çıkabilecek kapasitem vardı. Duyuruyu yapmak için geleneksel aile doğum günü yemeğinde bir araya gelmemizi beklemişti. Daha önce böyle bir şey beni korkutmazdı ama geçen yıl çılgınca geçmişti. Aile duyuruları riskli bir teklif haline gelmişti.

"Üvey kardeşine benim bilgilerim gönderildi ve temas kurma seçeneği sunuldu." Konuşurken annemin sesi titriyordu, gözleri sevinçle dolup taşmasaydı korkularım daha da artacaktı. "Bir ay oldu, bu yüzden cevap vereceğinden şüphe etmeye başlamıştım ama dün bir e-posta aldım. Kardeşinin adı Connor Reid ve bizimle tanışmak istiyor."

Bir kardeşim olduğunu nasıl unutmuşum?

Reyna ve Kane'e kendimi o kadar kaptırmıştım ki annemin haftalar önce yaptığı büyük açıklama bir kenara atılmıştı. Artık sadece bir kardeşim değil, aynı zamanda bir adı da vardı. Bu onu zihnimde bir şekilde daha somut hale getirdi.

Connor Reid.

Benim
ağabeyim.

Sanki etrafımdaki hava incelmış gibi ciğerlerime bir nefes darlığı doldu. O kadar çok duygu aynı anda üzerime çullanmıştı ki birbirlerini iptal ederek beni hissizliğe boğdular.

Nasıl biri olacaktı? Annem ondan vazgeçtiği için kızacak mıydı? O kadar heyecanlıydı ki onun için endişeleniyordum. Bu gizli buluşmanın onun kalbini kırmasını istemedim.

"Bu harika anne. Senin için çok heyecanlıyım." Ben sadece nefes almaya çalışırken Giada anneme sarıldı.

"Tamam, tamam. Yemekler soğumadan gidip yiyelim. Hepimiz neye benzediğini tahmin edebiliriz." Bizi yemek salonuna doğru yönlendirdi, gözyaşlarını içine akıtıyordu.

Yemek yemekte zorlandım ama annem en sevdiğim yemeği pişirdiği için elimden geleni yaptım. Doğum günü yemeğine tüm aile katılmıştı. Biz aşırı parti insanları değildik, bu yüzden doğum günleri daha özel işler olma eğilimindeydi. Her fırsatta siyah kravatlı davetler vermeyi seven Lottie teyzem gibi değildik. On sekizinci yaş günümde annem okul biter bitmez kız kıza bir hafta sonu gezisi önermişti, ben de hemen kabul etmişim. Nereye gitmek istediğimi, uğraştığım diğer tüm

saçmalıklardan kurtulduktan sonra planlayacaktım.

Bu gece, en yakın arkadaşlarımla masanın etrafında otururken kutlama havasındaymışım gibi davranmak zorundaydım.

Aile. Giada, Javi'yi getirmişti ve Camilla'nın yeni erkek arkadaşı Filip de kısa süre önce birlikte oldukları için bize katılmıştı. Yemek masamızda sekiz kişi otururdu, dostça davranırsak on kişi, ama fazladan iki sandalye genellikle annemin porselen dolabının yanında olurdu. Bu da masada tek bir boş sandalye bırakıyordu. Masanın başındaki, babamın karşısındaki silahlı sandalye.

Connor'dan vazgeçilmeseydi, bu onun sandalyesi olur muydu? Evde bir çocukla hayatlarımız nasıl değişirdi? Tanıştıktan sonra işler nasıl değişirdi?

Yemek boyunca boş koltuk aklımdan çıkmadı. Ailem "Mutlu Yıllar" şarkısını söylerken gülümsedim ve anneme lezzetli pasta için teşekkür ettim ama yemek biter bitmez oturma odasına kaçtım. Kane'i hazırlama konusundaki baskı her geçen gün daha da artmış, kardeşimin haberiyle gelen duygu seli ile başa çıkma konusunda beni yetersiz bırakmıştı.

Sinirlerim en sevdiğim kot pantolonumun paçasından daha fazla yıpranmıştı.

Kanepeye kıvrılıp telefonumu açtım ve kendimden kaçmama yardımcı olması için sosyal medyada gezindim. Kapı çalınana kadar Camilla'nın beni takip ettiğini fark etmemiştim ve o da kapıya bakmak için ayağa fırladı. Camilla girişten köşeyi dönüp bana doğru tıslayana kadar akılsızca kaydırma yapmaya geri döndüm.

"Hey, buraya gel. Kapıda seni bekleyen bir adam var. Babam fark ederse adamı sorguya çekeceğini biliyorsun, o yüzden çabuk ol."

Endişe midemi ele geçirdi ve ayaklarıma doğru kaymaya başladı. Beni aramaya gelecek tek bir adam vardı ama onun da benimle evimde yüzleşmesini hiç beklemiyordum. Ailemin kim olduğunu ve yüzünü göstermenin yaratacağı tehlikeyi biliyor olmalıydı.

Babam onu fark etmeden önce onu buradan çıkarmalıydım.

Koltuktan fırladım ve yolda kusmamayı umarak aceleyle ön kapıya yöneldim. Kapıyı çekip açtığımda intikam meleğinin görüntüsüyle karşılaştım - deri ve kötülüğe bürünmüş altın tenli bir güzellik.

"Kane, burada ne işin var?" Sesim incelmışti.

"Sanırım biliyorsun." Omzumun üzerinden Camilla'nın hâlâ arkamda gizlendiği yere baktı. "Val'le yalnız konuşmam gerek."

Ablam onu rahat bırakacak gibi değildi.

"Sorun yok, Camilla. Söz veriyorum. Sadece bir dakika konuşacağız ve sonra içeri geleceğim. Tamam mı?" Sonunda pes edip evin içinde kaybolana kadar ona en trajik köpek yavrusu bakışlarımdan bir doz verdim, ama Kane'i uyaran bir bakışla kesmeden önce değil.

Kapı kapanır kapanmaz Kane bir eliyle ağzımı kapatarak beni köşeye doğru çekti. Evin yan tarafında gözden kaybolduğumuzda ondan kurtuldum ama sırtım taş duvara dayalı halde beni rehin tuttu. Öfkesi elle tutulur bir şeydi; yüzeyin hemen altında tıslıyor ve hırıliyordu. Onu sahte bir iz üzerinde yönlendirmek pek tehlikeli görünmemişti çünkü bana zarar veremeyeceğini düşünmüştüm. O bir kolluk kuvvetiydi ve kuralları vardı. Şimdi sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda olduğum için, onu yanlış değerlendirip değerlendirmediyimi merak ettim. Belki de federal bir ajana bulaşmak kötü bir fikirdi.

Ama önce benimle uğraştı.

Beni kandırdığı gibi insanlarla oynayıp sonra da hiçbir şey olmamış gibi davranamazdı. Onu kandırmış olabilirdim ama sadece ödeşiyordum. Onun aldatmacası, tüm bu yalan istilasını filizlendiren tohumdu.

"Burada ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" Tükürdüm.

"Sen böyle bir numara yaptıktan sonra çekip gideceğimi mi sandın? Bu işler böyle yürümez. Sen bana nasıl hissettiğini gösterdin. Şimdi, hikayeyi kendi açımdan anlatma sırası bende."

"Senin tarafın mı?" Bir adım öne çıktım ve tüm gücümle onu ittim. "Benimle lanet bir keman gibi oynadın, sana istediğini verene kadar her bir telimi çektin. Beni yönlendirdin, kullandın ve *hiçbir şey* ifade etmiyormuşum gibi duygularıyla oynadın." Onu tekrar ittim, dökülmemiş gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı.

"Böyle düşüneceğini biliyordum, işte tam da bu yüzden buradayım. İki gündür uyumadım ama aklıma gelen tek şey buraya dönüp seninle konuşmaktı."

Başımı salladım. "Sadece kıcını korumak ve saf küçük kızın başını belaya sokmadığından emin olmak istiyorsun. Bu yüzden her öpücükten sonra sinirleniyorsun ve çok yaklaştığımda beni itiyorsun. Ben sadece bir sonraki işe geçmeden önce bağlanması gereken yarım kalmış bir işim." Acı gerçeği dile getirmek göğsümün derinliklerine bıçak gibi bir acı sapladı.

Kane bir adım öne çıkarak beni duvara doğru sıkıştırdı. "Ürkmüş olabilirim ama bunun tek nedeni yaptığım şeyin *yanlış* olmasıydı." Bir elini kaldırdı. "Ve sen sözlerimi çarpıtmadan önce, sana karşı olan hislerimi kastediyorum. Sana ihtiyaç duymak -seni istemek- pek çok açıdan yanlış. Kim olduğum konusunda yalan söylemek zorunda kalmamın yanı sıra, sen daha *reşit* bile değildin. Y yapmak istediğim şeyleri yapsaydım, neredeyse parmaklıklar ardına koyduğumuz pedofiller kadar kötü olurdu. Sence kendimi gönüllü olarak o duruma sokar mıydım? Sırf seninle uğraşmak için hayatımı tehlikeye atar mıydım? Bu arzunun yok olması için her gün dua ettim, ama gümüş bakışlarına her düştüğümde, her zamankinden daha fazla kayboldum."

Bana dokunmaya verdiği tuhaf tepkinin bir kısmının yaşım ile ilgili olduğunu anlamıştım. Gerçeği öğrendiğimde bu bağlantıyı kurmak kolaydı ama davranışlarını bu noktanın ötesinde incelememiştim. Eğer bana dokunmak ya da yaklaşmak istemeseydi, beni uzakta tutması sorun olmazdı. Ağlamak ya da duvarları yumruklamak olmazdı. Hiçbir duyguya gerek kalmazdı. Hiçbir romantik ima olmadan benimle arkadaş olabilir ve yine de hedeflerine ulaşabilirdi. Ama benden etkilenmişti. Birlikte olduğumuz her seferinde bu onu içten içe parçalamıştı. Şu anda bile kan çanağına dönmüş gözleri ve bakışlarındaki kavurucu sıcaklık bana evime gelişinin asla kolay yolu seçmekle ilgili olmadığını söylüyordu. Teknik olarak ortada örtbas edilecek bir suç bile yoktu, sadece öpüşmüştük. Seyrek mobilyalı evini toplayabilir ve beni bir daha görmeden ortadan kaybolabilirdi.

Cam gibi gözlerine bakabilecek kadar geri çekildim. "Hepsinin yalan olmadığına yemin eder misin?" Sözlerim, gizlemek için mücadele ettiğim bir kırılmalıyla doluydu.

Başını yavaşça iki yana salladı. "Öyle olsaydı çok daha kolay olurdu."

İkimiz de birbirimize o kadar dalmıştık ki, kuru kış çimenlerinde yaklaşan ayak seslerini ikimiz de fark etmedik.

"Ondan uzak durman gerek," diye homurdandı Javi köşeden adımını atar atmaz. Kolumdan tutup beni uzaklaştırırken, itiraz etmesini engellemek için emredici bir elini Kane'in göğsüne bastırdı.

"Bekle, Javi-" diye bağırdım.

Faydası olmadı. Kavrayışı mutlaktı.

"Sessiz ol," diye bağırdı, bakışları hâlâ Kane'e kilitlenmişti. "Bunun yeterince uzun sürmesine izin verdim. Bu mülke adım atacak cesaretin olduğunu düşünürsek, çok uzun sürdü."

Kane teslim olmak için ellerini kaldırdı ama zaten kan çanağına dönmüş olan gözleri karardı. "Sadece onunla konuşmam gerekiyordu."

"Yeterince konuştun. Valentina, içeri gir, hemen."

"Anlamıyorsun," diye açıklamaya başladım ama Javi duymak istemedi. "*Şimdi* dedim!" diye bağırdı ve beni şok ederek susturdu.

Kane tam tersi bir tepki verdi. Javier'e doğru atıldı, gömleğini tuttu ve yüzlerini birkaç santim ayırdı. "Sakin onu bir daha tehdit etme." Sesinin hayvani hırıltısı

Vahşilik sınırındaydı.

Durum nasıl bu kadar çabuk değişmişti? Kalbim sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi göğsümde gümbürdedi. İki adamın arasına daldım ve onları ayırmak için elimden geleni yaptım.

"*Durun!* İkiniz de hemen durun. İçeri döneceğim Javi, ama sadece sen de benimle gelersen." Sesim panikle doluydu. Bu çatışma biraz daha sürerse babam bizi aramaya gelecekti ve bu da felakete yol açabilirdi.

Kane, Javier'in gömleğini bıraktı ve ikisi de isteksizce geri adım attı. Aralarında geçen öldürücü bakışlardan ikisi de geri adım atmadı. Ancak ben Javier'in kolunu çekiştirdikten sonra Kane dikkatini bana çevirdi. Bana doğru yıldırım hızıyla iki adım attı, sonra beni öyle yıkıcı bir öpücüğün içine çekti ki dünyam alt üst oldu.

Javier bizi ayırmadan önce sahip olduğumuz birkaç saniye içinde, Kane'in dudakları beni bağlılığı ve arzusuyla yıkadı. Dili mutlak bir samimiyet vaadiyle benimkinin üzerinde gezindi. Babamın evinin hemen dışında beni öpmek neredeyse intihar gibi bir şeydi ama Kane bana buna degeceğimi söylüyordu. Beni önemsemiyor olsaydı böyle bir risk anlamsız olurdu.

Bana olan duygularının derinliğini hissetmemi istiyordu.

Bu hâlâ ilişkimizi sürdürmek istediği anlamına mı geliyordu? Bu nasıl yürüyebilirdi ki? Suçluları tutukluyordu ve benim ailem mafyanın içindeydi. Bu ikisi bir arada olamazdı. Nasıl birlikte olabileceğimizi anlayamıyordum ve bu durumda birbirimize duyduğumuz arzu ödülünden çok ceza olacaktı.

Giderek artan bir kayıp duygusu beni parçaladı.

Niyetini öğrendiğim anda ona karşı olan hislerimden kurtulmalıydım ama bunun yerine daha da güçlenmişlerdi. O hiçbir zaman benim olmamıştı ama kalbim tam olarak bunu yapmıştı. Geçmişte tanıştığım hiçbir erkek beni Kane gibi baştan çıkarmamıştı. Belki de kalbim biz tanışmadan önce bile hep onun kalbiydi. Kadere inandığımdan emin değildim ama birbirimize olan bağımızı başka hiçbir şey açıklayamazdı. Eğer bu kader ise, Kane ve benim iki farklı dünyada var olduğumuzu fark etmediği için kör ve yaşlı bir yarasa olmalıydı.

"Bu kadar yeter," dedi Javier sıkılmış dişlerinin arasından, beni kendisiyle birlikte çekerken. Aramızdaki bağın kopması göğsüme bir özlem saplanmasına neden oldu.

"Bu iş daha bitmedi." Kane'in sesi kararlı bir şekilde arkamızdan seslendi.

Javier, Kane'in açıklamasından etkilenmemiş bir şekilde kararlı adımlarla yürümeye devam etti. Beni tekrar içeri soktuğunda, girişte beni köşeye sıkıştırdı ve konuşmadan önce iki uzun, sabit nefes aldı. "Bunun asla işe yaramayacağını anlamalısın." Sesi sabahın erken saatlerinde gölden yükselen ürkütücü bir sis gibiydi.

-Altındaki tehlikeleri gizleyen dingin bir örtü.

"Onun sadece bir federal olduğunu düşünüyorsun ama durum bundan çok daha karmaşık, tıpkı sen ve Giada gibi," diye fısıldayarak açıkladım.

"Hayır, Valentina. Kız kardeşin ve ben aynı nitelikteki farklı örgütlerdendik. O adam hepimizi hapse atmak isteyen bir hükümet için çalışıyor. Bu ikisinin barış içinde bir arada yaşamasına imkân yok."

İçinde bulunduğum durumun ezici çaresizliği karşısında aniden soluk soluğa kalmıştım. Son haftalarda Kane'den intikam almaya o kadar odaklanmıştım ki, yanılırsam ne olacağını düşünmemiştim. Ya Kane bana karşı bir şeyler hissediyorsa? Birbirimize tamamen düşmanken onu hayatımda nasıl tutabilirdim?

Güçsüzce başımı salladım, sesim beni kalp kırıklığına terk etti.

"Bugün senin doğum günün," dedi daha yumuşak bir ses tonuyla. "Bu hiç olmamış gibi davranalım ve diğerlerine katılalım."

Sulanmış gözlerimi şaşkınlıkla kaldırdım. "Babama söylemeyecek misin?" "Söyleyecek bir şey yok, değil mi?" Bana dikkatle baktı.

Gözlerimin arkasını yakan yaşlarla savaştım. "Hayır, anlatacak bir şey yok."

"Güzel. O zaman sanırım babanın sana bir hediyesi var." Sıcak elini belime koyarak beni ailemin toplandığı, ellerinde içkileri, hayatımın enkazından habersiz sohbet ettikleri oturma odasına geri götürdü.

Kanepede Giada ile onun arasına sıkıştığımda annem "Başka doğum günü dilekleri?" diye sordu.

"Oh, evet. Sadece okuldan bir arkadaşım doğum gününü kutlamak için uğradı." Gözlerim, amansız bakışlarıyla beni sessizce sorgulayan Camilla'ya kaydı.

"Artık döndüğüne göre," diye araya girdi babam, "işte sana dönüştüğün güzel genç kadını kutlamak için küçük bir şey." Pembe ambalajlı küçük bir kutuyu bana doğru uzattı.

Böylesine duygusal bir çalkantıdan sonra doğum günü partisine geri dönmek kafa karıştırıcıydı. Saf mutluluğun tadına bakmıştım ama acımasızca elimden alınmıştı. Kalbim paramparça olmuş ve yaralanmıştı, yerde bir et yığınınına dönmüştü. Yaşadığım kalp kırıklığının yanında bir doğum günü hediyesi önemsiz kalıyordu ama bunu bilmelerine izin veremezdim. Ailem asla anlamayacaktı.

"Teşekkür ederim, babacığım." Zoraki bir gülümsemeyle kâğıdı açtım ve kutunun kapağını açarak içinden inanılmaz bir platin saat çıkardım. "Baba, bu kesinlikle göz kamaştırıcı," diye nefes aldım, gerçek şok beni hazırlıksız yakalamıştı.

İnce kordon bir saat kayışından çok narin bir bileziğe benziyordu ve yüz on sentten daha büyük olmayan küçük bir dikdörtgendi. Tek süsleme olarak yüzün üst ve alt kısmında üç elmasla ustaca işlenmişti. Küçük bir gravürle karşılaşmak için ters çevirdim. Tek bir kelimenin üzerinde uçan bir kuş.

Genovese.

Babam için aile her şey demekti. Bu kavram bildiğim tek şeydi ve bana her zaman muazzam bir aidiyet duygusu vermiş olsa da, kim olduğumuzu ve Kane'den ne kadar farklı olduğumu hatırlatması zaten ham olan duygularımı hırpaladı.

Gözlerim yaşardı ve umarım ailem bunların sevinç gözyaşları olduğuna inanırdı.

"Dur, ben takayım." Babam kadehini yere bıraktı, sonra şaşırtıcı bir beceriyle saatin tokasını yerine kilitledi. "Seninle gurur duyuyorum, bülbülüm." Alnımdan öptü, aynı anda hem kalbimi ısıttı hem de onu milyonlarca küçük parçaya ayırdı.

IJavier'in ağzını burnunu kırmamak ve konuşmamıza devam edebilmemiz için Valentina'yı kaçırmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Duygularımı kontrol altında tutmayı başarmıştım; orduda öğrendiğim çok gerekli bir dersti bu. Öfkelenmek sadece davama zarar verirdi. Daha çok zaman vardı.

Valentina'yı geri kazanma kampanyamı yürütmek için. Ancak, onu yalnız bırakıp elde ettiğim az miktardaki ilerlemeyi riske atmak istemiyordum. Biz ayrıken Javier ya da ailesi ona ulaşırsa, onu sadece bilgi almak için kullandığıma ikna edebilirlerdi.

Ertesi sabah bisikletimi onun evinin iki ev aşağısındaki kaldırımın kenarına park ettim ve telefonumu çıkardım. Artık uyuduğuma ve evi ziyaretçilerle dolu olmadığına göre konuşmamıza devam etmek istiyordum. Bir gece önce onun kapısının önüne kadar şarj etmem uykusuzluğumun bir kanıtıydı. Kan dökülmediği için şanslıydım. Bu sefer, rahatsız edilmeyeceğimiz bir yerde tekrar deneyecektik.

Kalktın mı? Dışarıda seni bekliyorum. Val:

Burada mısın?! Benim evimde mi?

Ben: Sokağın aşağısındayım. Tekrar konuşmak istiyorum. Bu iyi bir fikir değil, Kane.

Ben: Gel benimle konuş ya da ben sana gelmenin bir yolunu bulacağım.
Konuşma noktaları, cevabı nihayet gelmeden önce üç kez belirip kayboldu.

Val: Gerçekten patronluk taslıyorsun, bunu biliyor musun? Ben: Biliyorum. Geliyor musun?

Tamam, hemen geliyorum.

Beş dakika geçmeden, üzerinde tayt ve kocaman bir kapüşonlu tişört, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde kaldırımda belirdi. "Burada olmamalısın."

"Yapmamam gereken çok şey var ama bu beni daha önce hiç durdurmadi. Yine de konuşmamız gerek. Ailenin ne düşündüğü umurumda değil, ama bizi görmemelerini tercih edersen, tartışmamızı başka bir yerde yaparız." Arkadan getirdiğim yedek kaskı açtım ve uzattım.

"Neden seninle konuşayım ki? Adını bile bilmiyorum."

"Benim adım Kane ve beni sandığından daha iyi tanıyorsun."

"Kane Easton?"

"McKenna."

Gözleri bisikletime kaydı. Kaskı almadı ama kollarını kavuşturdu ve parmakları kolunun kenarıyla oynadı. "Ne düşünüyordun?"

"Yakınlarda Wolf's Pond adında harika küçük bir plaj var. Son gittiğimde manzara muhteşemdi." Dudağımın kenarı yukarı kıvrıldı, küçük bir sataşmanın onu ikna edeceğini umuyordum.

Valentina temkinli davrandı ama kaskı aldı. Yerleştirmesine yardım ettim, sonra Val'in bisikletimin arkasında bana yaslanmasının mükemmelliği karşısında inlememeye çalıştım; kalçaları kalçalarımı kavıyor ve göğsü sırtıma sıkıca bastırıyordu. Bir rüya gibi hissettiriyordu. Beni acıyla sertleştiren ve gitmesine izin veremeyeceğime her zamankinden daha fazla ikna eden bir rüya.

Sabah serindi ama yükselen güneşle birlikte hızla ısınıyordu. Arabayı dikkatlice sürdüm, her dönüşte ortamı nasıl sıkıştığının tadını çıkardım. Vardığımızda sahilde birkaç koşucu ve yürüyüşçü vardı. Güneş, sulu ufkun yaklaşık kırk beş derece üzerindeydi ve yansıtıcı ışınlarıyla sahili patlatıyordu. Val'in bisikletimden inmesine yardım ettim, sonra elini tuttum ve onu sahile giden patikaya yönlendirdim.

"Kayaların üzerinden tırmanmak yok mu?" Sesi mizah içeriyordu. Savunmasının yüksek alarmda olmadığını bilmek rahatlamama yardımcı oldu.

Gülümsedim. "Bir dahaki sefere."

Gülümsemesi kaşlarını çatmasına neden oldu ve gözlerini dalgalara dikti. Eğer bir sonraki seferin inandırıcılığından şüphe ederse, yanıldığının kanıtlandığını görecekti ama tartışmanın bir anlamı yoktu. Onu gerçekten inandırmanın tek yolu ona göstermekti ve ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyordum.

"Bunu nasıl anladın?" Delicesine meraklanmışım ve önceki gün saatlerce onu neyin uyarmış olabileceğini düşünmüştüm.

"Bir şeylerin ters gittiğinden şüpheleniyordum ama dövmeniz bunu anlamamı sağladı."

Adımlarım durdu. "Dövmem mi? Bunu nereden biliyorsun ki?" Sanat eserinin öğrenci olmadığımı ele vereceğinin farkındaydım, bu yüzden onu saklamak konusunda son derece dikkatli davranmışım. Ne zaman görmüş olabileceğini düşünmek için beynimi zorladım.

Özür dilemeden omuz silkti. "Bir gece seni Reyna'nın evinde casusluk yaparken yakaladım, ben de seni eve kadar takip ettim ve oturma odasının penceresinden seni izledim."

Bir kahkaha attım. "Sanki benim işimi yapmalısın." Ondan bu kadar etkilenmem şaşırtıcı mıydı? Güzel ve zeki; inanılmaz bir kadındı. "Gizli görevde olmamam gerekiyordu. En azından henüz değil. İşe yeni başlamıştım ki lise öğrencisi gibi davranabilecek birine ihtiyaçları oldu. İdeal görevim değildi ama masa başı işinden daha iyiydi."

"Peki... kaç yaşındasın?"

"Yirmi dört." Ona şöyle bir baktım ama yaşımla ilgili herhangi bir tepki algılayamadım. Sabırlı olmaya çalıştım ve kendime temkinli olmakta haklı olduğunu hatırlattım.

"Dövmenin askeri olduğunu anladım. Bu doğru mu?"

"Evet, öyle. Liseyi bıraktım ve on yedi yaşında orduya yazıldım, ilk fırsatta doğrudan Ranger eğitimine gittim. Daha sonra Afganistan'da iki kez görev yaptım ve bir el yapımı patlayıcı dizimi parçalayınca onurlu bir şekilde terhis edildim."

Başını salladı, ona verdiğim her bilgiyi açgözlülükle özömsüyordu. "Neden askere gitmek için mezun olana kadar beklemedin?"

"Başka seçeneğim yoktu." Tuzlu deniz havasını bir ciğer dolusu içime çektim. "Okulda çuvalladım ve alternatif bir eğitim merkezine gönderildim. Babam sabırlı bir tip değildi ve saçmalıklarına yeterince katlanmıştı, bu yüzden ya askere gitmemi ya da yaşayacak başka bir yer bulmamı söyledi. Dikkatsiz olabilirdim ama sokaklarda yaşamayı deneyecek kadar aptal değildim. İki yıl sonra, MOS-Askeri Mesleki Uzmanlık eğitimi boyunca kışımı yırtarak çalıştım ve Ranger

sözleşmemi imzaladım."

"Peki ya annen? Tüm bu olanlarda onun da bir fikri var mıydı, yoksa gerçekten öldü mü?"

"Öyle ama birkaç yıl öncesine kadar geçmemişti." Bakışlarım martıları takip etti.

okyanus esintisi. Çocukluğumda yaşadığım travmayı geride bırakmıştım ama bu konuda sık sık konuşmadığım için kelimelerim sert ve paslıydı. "Sana onun ben on yaşındayken öldüğünü söyledim çünkü ölmüş de olabilirdi. Uyuşturucu bağımlısı olduğu için babam onu o zaman evden kovmuştu. O gittikten sonra onu bir daha hiç görmedim. Taburcu olduktan sonra onu aradım. Ölüm belgesini bulmam uzun sürmedi. Rehabilitasyon görüp yeniden hayata dönme şansı pek yoktu ama kontrol etmem gerekiyordu. Yani babam sert biriydi ve annem de dağınıktı - tam olarak Amerikan rüyası sayılmazdı."

"Annenizin uyuşturucu sorunu DEA'ya girme kararınızı etkiledi mi? Uyuşturucuyu sokaklardan uzak tutmaya yardım etmek için mi?"

Omuz silktim. "Aldığım tek eğitim özel operasyonlar üzerineydi, bu yüzden bu tür bir uzmanlık gerektiren bir şey bulmam gerekiyordu. Seçenekler sınırlı. İşe tam olarak annemi düşünerek başvurmadım, ama onun mücadelesi kesinlikle uyuşturucudan tiksinnemi sağladı. Hayatımda hiç uçmadım ve uçmayı da planlamıyorum."

Başını yana eğdi. "Uyuşturucuya bulaşmadıysan okulda başını bu kadar derde sokacak ne yaptın?"

"Çoğunlukla aptalca şeyler, ama terazinin dengesini bozan şey, bir adamı okulun bayrak direğine bantlamaktı... çıplak." Yıllar sonra bile onun iniltilerini hatırlamaktan zevk alıyordum.

"Çıplak mı? Bunu neden yapasın ki?"

Asıl soru buydu. Okulun umursamadığı kısım. "Fırsat buldukça kızlarla takılıyordu ama hiçbir kızla onu ele verecek kadar uzun süre takılmamıştı. Gözlemciydim ve bir keresinde bunu yaptığını gördüm, bu yüzden gözümü dört açtım. Bunun münferit bir olay olmadığını anladığımda ona bir ders verdim." Kızlardan hiçbiri ortaya çıkmadığı için yönetim ona bir ceza vermişti ama ben uzaklaştırılmıştım. Sistemin berbat olmasına şaşmamalı.

Durdu ve bileğimdeki bilezikleri incelemek için kenetlenmiş ellerimizi kaldırdı. "Peki ya şu kardeşin, onun hikâyesi nedir?"

Sonunda, paylaşmaktan mutlu olduğum bir parçam. "Bu Caleb." Ona sııttım ve telefonumu çıkardım. "Sizi tanıştırmama ne dersiniz?" FaceTime'da numarasını çevirdim, Valentina'nın şişkin gözleri karşısında gülümsemem genişledi.

Cevap vermeden önce telefon üç kez çaldı. "Kane! Tomaste demasiado tiempo."

Onun şakacı azarlamalarına alışkın olduğum için güldüm ve Val'e döndüm. "Daha önce aramadığımı için bana kızıyor."

Onu ekranda görebildiğinden emin olmak için daha yakına çektiğimde yüzü şaşkınlıkla buruştu. Caleb görme engelliydi ve ona sadece temel derecede görüş sağlayan kalın gözlükler takıyordu. Bizi daha ayrıntılı görebilmek için yüzünü telefona yaklaştırdı.

"Evet, ama bak yanımda kim var."

Caleb sııttı ve "La encontre!" diye bağırdı.

Güldüm. "Onu buldum ama İspanyolca bilmiyor, o yüzden İngilizce konuşman gerek dostum." Val'i nazikçe sıktım. "Caleb, bu Valentina. Val, bu benim ağabeyim Caleb."

El salladı, dudaklarında şefkatli bir gülümseme oluştu. "Hey, Caleb. Seninle tanışmak çok güzel. Kardeşine çok benziyorsun."

"Ella es bonita. Me gusta."

Val bir açıklama için bana baktı ve ben bir kıkırdamayı daha bastırdım.

"Evet, dostum. Kesinlikle güzel ve ondan hoşlanmana sevindim. Seni tanıştırmak istedim ama gitmemiz gerek. Sabahları vitaminlerini alıyor musun?"

Caleb birkaç kez ileri geri sallandı. Rahatsız olduğunda bunu yapardı ve

bir soruya cevap vermek istedim. Bunu yaptığında, arkasındaki çerçeveli poster ortaya çıktı ve bana Xavier'deki ilk günümü hatırlattı. *Bana anlatırsan unuturum, bana öğretirsen hatırlarım, beni dahil edersen öğrenirim.*

O günden bu yana çok şey değişmişti.

"Cuando vendras a verme?" Caleb sorumu geçiştirerek sordu.

"Yakında, dostum. En kısa zamanda ziyaretine geleceğim. Seni seviyorum, Caleb."

Sallanması şiddetlendi ve telefonu kapatmadan önce el salladı. Hiçbir zaman seni seviyorum demedi, ama bana olan bağlılığını telefon konuşmalarımızın sonunda artan heyecanından hissedebiliyordum. Sahip olduğu tek aile bendim ama bu sorun değildi çünkü o da benim için öyleydi. Val'e kadar sadece birbirimize sahiptik. Eğer... eğer o da beni isterse, küçük çevremi onu da kapsayacak kadar genişletmeye hazırdım.

"Bu çok şeyi açıklıyor," diye düşündü, elleri kalçalarının üzerine düştü. Kaşlarım çatıldı. "Neyi açıklıyor?"

"Senden şüphelenmemin bir nedeni de bir gün okulda telefonunda gördüğüm bir mesajdı. İspanyolca 'onu buldun mu' yazıyordu. Sonra odanda İspanyolca bir İncil buldum ve bir kartel için çalıştığından endişelenmeye başladım."

"Annem aslen Ekvadorlu olduğu için bize ilk dilimiz olarak İspanyolca öğretti. Caleb İngilizce konuşabiliyor ama o kadar iyi değil, bu yüzden çoğunlukla denemeyi reddediyor. Kasabadan ayrıldığımda ona neden bir süreliğine gidebileceğimi açıklamak zorunda kaldım. Ona bulmam gereken bir kız olduğunu ve onunla konuştuktan sonra tekrar görüşeceğimizi söyledim." Ona iş telefonumun numarasını vermemem gerekiyordu - gizli göreve gitmek normal hayattan tamamen kopmak anlamına geliyordu - ama o kadar uzun süre tüm bağlantımı koparamamıştım. Caleb bunu asla anlayamazdı. "İncil'e gelince, o annemindi. Ondan bana kalan tek parça."

"Reyna ile ilgilendiğini hissediyordum ama nedeninden emin değildim. İspanyol meselesi ortaya çıkmaya devam ettiğinde, kartel hakkında endişelendim, ama sadece kısa bir süre için. Onun yalnızlığını nasıl hissettiğini söylediğinde her şey çok daha anlamlı hale geldi. O zamana kadar beni en çok şüphelendiren şey ona olan olağandışı ilgindi."

"Ona olan ilgimde *olağandışı* bir şey yoktu," diye şakayla karışık itiraz ettim. Sorularım konusunda oldukça rahat davranmıştım ya da ben öyle sanıyordum.

Valentina başını yana eğdi. "Sürekli onu sordun. Ondan ciddi olarak hoşlanıyor olsaydın bu anlaşılabilirdi ama gözlerini benden alamıyordun. Aramızdaki çekimi inkâr etmek mümkün değildi. Her şey çok kafa karıştırıcıydı."

Kapüşonunun önünden tuttum ve onu kendime çektim. "Kafa karıştırıcı doğru," diye mırıldandım dudaklarımızı birleştirmeden önce. Onun dokunuşunda kendimi kaybedebilir ve mutlu bir adam olarak ölebilirdim. Onun her santimini tatmak istiyordum; kendimi onun içine gömmek ve ruhunun derinliklerine kök salmak, böylece hep onunla birlikte olmak istiyordum.

Val dudaklarını dudaklarımdan çekti ama bedenini kollarımın arasında tutmama izin verdi. "Kardeşin tatlı birine benziyor," dedi usulca.

"O benim dünyamın en güzel parçası. Bir tesiste olmasından nefret ediyorum ama orada iyi iş çıkardı. Sadece gelişimsel zorlukları ve neredeyse kör olması nedeniyle kendi başına yaşayamıyor. Annem ona bakamayınca babam onu bir devlet yurduna yerleştirdi. Her zaman onu dışarı çıkarmayı planlamıştım, ancak taburcu olduktan sonra daha fazla ziyaret ettim ve yapılandırılmış ortamda başarılı olduğunu fark ettim. Onu dışarı çıkarmak onun için en iyi olandan çok benim suçluluk duygumla ilgili olacaktı." Bir elimi Valentina'nın yanağına koydum, başparmağım yumuşak alt dudağının üzerinde gezindi. "Doğam gereği bencilim ve sana karşı hislerim de farklı değil. Senin ve

benim iyiliğim için bu ilişkiyi bitirmem için her türlü neden var. Ama bunların hiçbirisi umurumda değil. Ben seni istiyorum, Valentina Genovese. Geçmişimiz ya da yaşımız ne olursa olsun. İlişkimizi çevreleyen yalanlar ne olursa olsun. Senin için hissettiğim şey

ve ben bundan vazgeçecek değilim." Umutsuzca onun da aynı şeyi hissetmesini umarak gözlerini aradım. Bu işte yalnız olmadığımı gösterecek bir anlayış kıvılcımını görebilmek için.

Verdiği yanıt beni şaşkına çevirdi. Beş küçük kelime dünyayı altımdan çekip aldı. "Beni evine götür."

Görünüşte fısıltıyla söylenmiş bir emirdi ama bir dünya anlam içeriyordu. Bağışlanmanın değerli hediyesi ve onun güvenini kazanma şansı. Boşa harcamaya cesaret edemeyeceğim cömert bir fırsattı. Valentina'ya birbirimize ait olduğumuzu kanıtlayabilirsem, karşılaşacağımız zorlukların hiçbir anlamı kalmayacaktı. O benim her şeyimdi.

TYapmak üzere olduğumuz şeyin beklentisi, ellerimin Kane'in taş gibi karın kaslarına değme hissi ve altımdaki motosikletinin titreşimleri birleşerek içimi sıvılaştırdı. Yanımdan geçen serin sabah havasına rağmen kanım ılık ılık kaynıyordu ve

Karnımda biriken erimiş ihtiyaç, yoldaki her tümsekte nefesimin kesilmesine neden oldu.

Aramızdaki gerilim o kadar uzun süredir artıyordu ki, daha o bana elini bile sürmeden patlamaya hazırdım. Bir gece önce ve o sabah söylediği her şey tam olarak duymayı umduğum şeylerdi, ancak ne amaçla olduğundan emin değildim. Hâlâ bizim için bir yol göremiyordum ama şu an için bunun bir önemi yoktu. Kane'le birlikte olmak her açıdan doğrudu. Durumumuz elverdiğince bu bağı keşfetmek istiyordum. Kalp kırıklığıyla daha sonra ilgilenecektim.

Evinin önüne geldiğimizde, aklımın bir köşesinde bir miktar endişe belirdi. Önceki erkek arkadaşım ile biraz oynamıştım ama hiçbir zaman sonuna kadar gitme konusunda rahat olamamıştım. Ayrıldığımızda sadece on altı yaşındaydım. Kane benim ilkim olacaktı. Onun kollarında kendimi ne kadar güvende hissetsem de, böylesine samimi bir eylemle ilgili hala bir tedirginlik vardı. Kane'le seks yapmak beni birden fazla yönden değiştirecekti. Bizi sonsuza dek birbirimize bağlayacak şekilde ruhuma dokunmasını istiyordum. Bir ilişki mümkün olmasa bile, birlikte geçirdiğimiz zamanın anısına her zaman sahip olacaktım.

Kane kaskımı takmama yardım etti, sonra elimi tuttu ve beni evine götürdü. Tek kelime bile etmedi. Gözlerinde parlayan aciliyet benimkilerle eşleşti. Ön kapı kapanır kapanmaz beni kapının pürüzsüz ahşap yüzeyine yasladı. Onun bu hızlı hareketinin şoku beni sarstı. Ayrılmış dudaklarımın arasından titrek bir nefes aldım ve bedenlerimizi ayıran ince hava tabakasından ürperdim. Kane ellerini her iki yanımda kapıya dayamıştı, vücutlarımız mükemmel bir hizadaydı ama alnımızın hafifçe birbirine değmesi dokunduğumuz tek yerd.

"Bunu daha önce yaptın mı?" Sesi motosikletinin uzaktan gelen mırıltısı gibi kaba, düzensiz bir gümbürtüydü.

Başımı salladım.

Nefes alış verişti titredi ve sakinleşmek için savaşıırken gözleri kapandı. Kalın kirpikleri tekrar kalktığı anda, yaşadığı zayıflık gözlerindeki bakır çizgilerin ardında kilitli kalmıştı. Kane şimdi mükemmel bir kontrol altındaydı.

"Buraya gel." Elim tuttu ve bizi üst kattaki yatak odasına götürdü, küçük başucu lambasını yakmam için beni serbest bıraktı.

Odayı yavaşça taradım, yeni bir bakış açısıyla tekrar gördüm. Yetişkin bir adam için küçük görünüyordu. Artık Kane'in evde yalnız olduğunu bildiğimden, ebeveyn odasında kalmamasına

şşırmıştım. "Bunca zamandır alt katta değil de burada mı uyudun?"

Arkama geçti ve saçındaki lastik bandı nazikçe çekmeye başladı, ardından saçımın motosiklete dolanmasını önlemek için kullandığım örgüyü gevşetti. Sırtımdan aşağıya doğru kayan parmakları, örgünün her kaydırışında omurgamdan aşağıya bir zevk dalgası gönderdi.

"Yurtdışında kaldığım bok çukurlarıyla kıyaslandığında burası lüks bir tatil köyü bile olabilirdi. Kendimi rahat hissetmek için ebeveyn odasındaki kral yatağa ihtiyacım yoktu." Saçlarım serbest kaldığında arkamda kaldı, elleri kapüşonumun altındaki çıplak tenimde gezindi. "Bunu hayal edebileceğinden çok daha fazla istiyorum ama fikrini değiştirirsen durmakta bir sorun görmüyorum, tamam mı? Rahatsız olursan bana söylersin." Elleri beni dönüp ona bakmam için ikna etti, böylece gözlerimi beklenti dolu bir bakışla karşılayabilecekti.

"Tamam." Ona duymak istediği şeyi verdim ama bunu onu durduramayacak kadar çok istiyordum. Homurdandı, sonra ellerini yavaşça kaburgalarımın üzerinde gezdirdi. Ben de onu takip ettim ve kollarımı kaldırdım. Kapüşonumu yere attıktan sonra aç bakışları, ilk mesajından sonra giydiğim demibranın içindeki göğüslerimin kıvrımlarını yalayıp yuttu. Her nefes alışımında tenim mor dantele baskı yapıyordu. Onun bana olan arzusunu görmek bile Camilla'nın saçma koşularından birinde sürüklenmiş gibi nefes almamı sağlıyordu. Egzersiz benim uzmanlık alanım değildi. Bundan memnundum çünkü esnek kıvrımlarımı seviyordum.

"Seni altımda çıplak görmek için bu kadar çaresiz olmasaydım, onu açık bırakırdım. Olağanüstü." Sonuncusu, meme uçlarımın dantel sınırlarına acilen baskı yapmasına neden olan nefesli bir övgü oldu.

Kane parmaklarını tozluğumun kemerinin altından geçirip yere kadar çekti ve ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı dar açıklıklardan kurtarıırken dengemi sağlamama yardım etti. Tam boyuna dönmesi uzun zaman aldı, sahiplenici bakışlarıyla tenimin her santimini sahiplendi.

Kendimi hiç Kane'in gözleri beni yutarken hissettiğim kadar fiziksel olarak mükemmel hissetmemiştim -son akşam yemeğinde ölmekte olan bir adam. Uyumsuz iç çamaşırlarım beni korkutmuyordu bile. Kane'in saygısı beni kusursuz hissettiriyordu. Baştan çıkarıcı ve büyüleyici.

Bana da bir gösteri yapılmasını istiyordum, bu yüzden gömleğinin eteklerine uzandım. Arzumu anladı ve tereddüt etmeden gömleğini çıkardı. Gözlerim anında omzundaki siyah mürekkebe takıldı. Yaklaştım ve çizgileri izlemek için elimi kaldırdım.

Onursuzluktan önce ölüm.

Bunlar, dövmeyle ilk gördüğümde okuyamadığım parşömenlerin üzerine kazınmış kelimelerdi. Anlamları babamın saygı duyacağı bir idealdi. İki adamın hayal edebileceklerinden çok daha fazla ortak noktası vardı ve bu gerçek göğsümün hayal kırıklığıyla ağrmasına neden oldu.

"Yeter," diye homurdandı, düşüncelerimin aşağı doğru döndüğünü hissetmişti. Kalçalarım yatağın kenarına çarpına kadar beni geri çekti, sonra çenesiyle işaret etti. "Sütyenini çıkar ve uzan."

Emrettiği gibi yaptım.

Ben geriye doğru çekilirken, Kane pantolonunu çıkardı ve iç çamaşırlarını da yanına alarak cırılçıplak kaldı. Danstan sonra jakuziye girmeyi reddetmesinin tek nedeni dövmesi değildi. Onu yakından gördüğümde, on yedi yaşındaki bir çocukla yirmi dört yaşındaki bir adamın vücudu arasındaki farkı fark ettim. Kasları daha olgundu -yeni gelişmiş sinirli dokudan ziyade güç için bilenmiş katı kütle.

Ve siki. Kalın aletin her hareketinde sallanıp ağırlaşmasından gözlerim büyülenmişti.

Meryem Ana, bu içime nasıl sığacaktı?

"Valentina," diye seslendi usulca, kendini yatağa bırakırken bakışlarımı tekrar kendisine çevirdi. "Sana uyacak ve çok seveceksin. Söz veriyorum."

Hay Allah. Son kısmı yüksek sesle mi söyledim?

Başımı salladım ama Kane'in elini iç organlarımda gezdirmesiyle endişem hemen dağıldı.

Bacaklarımı açmam için beni cesaretlendirdi. Onu dikkatle izledim, her tüy kadar hafif dokunuşunun sinir sistemimde yarattığı his dalgasına kendimi kaptırmıştım. Başını eğip dişlerini külotumun üzerinde, tam göbeğimin üzerinde gezdirdiğinde kafamın patlayacağını sandım.

"Harika kokuyorsun." Külotumu yana kaydırды ve yarığımı yaladı.

Sırtım sanki ele geçirilmişim gibi yataktan kalktı. Tekrar tekrar tadıma baktı, dilinin kadife okşayışı zihnimi hızla ilkel ihtiyaç noktasına kadar çözdü. Daha önce de kendime dokunmuş ve kendimi orgazma ulaştırmıştım ama Kane'in içimde uyandırdığı hisler sonsuz derecede daha yoğundu.

Bacaklarımı birbirine bastıracak ve külotumu çıkaracak kadar uzun bir süre yüzünü benden uzaklaştırdı. Kısa süreli yokluğu bir şekilde sinirlerimi sıfırladı, böylece dokunuşu geri döndüğünde, zonklayan sinir demetim eskisinden daha da parlak bir şekilde yeniden ateşlendi. Kalçalarım başının etrafında sallanmaya başladı. Beni inanılmaz derecede yüksek bir uçurumun kenarına doğru iterken her nefes alışım kesik kesik ve sığıdı. Kendi bedenimi kontrol edememem ve Kane'in mutlak kontrolde olduğunu bilmem bir şekilde yoğunluğu artırıyordu. Ben onun enstrümanıydım ve oda içimin derinliklerinden senfonik bir şaheser çıkarıyordu.

"İşte böyle, bebeğim. Dilime gel."

Sözlerinin titreşimleri ve ardından zonklayan klitorisimi çevreleyen ustaca dokunuşları beni uçurumun kenarına fırlattı. Vücudum sıvı enerjiye dönüşürken ağzım sessiz bir nefesle genişledi. Zevk damarlarımdan akıyor, dalga dalga içimde yükseliyor ve çarpıyordu. Kendimi yuvarlanan sulara bıraktım ve beni varacakları yere götürmelerine izin verdim.

Kane'in dudakları meme uçlarımdan birini çevrelediğinde, orgazmik mutluluğumdan isteksizce sürüklendim. Bedenim aşırı hassastı, daha fazlasını kaldıramazdı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve dudaklarım titrek bir nefesle aralandı.

"Sus," diye ısrar etti Kane. "İyi olacaksın, söz veriyorum." Yataktan kalktı ve bir folyo paket çıkarana kadar şifonyerinin çekmecelerini karıştırdı. Paketi yırtarak açtı ve birkaç saniye içinde prezervatifi yerleştirdi.

Bu manzara beni anında daha uyanık hale getirdi. Kane'in vücutlarımızı hizalamasını, kalçasını bir yanıma dayamasını ve dirseğine yaslanmasını nefesimi tutarak izledim. Boştaki eli göğüslerimi okşarken dudakları benimkilere doğru indi. Karnımın derinliklerinde yepyeni bir şehvet dalının açıldığını keşfedince afalladım. Eli kalçalarımın tepesine indiğinde, hızla tekrar akılsızlığa sürüklendim. Uyarılmışlığımın arasından kolayca kayarak tek bir parmağını içime daldırdı. Adını inledim, lezzetli dolgunluğun içinde kıvranıyordum.

"Çok sıkısin ama bu doğal. Acele etmeyeceğiz." Açıklığı onu açgözlülükle karşılayana kadar parmağını içeri ve dışarı kaydırды.

Sonra ikinci bir parmak ekledi.

Yine, bu yabancı his karşısında nefesim kesildi. Ama Kane meme ucumu yaladı ve boynuma öpücükler kondurdu ve ben de hızla kalçalarımı onun içime hafifçe pompalayan elinin ritmine göre kıvrırmaya başladım.

Nasıl hem bu kadar tok hissedip hem de daha fazlası için can atabiliyordum? Bedenim bir şekilde neye ihtiyacı olduğunu biliyordu - o ana kadar uykuda olan ilkel bir içgüdü.

"Hazırım," diye mırıldandım. "Lütfen, Kane. Seni içimde istiyorum." Korku zihnimin gölgelerinde gizleniyordu, arzusunun kalın sisine nüfuz edemeyecek kadar uzaktı.

"Bana bak, güzelim."

Gözlerimin kapandığını fark etmemiştim ama hemen talimatını yerine getirdim.

Kane'in parmakları içimde derinlere battı, avuç içi tüm cinsel organımı kavrayacak şekilde aşağıya

doğru bastırdı. "Bu benim.

Burada sana dokunacak ilk ve *tek* erkek ben olacağım. Anladın mı?" Beyanında sıradan ya da bulanık hiçbir şey yoktu. Sadece mükemmel bir netlik ve mutlak bir inanç vardı. Kane beni kendine ait kılmak istiyordu ama bunun nasıl olacağını anlayamıyordum ve şu an detayları konuşmanın zamanı değildi. Tek bildiğim onun olmak istediğimdi, bu yüzden kalbimin ona duymak istediği şeyi vermesine izin verdim.

"Evet, Kane. Ben seninim."

Kendini üzerime kaldırdı, bir eli saçlarımın arasından geçerek başımın arkasını kavradı. Kendimi ona açmak için dizlerimi ortasına doğru kaldırdım. İç kaslarım, açıklığımla aynı hizaya geldiğinde sikişin kavurucu dokunuşuyla sıkıştı.

"Rahatla, tamam mı?" diye ısrar etti kalçalarını içime sokmak için eğmeden önce.

Nefesim kesildi, gözlerim bir endişe dalgasıyla yukarıdaki tavanda gezindi. "Val, bebeğim. Gözlerini benden ayırma."

Dediğini yaptım, kendimi onun kehribar rengi bakışlarına odakladım. Kane burada benimleydi. Bana asla zarar vermezdi. Bunu daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Kaslarımı gevşeterek bir santim daha ilerlemesine izin verdim. Kane tısladı, gözleri kısa süreliğine kapandı.

"Tamam, bu biraz acıtacak ama daha iyi olacak. Söz veriyorum." Başımı salladım, kendimi destekledim.

Kane dudaklarını indirdi, dili ağzımın derinliklerine daldı. Baştan çıkarıcı okşaması dikkatimi, sikişin tamamen içime girmesine yetecek kadar dağıttı. Benden kaçan küçük çığlığa engel olamadım. Ne beklediğimden emin değildim ama acı gerçektir. Kane alnını alnıma bastırdı, vücudumun uyum sağlamasına izin verirken tatlı güvenceler fısıldadı.

Çok uzun sürmedi. Nefes alışım normale döndüğünde ve acım uzak bir mırıltıya dönüştüğünde, dudaklarımı tereddütle onunkilere bastırdım.

Kane'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve beni doymak bilmez bir öpücüğe boğdu. Ağzımın içinde inledi; kalbimin derinliklerine gömülen saf bir terk edilmişlik sesiydi bu. Kalçaları içimde yürek parçalayan bir şefkatle yavaşça sallanıyordu. Sadece onunla birlikte hareket ettiğimi hissettiğinde hareketlerinin şiddetini artırdı. Kısa süre sonra omuzlarına yapışmış, içimde kendini kaybetme hissinin tadını çıkarıyordum. Kane elini tekrar aşağı indirerek parmak ucunu klitorisimin ucunda dolaştırdı ve beni alternatif bir zevk boyutuna gönderdi.

"Oh, Tanrım," diye bağırdım. "Tekrar boşalacağım. Kane ..." Dünyam etrafımda patlamadan önce çıkarabildiğim tek şey buydu. Kaslarım inanılmaz derecede sıkı bir şekilde kenetlendi ve Kane'in içimde kendi salınımını bulmasıyla gırtlaktan gelen bir kükrete ortaya çıktı.

O an tam bir mükemmelliği.

Geleceğimiz bize ne getirirse getirsin, kendimi bu adama verdiğim için bir milyon yıl geçse de pişman olmam.

Kane beni bırakıp banyoya gitmeden önce boynuma üç saygılı öpücük kondurdu. Döndüğünde elinde lacivert bir bez vardı.

"Seni temizlememe izin ver."

Dizlerimi ona erişim sağlayacak kadar açtım, karın kaslarımın kullanımı aşağıda donuk bir ağrı yarattığında bir yaltaklanmayı bastırdım. "Çarşaflarını mı mahvettim?"

Islak bezi yarığım boyunca nazikçe süpürdü. "Bir, yıkanır. Ama ikincisi, bekâretinin izi özel bir şeyin kanıtıdır. Bu süreçte çarşafım mahvolsaydı, bunun için ağlamazdım." Sonra bezi banyoya geri götürmeden önce göz kırptı.

Göğsümde bir kral sürüsü uçuşmaya başladı.

Hızla soğumakta olan bedenimin üstündeki çarşafı çektim ve bana tekrar katıldığında ona yer

açtım. Ona doğru kıvrıldım ve başımı omzuna yasladım. Parmaklarını en yakınımın arkasına geçirdi.

dizimi ve bacağımı yukarı çekti, böylece onun üzerine daha iyi örtünmüş oldum. Katı vücudu altımda büyümlü bir his uyandırıyor; sıcak ve güvenliydi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Kulağımı vücuduna dayadığımda, sesi bir bas davulun titreşimleri gibi içimde yankılandı.

"Muhtemelen hissetmeyi hak ettiğinden daha iyi." "Neden böyle söylüyorsun?"

Elim dalgınca göğsünün düzlemlerinde gezindi. "Umarım iş yerinde başını belaya sokmamışımdır ya da seni utandırmamışımdır. Önceden öyle yapmak istemiştım ama şimdi kendimi kötü hissediyorum."

Beni nazikçe sıktı. "Bizi buraya getirmek için böyle bir şey olması gerekiyorsa, buna değeri." Verdiği güvence inanılmaz derecede tatlıydı ama suçluluk duygusunu silemedi.

"Tüm bunların ironik yanı Reyna'nın babasından nefret ediyor olması. Eğer ondan bilgi almak isteseydiniz, tek yapmanız gereken sormak olurdu."

Kane'in vücudu gerildi. "Sence hâlâ benimle konuşur mu?"

"Sana sunacak pek bir şeyi olmasa da bunu yapacağını biliyorum." Dirseğimin üzerine kalktım. "Kane, ona yardım etmenin bir yolu var mı? Ondan kaçabilmesi için onu tanık koruma programına sokabilir misin?"

"Gerçekten istediği bu mu?" Gözlerinin arkasından sayısız soru geçerken kaşları çatıldı.

Başımı salladım. "Babası Meksika'ya döndüğünden beri onu güvenli bir yere götürmeye çalışıyoruz. Bir planım vardı ama beklediğimden daha uzun sürdü."

"Onu yirmi dört saat içinde güvenli bir eve götürebilirim."

Tekrar uzandığımda kalbim kaburgalarımaya çarptı. Ona yardım edebileceğini ummuştım, ama sarsıntılı geçmişimizi düşününce beklentilerimi çok yüksek tutmaktan çekinmişim. Artık özgürlüğü neredeyse garantiydi. Rahatlama baş döndürücüydü.

"Bunun ikimiz için de ne kadar önemli olduğunu bilemezsin." Sesim yoğun duygularla çatallaştı.

"Keşke daha önce bilseydim. Yalnız olduğunu anlayabiliyordum ama durumunun bundan daha kötü olduğunu fark etmemişim. Senin ona yardım etmene sevindim. Birbirinize güvenmeye ilk nasıl başladınız?"

"Olay sadece Aralık ayında oldu. Babalarımız, babasının ülkeyi terk etmesine karar verilmesiyle sonuçlanan bir çatışma yaşadı. Öfkesini ondan çıkardı. Ve ne yazık ki bunun ilk kez olduğunu sanmıyorum." Kızın morluklarını hatırlayınca boğazıma bir yumru oturdu. "Bana üzgün bir şekilde geldi, babasının kim olduğunu ve bilgi almak için benimle arkadaş olma talimatı aldığını söyledi."

"Ve bu seni üzmedi mi?"

"Sadece bir anlığına, ama açıklamasında o kadar samimiydi ki babasına hiçbir şey söylemediğini söylediğinde ona inandım. Ailesinin kim olduğu konusunda hiçbir kontrolü yoktu."

Nefesim kesildi. Aynı şeyin benim için de geçerli olduğunu fark edecek miydi? Reyna'nın aksine ben ailemi geride bırakmak istemiyordum. Babamın işlerinde masumdum ama bu kim olduğumu ve her zaman kim olacağımı değiştirmiyordu. Kane hâlâ federal bir ajandı ve ben de hâlâ mafyanın kızıydım.

"Gitmeliyim," diye mırıldandım kırık bir sesle. "Ailem yakında kiliseden dönecek ve kaybolduğumu anlayacaklar." Geri çekilmeye başladım ama Kane üzerimde yükselirken sırt üstü yuvarlandım.

"Ne oldu orada? Sesinde bir şeylerin ters gittiğini duyabiliyorum."

Ona bakarken gözlerim yaşlarla doldu. "Bu kesinlikle mükemmeldi, Kane." Parmaklarım çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezindi. "Ama gidebileceği hiçbir yer yok. Bir DEA ajanı nasıl olur da kendini bir mafya ailesine bağlayabilir?"

Bir sonraki kelimelerini oluştururken bakışları yüzümü okşadı. "Ya sana bu işi yürüteceğimi söyleseydim?"

Kalp atışları tekledi ve tökezledi. Çalıştırmak mı? Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? "Ne demek istiyorsun?" Fısıldadım.

Kane başparmağının ucuyla elmacık kemiğimin üzerinde gezindi. "Sadece... sadece benden henüz vazgeçme, tamam mı? Bunu çözmem için bana biraz zaman tanıyacağına söz ver."

Durumumuzun nasıl düzeltilebileceğini anlayamıyordum ama acelem yoktu. Dünya kadar zamanım vardı.

Ailem kiliseden dönmeden dakikalar önce KANE beni eve getirdi. Hafta sonu doğum günüm olduğu için gitmeme izin verilmişti. Duş aldıktan sonra Reyna'ya mesaj attım ve onunla evlerimizin arasında buluşmayı ayarladım.

"Hey, Cuma günü her şey planladığın gibi gitti mi?" diye sordu bağırmayacak kadar yaklaşır yaklaşmaz.

"Hem evet hem hayır. Her şey planlandığı gibi gitti ama sonra Kane Cumartesi günü evime geldi." Gözleri yuvarlaklaştı. "Babanla konuştu mu?"

"Hayır, ama Javier onunla gereksiz yere konuştu. Sanırım Kane'in beni tehdit ettiğini düşündü. Ama her neyse, mesele şu ki, Kane beni düşündüğüm gibi kullanmıyordu - tam olarak değil. Bana karşı bir şeyler hissediyor ama daha da önemlisi, sana yardım edebileceğini söyledi!" Elini elime aldım ve sııttım. Ona bu heyecan verici haberi verdiğim için çok heyecanlıyım.

Rey alt dudağını kemirdi. "Gerçekten mi? Bunu yapmaya istekli mi?" Böyle bir talih kuşuna güvenmekten korkuyordu.

"Evet, tatlım. Seni tanık korumaya alabilir ve ortadan kaybolmana yardım edebilir. Özgür olursun." Gözlerimden bir günde bu kadar çok yaş aktığı için kendimi pınar gibi hissediyordum ama daha akacak çok yaş varmış gibi görünüyordu. Reyna için duyduğum sevinç ve o gittiğinde hissedeceğim üzüntü arasında, su kanalları yine iş başındaydı.

Yalnız değildim. Reyna boğuk bir hıçkırığı tuttu. Kollarımı ona doladım ve en iyi arkadaşıma sıkıca sarıldım, bunun birlikte geçireceğimiz son gün olabileceğini biliyordum.

"Teşekkür ederim Val. Arkadaşlığın ve benim için yaptıgın her şey için."

"Bana ihtiyacın var ve ben *her zaman* senin yanında olacağım."

I Reyna'yı olması gerekenden daha fazla izledim ama kendime bunun işin bir parçası olduğunu söyledim. Dürüst olmak gerekirse, emirlere uymak için evinin önünde oturmama gerek yoktu. Ama babasının ahlaksız zalimliğini çok iyi bildiğim halde onu o evde nasıl yalnız bırakabilirdim? Babasının çevresinde büyümüştüm.

Vargas ailesi. Yıllarca, beni sokaklardan kurtardıkları için onlara borçlu olduğumu düşünmüştüm ama yaptıklarının hiçbiri fedakârca değildi. Vargas'ın adamları sadece kendilerini düşünüyorlardı. Bu durum yıllar geçtikçe netleşti ve ayrılmamı kolay bir seçim haline getirdi. Artık onlardan kurtulmuştum ama Reyna'nın kafasında hâlâ Vargas'ın silahı vardı.

Onu bu kadere terk etmek istemedim.

Vargas gibi konuşuyorsun. Bencil güdülerinizi görmezden gelmeyin.

Vicdanım haklıydı. Sadece onun özgürlüğünü istemiyordum; onu özgür bırakan kişi olmak istiyordum. Onu benim yapmak istiyordum.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, Reyna penceresinde belirdi, ilahi bir azmin görüntüsü. Karanlıkta bir şey aradığını anlamam sadece bir saniye sürdü. Beni aradığını düşünmem saçma mıydı?

Şansımı denedim ve gölgelerin arasından çıktım. Beni gördüğünde yüzü aydınlandı ve kaderimi mühürledi. Hayatımda hiç kimse varlığıma böylesine saf bir neşe ve hevesle karşılık vermemişti. Hayatımın her lanet gününde onun yüzüne bu bakışı getirmek istiyordum.

Ön kapıdan çıkıp aceleyle yanıma gelmeden önce bir an gözden kayboldu. Bir yanımda böyle bir risk aldığı için onu azarlamak istiyordu -beni gerçekten tanımıyordu- ama aynı zamanda bana duyduğu güveni de arzuluyordum. Bir Vargas olarak yaşadığı hayatı düşününce, böylesine kör bir inancı nereden öğrenmiş olabileceğini hayal bile edemiyordum. Ama bu Reyna'ydı. O ailesinin geri kalanı gibi değildi.

"Seni görmeyi umuyordum," diye hevesle karşıladi beni. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, sadece seninle konuşmak istedim. Konuşabileceğim çok fazla insan yok ve senin de tam olarak bir arkadaş olmadığını biliyorum ama sana bir şey söylemek istiyorum. Söylememem gerektiğini biliyorum ama... eğer söylemezsem..." Gecenin serin havasından korunmak için kendine sarıldı.

Kollarımı ceketimden çıkardım ve omuzlarına doladım. "Bana her zaman her şeyi anlatabilirsin."

"Teşekkür ederim." Bana utangaç bir gülümseme verdi ve bende onu arabama atıp hemen orada

sahiplenme isteği uyandırdı.

Sadece söyleyeceklerini merak ettiğim için kendimi kontrol etmeyi başardım. "Ailemden kaçmak ve kurtulmak için bir fırsatım var."

"Javier'in yeni kimliğiniz için alacağı belgeleri mi kastediyorsunuz?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, bu ortadan kaybolmak için başka bir seçenek. Yeni ortaya çıkan bir şey."

İçim huzursuzlukla çalkalandı. "Gizli federal," diye mırıldandım sormama gerek kalmadan. Tek bariz açıklama buydu ama Valentina'nın büyük hesaplaşmasından bu yana ikisi hiç temas kurmamıştı. Bu nasıl ortaya çıkmıştı? Daha da önemlisi, Reyna devlet için tanıklık ederse büyük bir tehlike altında olacaktı. Hayatta kalmayı başardığını varsayarsak, bir sonraki adımı WitSec olacaktı.

İzi sürülemezdi. Onu bir daha asla göremezdim.

Ona saldırmak ve böyle bir risk almayı reddetmesini talep etmek istedim. Ama işin gerçeği, ABD hükümetinin onu kendi başına denediğinden daha etkili bir şekilde ortadan kaldırılabileceğiydi.

Kaynakları olacaktı. Bir geleceği.

Ya onunla birlikte olsaydın? Eğer onunla ortadan kaybolursan, seni ele geçirirdi.

Konuşan delilik miydi? Birbirimizi pek tanımıyorduk ama onun için yapardım. İsterse her şeyi bırakırdım.

"Henüz Kane'le konuşmadım bile ve sana söylememem gerektiğinden eminim ama söylemek zorundaydım. Eğer bunu yaparsam

... eğer tanık koruma programına girersem..." Elleri birbirini tutarak endişelendi ve gözleri karanlıkta nasıl söyleyeceğini bilemediği kelimeleri aradı.

"Ne var, prenses? Bunu yaparsan ne olur?" Parmaklarımı boynunun arkasına yerleştirdim ve başparmağımı narin çenesinde gezdirdim.

"O zaman... seni bir daha asla görmeyeceğim." Sözleri fısıltılı bir itiraf, bir itiraf ve bir yalvarış gibiydi; o kadar beklenmedikti ki beni sersemletti.

Reyna Vargas beni kaybedeceği korkusuyla kaçmak için en iyi şansını kullanmaktan çekinecek kadar bana çekilmişti. Böyle bir güzelliğin ve sadakatin parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verecek bir erkek aptal olurdu.

"O zaman ben de seninle gelmek zorundayım," dedim hiç tereddüt etmeden. Karşımdaki kadının büyüüne kapılmışım ve hayatta onun yanında durmaktan daha iyi bir amaç düşünemiyordum.

"Bunu gerçekten yapar mısınız?" Tamamen hayrete düşmüştü. Hayatında hiç özverili bir bağlılığa maruz kaldığından şüpheliydim.

Dudaklarını dudaklarıma götürdüm ve sözümü bir öpücükle mühürledim. "Bunu ve çok daha fazlasını yaparım."

Narin parmaklarıyla gömleğimi kavrayarak bana baktı. "Sen gerçekten bir azizsin, değil mi?"

Hayatımda yaptığım çirkin şeyler düşünüldüğünde ismimdeki ironiyi her zaman görmüştüm ama Reyna'nın gözünde sonunda adaşımın hakkını vermiştim.

Aziz ve Kraliçe, pek çok açıdan beklenmedik bir çift.

"Bana numaranı vermeni ve bensiz ortadan kaybolmayacağına söz vermeni istiyorum."

Dudakları inceldi. "Telefonum izleniyor."

"Seni tehlikeye atacak hiçbir mesaj atmayacağım. Sadece ihtiyacın olduğunda bana ulaşabileceğinden emin olmak istiyorum."

Başını salladı, sonra telefonuma girerken bana numarasını söyledi. Cihazı cebime geri koydum, sonra veda sarılması için onu kendime çektim. Bir kuzgunun kanadı gibi siyah ve parlak saçlarına bir öpücük kondurmadan önce armutların tatlı kokusu ciğerlerimi doldurdu.

"İçeri girmeniz gerekiyor. Dikkatli ol, prenses."

Başıyla onayladı ve ceketimi çıkarıp bana geri verdi. Ceketin onda kalmasını istiyordum ama

muhafızlar onu ceketle görürse tehlikeye gireceğini de biliyordum.

"İyi geceler, Santino." Elini isteksizce salladı, sonra da aceleyle eve döndü.

Gece ışığı sönene kadar yerimden kıpırdamadım. Ve o zaman bile, beni oradan ayırmak için dağlar kadar ikna gerekiyordu. Bizim için planlar yapmalıydım ve dinlenmeye ihtiyacım vardı. Hiçbir işe yaramıyordum.

Bu yüzden kendimi arabama doğru yürümeye zorladım, her geçen adımda ayrılık acısının daha da kötüleştiğini hissediyordum.

ERTESİ SABAH, Javier ile önümüzdeki haftayı konuşmak için bir toplantı ayarlamıştım. Bütün gece ona planlarımdaki değişikliği nasıl anlatacağımı düşündüm. Yetiştirilme tarzım bana, hayatımı birden fazla kez kurtaran bir adama hizmetimi sonlandırmanın vefasızlık olduğunu öğretmişti. Javi benim için kan bağı olan akrabalarımın bile daha yakındı. Gitme ihtiyacımı anlardı ama bu işimi kolaylaştırmazdı.

"Reyna'ya federaller WitSec'i teklif etti," diye itiraf ettim oturduğumuz anda. Konuyu bu şekilde açmayı planlamamıştım ama işimi gördü.

Javi her zamanki gibi soğukkanlılığını korudu. "Peki bunu nereden biliyorsun?" "Çünkü onunla konuşuyordum."

Uzun saniyeler boyunca beni inceledi. "Neden içimde daha fazlası olduğuna dair bir his var?" Bu en zor kısmıydı. "Eğer o giderse, ben de onunla gitmek istiyorum."

"Yani ona karşı bir şeyler hissediyorsun?"

"Evet. Tanıdığım hiçbir kıza benzemiyor. Eğer bensiz giderse, onu bir daha asla göremem."

Javi başını salladı ve dumanı tüten kahve fincanından bir yudum aldı. "Peki o zaman. Acele etmemiz gerekecek. Bu sabah Meksika'dan Vargas'ın rüzgarda olduğu haberini aldım."

AValentina'yı eve bırakır bırakmaz, Reyna için koruma almak üzere Rizzo'yla konuşmak için şehre koştum. Sürece aşına değildim ve Val'e yanlış sözler vermediğimi umuyordum. Günün geri kalanı toplantılarla ve evrak işleriyle geçti.

Geç saatlere kadar eve dönemedim ama en azından okul için erken kalkmak zorunda değildim. Xavier'deki günlerim sona ermişti.

Bu beni nerede bıraktı?

Gece yarısını geçene kadar uyanık kaldım ve durumumu düşündüm. Ranger'lardan sonra kolluk kuvvetlerine katılmışım çünkü bu benim gibi biri için doğal bir ilerlemeydi, suçluları hapsedmeye yönelik bastırılmaz bir ihtiyacın ürünü değildi. Strateji ve takım çalışmasını seviyordum. Belki berbat biriydim ama zor durumlardan hoşlanıyordum. Kolluk kuvvetlerinden ayrılırsam, oradan nereye giderdim? En azından potansiyel işverenlerin gözünde, başka bir şey yapmak için nitelikli değildim. Ve yasadışı gelir kaynaklarına yönelecek bir tip değildim. Valentina'nın ailesini yaşam tarzlarından dolayı yargılamıyordum ama aynı zamanda benimseyecek de değildim. Benim gibi biri için devlette çalışmak dışında ne gibi meşru seçenekler vardı?

Burger çevirmem mümkün değildi ve Val'in parasıyla yaşamaya devam edersem lanetlenirdim. Kendi ayaklarımın üzerinde duramazsam babası bana asla saygı duymazdı. Böyle yabancı sularda bir çözüm görmek zordu ama bir çözüm olmalıydı. Becerikliydim. Bir yolunu bulurdum, bu yüzden Val'den zaman istedim. Bu süreçte benden vazgeçmesini istemedim.

Dijital saatimdeki parlayan rakamlar, nihayet uykuyu bulana kadar saatlerce ilerledi. Alarmım kurulu olmadığı için neredeyse öğle yemeğine kadar uyudum. İki gün boyunca aralıksız uyanık kaldığım için sistemim hala çalışmıyordu, bu da yardımcı olmadı.

Giyindim ve uyanmama yardımcı olması için bir fincan kahve koydum ki ön kapım çalındı. Kimseyi beklemiyordum, bu yüzden yan pencereden dışarı bakmadan önce tabancamı kot pantolonumun arka kemerine soktum. Verandamdaki adam belli belirsiz tanıdık geliyordu. Kapıyı açtım ve hızlı bir hareket olup olmadığına dikkat ettim.

"Yardımcı olabilir miyim?" Ona eleştirel bir gözle bakarak sordum. "Danstaydın, değil mi? Reyna ile dans eden adam sendin."

"Onu ne kadar çabuk güvenli bir yere götürebileceğinizi bilmem gerekiyor." Sesinde beni anında geren bir aciliyet vardı.

"Kim olduğumu nereden biliyorsun?" Babası için mi çalışıyordu? Elbette çalışmıyordu. Babası federal ajan olduğumu bilseydi, yanıma yaklaşmasına asla izin vermezdi.

"Javier adında bir adam için çalışıyorum. Onu hiç duydun mu?"

"Valentina'nın kız kardeşiyle çıkan adam mı? Eski kartel, değil mi?"

Başını salladı. "Valentina onu durumdan haberdar ediyordu. Geçen gün havaalanındaki küçük... prodüksiyonun düzenlenmesine yardım ettik."

Kafam karışmış bir halde ona ters ters baktım. "Val neden *ona* gitsin ki?"

"Şu anda bunun konuyla ilgisi yok," diye öfkeyle tükürdü. "Değerli vaktimizi boşa harcıyoruz. Reyna'yı güvenli bir yere götürebilir misin yoksa bunu kendim mi yapmalıyım bilmem gerekiyor."

"Gerekirse onu şu anda güvenli bir eve götürebilirim ama size bundan fazlasını söylemiyorum. Bildiğim kadarıyla ona zarar vermek istiyor olabilirsin." Aramızda yükselen enerji karşısında kaslarım gerildi.

Adam öne doğru küçük bir adım atarak yüzlerimizi birkaç santim ayırdı. Kıçını yere indirmemek için kendimi desteklemek zorunda kaldım.

"Dinle," diye homurdandı. "Vargas'ın dönüş yolunda olduğu haberini aldık. Reyna *derhal* Tehlikede ve onu güvende tutup tutamayacağınızı bilmem gerekiyor." Sesi çaresizlikten pürüzlüydü.

Ayrıntıları bilmiyordum ama ona çok değer verdiğine dair hayatım üzerine bahse girebilirdim. Sıkıntısı aşikârdı. Basit bir endişe böyle bir ıstırabı ortaya çıkarmazdı.

"Ne zaman inecek?"

"Bildiğimiz kadarıyla şu anda burada olabilir. Burada seninle konuşarak geçirdiğim her dakika, sen bir şey *yapmadığın* sürece kaybedilmiş bir andır."

Yakındaki bürodan rozetimi ve anahtarlarımı alıp dışarıda ona katıldım ama dikkatim motosikletime yöneldiğinde duraksadım. Kızgın bir kartel tarafından aranan bir kişiyi taşımanın en güvenli yolu bu değildi.

"Bizi götürebilir misin?"

Arabasına atlarken içgüdülerimin doğru çıkması ve kendi kaçırılmama yardım etmemiş olmam için dua ettim... ya da daha kötüsü.

Kane Pazartesi sabahı okulda değildi. Bunun böyle olacağını biliyordum ama onsuz hayatımın ne kadar ıssız olacağını tahmin edememiştim. Onun yokluğu, aramızdaki uçurumu kapatamazsak gelecek zamanların bir önizlemesiydi ve ben her şeyi yapardım ortaya çıkan boşluğu önlemek için. Yaklaşan kayıp, midemin çukurunda büyüyen kokuşmuş bir kanser gibiydi.

Bu duygudan kaçamadım.

Hayatımda Kane olmadan, etrafımdaki dünya griye dönüştü. Önceki hayatıma geri dönemez ve o yokmuş gibi davranamazdım. Dünyamı geri alamayacağım bir şekilde etkilemişti. Ona kalbimin bir parçasını vermiştim ve kendimi bütün hissetmenin tek yolu onunla birlikte olmaktı.

İlk defa ailemden kopmayı düşündüm.

Acı gözyaşları boğazımdan aşağı süzülüyordu. Her biri bir öncekinden daha kötü olan tüm seçeneklerimden nefret ediyordum. Dördüncü derse geldiğimde, Reyna için gelen ofis yardımcısını neredeyse kaçırarak kadar derin bir umutsuzluk havuzunda debeleniyordum.

"Ne dedi o?" Rey'e fısıldadım.

Kıpırdamadan oturuyordu, yüzü sınıfın önündeki beyaz tahta kadar solgundu. "Babamın beni ofiste beklediğini söyledi." Cevabı robotikti, sanki korku sistemini aşırı zorlamış ve tamamen kapanmasına neden olmuştu. Tatlı arkadaşım tamamen dehşete düşmüştü.

Kendi önemsiz sorunlarımı bir kenara bıraktım. "Eşyalarını topla, gidelim," diye tısladım.

Talimatlarımı sersemlemiş bir halde takip etti. İkimiz de aynı anda ayağa kalktık, sırt çantalarımızı omuzlarımıza aldık.

Kapıya doğru yürürken öğretmenimiz, "Bayan Genovese, varlığınızın talep edildiğini sanmıyorum," diye uyardı.

"Özür dilerim Bay Donovan. Reyna'ya yardım etmem gerekiyor." Ona tartışacak zaman bırakmadan veda sözlerimi omzumun üzerinden söyledim.

Sınıf kapısını arkamızdan kapattım ve koridordan ofisin aksi yönüne doğru koşmaya başladık.

"Nereye gidiyorsunuz?" Biz koşarken Rey nefes nefese sordu.

"Buradan gidiyoruz. Baban sana elini süremeyecek." İçgüdülerim beni müstakil spor salonu binasına açılan arka kapıya götürdü. Nefes almamız için bize bir şans vermek üzere kapıda durakladım. "Kaçacağız."

"Biz mi?" Reyna'nın tüm vücudu bir yaprak gibi titredi.

"Evet, *biz*. Seni bırakmayacağım. Şimdi çantanızdan telefonunuzu ve yanınıza almak istediğiniz başka bir şey varsa çıkarın. Sırt çantalarımız bizi sadece yavaşlatır."

"Beni bununla takip edecek." Çantasını düşürdü ve içindekilerin tamamını geride bıraktı.

Telefonumu elime aldım ve çantamı onunkinin yanına attım. "Hem kaçmak hem de saklanmak için elimizden geleni yapacağız. Tek yapman gereken beni takip etmek."

"Nereye gideceğiz?" Sesi panikle titriyordu.

Elini elime aldım ve sıktım. "Kane'e gideceğiz. O seni güvende tutabilir." Sonra kapıyı açtım ve koştum.

“Y Bana Javier için çalıştığını söyledin ama hâlâ adını bilmiyorum.”

Xavier Catholic'in önündeki park yerine girmeden hemen önce "Ben Santino," dedi. Okul.

İkimiz de arabadan atladık ve girişe doğru koştuk. Okuldan yaklaşık bir mil uzakta oturuyordum, bu yüzden iki dakikadan kısa bir sürede oradaydık. Ofise girdiğimde okul sekreterini masasında buldum.

"Bayan Kennedy, Reyna Vargas'ı ön büroya çağırmanızı istiyorum."

"Kane? Senin sınıfta olman gerekmiyor mu?" Gözleri tedirgin bir şekilde Santino ve benim aramda gidip geliyordu.

Rozetimi ona doğru uzattım. "Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum ama aslında burada, okulda gizli görevdeydim. Ben aslında bir öğrenci değilim. Reyna tehlikede ve onu güvenli bir yere götürmemiz gerekiyor."

Titrek bacakları üzerinde durdu. "Um... tehlikede mi? Ben sadece ..." Telefonuna doğru eğildi ve dahili telefon düğmesine bastı. "Müdür Ruiz, ofise gelebilir misiniz lütfen? Acil bir durum var."

Müdürün dönmesini beklerken beş dayanılmaz dakika boyunca ayakta durduk. Kapıdan girer girmez gözlerini bana dikti.

"Bay Easton, burada neler oluyor?" Bir elini kalçasına koydu ve ters ters baktı.

Açıklamamı tekrar gözden geçirdim ve onun izni olmadan okuluna gizli görevle gittiğim haberine sinirlendiğini fark ettim. O kısmı es geçtim çünkü önemli değildi. "Reyna babası yüzünden büyük tehlike altında. Onu derhal güvenli bir yere götürmeliyiz."

Müdür Ruiz ve sekreter birbirlerine endişeli bir bakış attılar.

"Bay Vargas yaklaşık on dakika önce kızını almak için buradaydı ama çağırdığımızda gelmedi. Ben de sınıfta ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Öğretmeni, Reyna çağrıldığında kendisinin ve Valentina Genovese'nin sınıftan çıktığını söyledi ama ikisi de ofise gelmedi."

"İki kız mı?"

"Evet, Valentina da kayıp gibi görünüyor. Ben de tam ailesini arayacaktım."

"Bildiğiniz kadarıyla kızlar Vargas'la birlikte ayrıldılar mı?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır. Ofise gelmeyince gidip bakacağımı söyledim ama beklemeden gitti."

Vargas'ın çoktan oraya gittiğini söylediğinde midemi düğümleyen dehşet biraz olsun hafifledi. Kızlar Vargas'tan kaçmak için okuldan yaya olarak ayrılmışlardı. Uzakta olamazlardı ama onları aramaya çoktan başlamıştı.

"Tamam, yardımınız için teşekkür ederim. Dosyamda cep numaram var. Herhangi bir şey olursa beni ara.

gelişmeler."

Santino ve ben dışarı çıkarken ikimiz de telefonlarımızı çıkardık. Val'in numarasını aradım ama sesli mesaja yönlendirildim. Neden cevap vermiyordu ki? Panik derimin altına sızmış, düşüncelerimi ele geçirmekle tehdit ediyordu. Sakin kalmalıydım, yoksa kızlara hiçbir faydam dokunmazdı.

"Polisle birlikte okuldayım," diye konuştu Santino telefonda. İşimi küçümseyerek tanımlaması karşısında dişlerim birbirine çarptı -federal ajanlar polislere hiç benzemezdi- ama azarımı yuttum ve konuşmasına devam etmesine izin verdim. "Vargas zaten buradaydı ve kızlar kaçıyor... tamam." Birkaç kelimeden sonra telefonu kapattı.

"Javier?" Ben sordum.

"Evet, Edoardo Genovese'yi arıyor ve beni geri arayacak."

Rizzo'yu bilgilendirmek için hızlı bir arama yaptım, Santino'nun telefonu çaldığında kapattım. Kısa bir süre dinledi, sonra gözlerini bana kilitledi. "5623 Mockingbird'de mi oturuyorlar?"

Evime. Kızlar beni aramaya gitmişlerdi. "Bu onun evi," diye onayladı. "Evet, tamam."

Bir dakika sonra, evimin yanındaki sokakta gıcırdayarak durduk. Dışarı çıktık ve etrafı taradık ama kızlardan hiçbir iz göremedik. Saniyeler sonra, iki araba evin önüne yanaştı. Lucciano ailesinin danışmanı Edoardo Genovese, yanında Javier ile bir araçtan inerken, diğer dört adam ikinci arabanın yanında durdu.

Santino Javier'e, "Onlardan iz yok ama arkalarına da bakmadık," diye bilgi verdi.

"İçeri girmiş olabilirler mi?" Edoardo sordu.

Başımı salladım. "İçeri zorla girmedikleri sürece hayır ve ben buna dair bir işaret görmedim. Yapabiliriz-" Edoardo elini kaldırdığında durdum.

"Bunu kolaylaştıralım." Telefonunu çıkardı ve eve doğru işaret etmeden önce ona dokundu. "Bir sokak ötedeler. Seni bulamayınca hareket etmiş olmalılar. Hadi gidelim."

Hadi, Val. Neredesin lan sen?

Afganistan'dayken çok sayıda tehlikeli göreve katılmıştım. Adrenalin ve sağlıklı bir dozda korku beklenebilirdi ama Val ve Reyna'nın izini sürmeye çalışırken yaşadığım çaresizliği hiç yaşamamıştım. Onların bir adım gerisinde kalmaya devam ettik ve peşlerindeki tek avcının biz olmadığımızdan emindim.

Hepimiz aceleyle arabalarımıza döndük. Santino ve ben Edoardo'yla birlikte arabaya atladık çünkü Valentina'nın GPS'i onlarda vardı. Javi bizi bir blok öteye götürdü ve arkamızdaki destekle birlikte kaldırıma park etti. Aynı anda, karşı yönden gelen iki araba aynı kaldırım boyunca, yolun yaklaşık elli metre aşağısında bize bakarak durdu. Vargas. Kızları bulmuştuk, ama o da bulmuştu.

İki grup arasında sıkışıp kalan kızlar, beyaz kolonyal bir evin önündeki meşe ağacının büyük gövdesinin arkasından dışarı baktılar.

İlk başta kimse kımıldamadı. Ağaçlar gün ortası esintisiyle sallanıyor ve tepemizden küçük bulutlar geçiyordu ama Juan Carlos Vargas arabasının kapısını açana kadar hepimiz belirsizlik içinde donup kalmıştık. Hazırlıklı olmamız gerektiğinden hepimiz araçlarımızın kapılarını açtık. Dört arabadaki adamlar da açık kapıların arkasına saklandı, silahları hazırды.

"Neden hepimiz sakinleşmiyoruz, evet?" Vargas seslendi. "Ben sadece kızımı istiyorum, senin de aynı şeyi istediğini söyleyebilirim, Edoardo. Bırakalım kızlar kendi ailelerine yürüsünler ve kimse zarar görmesin."

Santino sessizce, "Bunun imkânı yok," dedi. "Onu öylece almasına izin veremeyiz."

"Kendi kızını ondan uzak tutmak için ikisini de tehlikeye atamayız." Santino'nun Reyna'ya olan

hislerine saygı duyuyordum ama bir başkasını kurtarmak için Val'in yaralanmasına ya da daha kötü bir duruma düşmesine izin verirsem lanetlenirdim. Bencilce olabilirdi ama benim önceliklerim vardı. Valentina her şeyimdi.

Javier sert bir bakışla, "Yeter," diye karşılık verdi.

Tam o sırada ağacın arkasından Valentina'nın sesi geldi. "Reyna benimle kalıyor. Meksika'ya geri dönmeyecek."

Lanet olsun.

Reyna'yı koruma ihtiyacını anlıyordum ama kahraman olmaya çalışırken zarar görmesini de istemiyordum. Vargas Reyna'nın babasıydı. New York yasalarına göre bile, bu haklar bir mahkeme tarafından sınırlandırılmadığı sürece kızı üzerinde hakkı vardı.

"Edoardo," diye seslendi Vargas, sesi giderek sertleşiyordu. "Kızınla biraz mantıklı konuşman gerek."

"Destek çağırabilirim," diye teklif ettim hemen. "Yerel halk dakikalar içinde burada olabilir."

"Hayır," diye bağırdı Edoardo. "Bu işi kendi başımıza hallediyoruz. Bununla ilgili bir sorunuz varsa, gidebilirsiniz.

Ayrıca, bir fikrim var." Telefonunu açtı ve yazmaya başladı.

“Valentina, bana bak." Babamın sesi arkamdaki evden yankılandı.
Edoardo Genovese'nin yetişkin erkekleri ağlatacak kadar katı bir tarafı vardı. Hayatımda tanıdığım tek kişi

bağışıklığı olduğu bilinen Giada'ydı. Çatışmanın ortasında bile olsa, söyleyeceklerini duymaktan ne kadar nefret etsem de, dikkatimi çektiğinde onu görmezden gelemedim. Reyna için dehşete düşmüştüm. Adrenalin zihnimin odaklanmasına yardımcı oluyordu ama titreyen arkadaşımı her görüşümde umutsuzluk boğazıma daha sıkı sarılıyordu.

Rey'e, "Seninle yer değiştirmeliyim, tatlım," diye fısıldadım.

Sarsılarak başını salladı, gözleri boş bir şekilde arkamızdaki beyaz eve bakıyordu. Bizim için tek gerçek tehdit onlar olduğu için gözlerimi kartele dikmişim. Ağacın diğer tarafından dışarı baktığımda babamın siyah bir sedanın yolcu kapısının arkasında çömelmiş olduğunu görebiliyordum. Bana o kadar paraleldi ki, telefonunu salladığı elini arkasına doğru uzattığını görebiliyordum. Kartel arabalarındaki adamlar onun bu hareketini göremezlerdi. Bana telefonuma bakmamı söylemeye çalışıyordu.

Orospu çocuğu. Lanet şeyi sessizde bırakmışım.

"Arkadaşınıza değer verdiğinizizi biliyorum," diye devam etti babam, "ama onu babasından uzak tutmak bize düşmez."

Koşarken sakladığım telefonumu arka cebimden çıkardım. Geldiğimizi haber vermek için Kane'i aramanın pek bir anlamı yoktu ve okula o kadar yakın oturuyordu ki, gelip bizi almasını istemek koşmaktan daha uzun sürerdi. Evde olmadığını öğrendiğimizde, evime gitmenin en güvenli yol olacağına karar verdim. Kane'in arka bahçesinden ve onun arkasındaki bahçeden geçtik, arabalar üzerimize gelmeden önce sadece iki ev aşağıya inebildik. Telefonumu bile düşünemeyecek kadar dalgındım.

"Beni duyuyor musun Valentina? Eve gitme ve Reyna'nın da aynısını yapmasına izin verme zamanı geldi." Babam konuşmasına devam etti ama ben dinlemiyordum. Asıl mesaj onun mesajıydı.

Baba: Reyna'ya saatini ver ve her zaman açık tutmasını söyle. Onu geri getireceğiz ama şimdi zamanı değil. Güven bana, lütfen.

Saatim mi? Vay anasını! Babam saatime izleme cihazı mı koymuştu?

Reyna'yı inceledim ve yapılacak doğru şeyin bu olması için dua ettim. Onu teslim etmekten nefret ediyordum ama bu durumdan başka bir çıkış yolu da düşünmüyordum. Babası kızını almadan gitmiyordu. Babam sert biri olsa da sözünün eri bir adamdı. Eğer onu geri alacağımızı söylediyse, ona güvenmek zorundaydım.

"Tamam, bana bir saniye ver!" Vargas'ın da beni duyabildiğinden emin olarak bağırdım. Çözdüm

saati bıraktım ve Reyna'nın elini tuttum. "Rey, beni dinle," diye fısıldadım. "Babamın bir planı var. Babanla birlikte geri döneceksin ama bu saatte bir izleme cihazı var. Ne olursa olsun onu yanında tutarsan senin için geliriz. Söz veriyorum. Seni terk etmeyeceğim. Tamam mı?"

Rey'in yüzü buruştu, başını sallarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. En karanlık anında bile gücü benzersizdi. Kalbim onun durumunun adaletsizliğine karşı çığlık attı ve öfkelen-di. Böyle bir saflık nasıl böyle bir eziyete maruz kalabilirdi? Onunla birlikte ben de ağlamak istedim ama güçlü kalmak için elimden geleni yaptım. Reyna'nın benim güvenimle sarmalanması gerekiyordu ki ben artık onun yanında olmadığım-da güvenebileceği bir şey olsun.

Onu kollarımla sardım ve sıktım. "Güçlü kal tatlım ve yalnız olmadığını unutma."

Saklandığımız yerden çıkmadan önce birbirimizden ayrıldık ve son bir kez bakıştık. Birbirimize sırtımızı dönerek aynı anda ailelerimize doğru yürüdük.

Lütfen, Tanrım. Lütfen biz onu geri almadan önce ona zarar vermesine izin verme.

Attığım her adımda kederin dayanılmaz ağırlığı göğsümü sıkıştırıyor, nefes almakta zorlanıyordum. Kane'in babamın arabasının arka kapısının arkasına sıkıştığını fark ettiğimde, ayaklarım ona ulaşmak için aceleyle öne doğru tökezledi. Bir şekilde beni kollarının arasına almayı başardı ve bizi arabanın içinde güvenli bir yere götürdü. Hıçkırıklar yükselirken ona sıkıca sarıldım, onun varlığından aldığım rahatlık korkumun su yüzüne çıkmasına izin veriyordu.

"Lütfen baba. Lütfen onu geri getir," diye ağladım, gözyaşlarımla arasında ön koltuğu arıyordum.

"Şşş, sakinleşmeye çalış." Gözlerini düşmanından ayırmadan konuştu. "Her şeyi evde konuşabiliriz."

Vargas elli metre ötede, arabasının arkasına süzülen Reyna'ya kaşlarını çatarak baktı. Öfkesini gizlemeye bile çalışmadı.

Daha fazla hıçkırık bedenimi sarstı. Suçluluk duygusu ve endişe karnımda çürümüş bir pişmanlık kokteyli oluşturdu. Reyna anlatılmamış bir dizi dehşetle yüzleşmek üzereyken ben eve, beni seven insanlarla dolu bir eve gidiyordum. Ne kadar çabalamış olursam olayım, onu kurtaramamıştım.

Sessiz eve dönüş yolunda yanımda Santino varken çaresizce Kane'in kucağına oturdum. Evimize vardığımızda, arabadan kapıya doğru yürürken Kane beni koruyucu bir şekilde vücuduna yasladı. Annem bizi girişte karşıladı ve beni kollarının arasına aldı.

"Bebeğim. Güvende olduğun için çok mutluyum." Sesi duygusallıktan soluk soluğaydı.

Ona bütün olduğuma dair güvence vermesi için bir an verdim, sonra babamı aradım. "Ne yapacaksın baba? Lütfen onu uzun süre onunla bırakma. Ona zarar veriyor. O çok korkunç bir adam."

Babam başıyla oturma odasını işaret etti. "Hadi oturup konuşalım. Bu gece ona karşı harekete geçeceğiz ama önce konuşmamız gereken çok şey var."

Başımı salladım ve Kane'i arkamda bulmak için duraklamadan önce yürümeye başladım.

Yüzümü nazikçe okşadı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Sen git babanla konuş. Zaten bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Birden Kane'in benim evimde olduğunu fark ettim. Babamla birlikte beni kurtarmaya gelmiş ve ailemin önünde beni öpmüştü. Bir çeşit alternatif evrene mi girmiştım? Tüm bunlar kaçamadığım çarpık bir rüya mıydı? Duygusal travma geçirmiş beynim durumu algılayamıyordu. Ağzımı açtım ama gözlerim Kane'e dönmeden önce babamın geri çekilen formuna dalarken hiçbir ses çıkmadı.

"Beni de şaşırttı. Git babanla konuş; eminim açıklayacaktır."

Kane'in talimatlarını sersemlemiş bir halde takip ettim ve annemin yanındaki koltuğa oturdum. Kane'i babamla birlikte görünce aklıma bir sürü soru geldi. Babam bizi aramaya geleceğini nereden

biliyordu? Acaba

Reyna'yı biliyor muydu? Ne zamandır? O saatin olayı neydi? Babamın *bilmediği* bir şey var mıydı? zaten biliyor musun?

"Soruların makineli tüfek ateşi gibi kafanda dönüp durduğunu görüyorum," diye düşündü babam. "Yine de en baştan başlayalım." Sırtını yasladığı koltukta her zamanki yerini almadan önce kendine bir içki doldurdu. "Aralık ayında Juan Carlos'un şehirde olduğunu ve bize bu kadar yakın yaşadığını öğrendiğimizde, onun hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi öğrendik ve kızının Xavier'e gittiğini ortaya çıkardık. Bunun bir tesadüf olduğunu düşünecek kadar saf değildim. Seni okuldan almayı ya da Müdür Ruiz'in Reyna'yı okuldan almasını tartıştık ama birkaç nedenden dolayı vazgeçtik. Birincisi, yakınlaştığınızı biliyordum ve sizi ayırırsak karşılaşacağım tepkiler sorunlarımı daha da karmaşık hale getirecekti. Ama daha da önemlisi, Reyna'yı yakın tutmak, Vargas'ın sorun olmaya devam etmesi durumunda bize bir yedek plan sağladı."

O biliyordu.

Babam Reyna'yı başından beri biliyordu. Kafamdaki küçük dişliler tıkırdıyor ve yataklarından fırlıyor, tekleyen kranklardan buhar dökülüyordu. Beynim patlıyordu.

"*Biliyor* muydun? Ve tehlikeli olmasına rağmen onunla arkadaş kalmama izin mi verdin?" Bu bir suçlama değildi. Sadece zorba babamın böyle bir riski nasıl göze alabildiğini anlayamıyordum.

Babamın dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. "Güvenlik tuttuk." Babam Javi'ye baktı. "Viper Operations gece gündüz seni izliyor ve güvenliğini sağlıyor. Eğer evden çıkarsan, izleme cihazları onları uyarıyordu. Okulda geçirdiğin zaman dışında seni koruyan bir çift göz olmadan asla yaşamadın."

Viper 10k haftalık.

Babamın masasındaki not. Viper, Javier'di. Babam beni güvende tutmaları için onlara para ödüyordu.

Javier ve Santino'ya bakakaldım. "Parti. Orada Reyna'yı izliyordunuz. Ve dans..."

Santino'nun kafası bir o yana bir bu yana hareket etti. "Hayır, orada *seni* izliyordum."

Bütün parçaları bir araya getirmeye çalışarak babamı aradım. "Peki ya saat?"

"Geçmişte siz kızları takip etmek için telefonlarınızdaki GPS'e güveniyordum. Giada ve Camilla'nın başına gelenlerden sonra her birinize GPS'li birer mücevher almaya karar verdim, böylece telefonlarınızdan ayrı kalsanız bile izinizi sürebilecektim."

"Neden bana söylemedin?" Kelimeler ağzımdan çıktığı anda dudaklarım utangaç bir şekilde inceldi. Takip edildiğimi bilseydim, gizlice dışarı çıkarken saati takmamaya dikkat ederdim - en savunmasız olduğum zamanlar.

"Size ne hissettirirse hissettirsin, üçünüzün hayatınızı biz gözümüzün önünde olmadan yaşamınıza izin vermek için çok uğraştık. Güvenliğinizi iyi ebeveynlikle dengelemek hiç de kolay olmadı, söylememe izin verin." Babamın gözleri, alışılmadık derecede dokunaklı bir anda anneminkilere kaydı. Bizim yanımızda birbirlerinin üzerine titremezlerdi ama bakışlarındaki birlikteliği hissedebiliyordum.

Her kaçışında bunu biliyorlardı. Annem büyük ihtimalle eve gelmemi beklemiş, endişeden kendini hasta etmişti ama yine de yapmama izin vermişlerdi. Reyna'yı ve arkadaşlığımızı biliyorlardı. Her şeyi biliyorlardı.

"Javier sana Reyna'nın kaçmasına yardım etmeye çalıştığımı söyledi mi?" Javi'ye baktım ama yüzü anlaşılmazdı.

"Evet ve korkarım belgelerini almaktaki gecikme benim hatamdı. Belgelerini hazırlayıp kaçmasına yardım etseydik, yine de izini sürebilirdik ama Juan Carlos'la işleri bitirmek için ona burada ihtiyacımız olacağından endişeliydim. Bu size bencilce gelebilir ama o sadece kızı için değil

daha fazla insan için bir tehditti."

Bakışlarım Javier'e kaydı, o da bana meydan okurcasına baktı ve sanki şöyle dedi: "Sadece

bana kızgın."

Gözlerimi devirdim.

Bana hiçbir zaman gizlilik sözü vermedi, bu yüzden onu tamamen suçlayamazdım, ama ikiyüzlülüğünü hatırlayacaktım. Aynı zamanda babamın cömertliğini ve hayatımı yaşamama izin vererek bana gösterdiği saygıyı da hatırlayacaktım. Onun davranışları bana gelecekte daha açık sözlü olmayı düşünmem için güven verdi. Eğer onun aşırı tepki vermeyeceğine inanırsam, belki de bir baba-kız ilişkisine yakışır bir bağ kurabilirdik.

Bu teoriyi test edecek bir şey varsa o da Kane'di.

Ellerim kucağımda birbirini kavradı. "Kane'i ne zamandır biliyorsun?"

Babam kaşlarını kaldırdı. "Javier sen o plakaları ona çalıştırması için verdikten sonra bana geldi. Senin küçük... maskaralığın hakkında beni bilgilendirdi." Bakışlarımla buluşmadan önce bir an yere baktı. "Söylemeliyim ki, hiç bu kadar gurur duyduğumu hatırlamıyorum." Kusursuz bir işadamı olan babamın duygularından neredeyse sesi kısılacaktı.

Gözlerimden yaşlar aktı. "Sana söylemek istedim ama ona zarar vermenden korktum."

Babam alay etti. "Federal bir ajanı incitmezdim. Senden bilgi alamazdı ve Vargas'ı hapse atıp yakamızdan düşmesini sağlayacak güce sahipti. Bu bizim için bir kazançtı." Sonra gözleri karardı ve dudakları inceldi. "Ama görünüşe göre tüm bunların hesaba katmadığımız bir yönü varmış. Kane'e karşı bir şeyler hissediyorsun, değil mi?"

Ağzımı ilk açtığımda hiçbir şey çıkmadı. Babamın öfke ve hayal kırıklığıyla buruşmuş yüzünün görüntüleri kafamı doldurdu ve kelimelerimi boğdu. Sonunda boğazımı kullanabildiğimde, kırık dökük yakanışma ben bile şaşırdım. "Sanırım onu seviyorum, baba."

Annemin eli yavaşça benimkinin üzerine indiğinde ona baktım. Gözlerinde parlayan sevgi, Kane ile ilişkimin tamamen bitmediğine dair bir umut ışığı yaktı ama asıl sınav babamla olacaktı.

"Bu kolay bir durum değil," dedi babam üstü kapalı bir şekilde. Öfkeyle patlamamıştı ama memnun da görünmüyordu. "Söyleyeceğim şey, onun da sana çok değer verdiğine inandığımdır. Bugün tek önceliği sizin güvenliğinizdi."

"O iyi bir adam. Hayal edebileceğinden çok daha fazla sana benziyor." Gülümsemeye çalıştım ama titrek ve orantısız çıktı.

Babam öfkeleni. "Vargas'ın icabına baktıktan ve Reyna'yı kurtardıktan sonra bu durumla başa çıkabiliriz."

"Ona yardım edip babasını üzme riskini alacağından emin değildim."

"Ona kilitlenmemiş olsaydık bunu yapmazdım. Reyna'yı kurtarıırken onu da ortadan kaldırırsak intikam söz konusu olmaz. Vargas serbest olsaydı Reyna'yı saklayarak ailemi riske atmazdım. Artık bir plan yapmamızın zamanı geldi. Ülkede uzun süre kalacağından şüpheliyim." Javier'e baktı. "Filip'i ara ve bir düzine adam toplamasını söyle. Önümüzdeki bir saat içinde herkese burada ihtiyacımız var ama gizlice. Vargas evimi izliyorsa, bir araya geldiğimizi görmesini istemiyorum."

Kane oturma odasında bize katıldı, ama sadece babama malzeme toplamaya gittiğini bildirmek için kısa bir süreliğine. Duş almak için odama çıktım. Geri döndüğümde babam ve adamları kapısı kapalı olan ofisine kapanmışlardı. Neler olup bittiğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordum ama burnumu sokmam onların işine engel olmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Babamın bana karşı beklenmedik hoşgörüsü, baskınlarına katılmama izin verecek kadar ileri gitmeyecekti. Bundan emindim.

Onlar plan yaparken ben de odamda volta atıyor ya da mutfakta anneme yardım ediyordum. Bana Kane hakkında sorular sordu, bu da dikkatimi az da olsa dağıttı. Çoğunlukla, Reyna için dehşete kapılmış bir endişe yumağıydım. Babası onu dövmüş müydü? Hâlâ hayatta mıydı? Babası

onu kurtarabilecek miydi, yoksa

Babası saati gördü ve onu çıkarttırdı mı?

Ağlamaklı gözlerimi göğ e kaldırdım ve sessiz bir dua ettim.

Dayan, Rey. Senin için geliyoruz.

A Yüzümdeki keskin acı beni uykunun tesellisinden sertçe uzaklaştırdı. Gerçekler gözümde canlanırken hassas yanağıma dokundum - babamla yaptığımız korkunç araba yolculuğu; yumruğu yanağıma çarpmadan hemen önceki şeytani bakışı; bana söylediği son sözlerin vahşi tıslaması.

Lanet boğazını kesmeden önce gözümün önünden kaybol.

Babamın kalpsizliğine yıllarca tanıklık etmeme rağmen afallamıştım. Sözlerinde böylesine hayvani bir şiddet vaadini daha önce hiç duymamıştım. Beni öldürmeye gerçekten çok yaklaşmıştı.

Durumumun gerçekliği boğucu bir umutsuzluğa yol açtı.

Bu şekilde yaşamaya devam edemezdim.

Hayatımda ilk kez, en karanlık dürtüler zihnimin arkasında fısıldadı. Hiçbir zaman gerçekten düşünecek kadar alçalmadığım bir kaçış seçeneği, ama şimdi ... Valentina beni kurtaramazsa, başka seçeneğim var mıydı?

Hayır.

Başka bir çözüm için umudumu kaybetmeyi reddettim. Nefes aldığım sürece hâlâ umut vardı.

Uyanık bir şekilde uzandım ve evden kilometrelerce uzakta, bilmediğim bir evde işgal ettiğim odanın ay ışığıyla aydınlanmış tavanına baktım. Val ve ailesinden kilometrelerce uzakta. Kendimi tamamen yalnız hissetmemi engelleyen tek şey bileğimdeki saatin sessizce tıklamasıydı. Babamın beni mücevherlerimi takip edecek kadar iyi tanımıyor olması bir kez olsun bir nimetti. Eğer biraz dikkat etseydi, bileğimi çevreleyen bu zarif yeni aksesuarı mutlaka fark ederdi.

Ödünç aldığım yatağımda uzanırken, içgüdüsel bir farkındalık tenimde gezindi - bana tetikte olmamı söyleyen eski bir uyarı sistemi. Odanın etrafına baktığımda ve pencerenin yanındaki sandalyede oturan silüetli bir figür keşfettiğimde kalbim göğsümde dörtnala fırladı.

Panik, taşkın bir nehir gibi damarlarımda dolaştı.

"Saatlerdir burada oturmuş, kendi kanımdan olan birinin bana nasıl ihanet edebileceğini anlamaya çalışıyorum." Babamın sesi odayı ürkütücü bir tehditle doldurdu.

Talebini reddedip reddetmemeyi çılgınca tartıştım çünkü bu onu daha da kızdıracaktı. Kararsızlığım beni felç etti ve seçim yapmamı engelledi. Korku pençelerini karnımın derinliklerine sapladığında strateji geliştirmeye çalışmak imkânsızdı.

"Federallerle konuştuğunu duydum. *Lanet olası federallerle.*" Öfkesi iğrenç bir tükürük şeklinde kusuyordu. "Sen ortadan kaybolmadan önce önemli işleri geride bırakıp buraya gelmek zorunda kaldım. Senin için yaptığım onca şeyden sonra. Özel öğretmenler. Lüks bir yaşam tarzı. Sana *her şeyi* verdim ve sen gidip sırtıma bir bıçak sapladın." Konuşmasının zirvesinde, sesi öfkeyle

yükselirken yumruğunu göğsüne vurdu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü. Bunca yıldır onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Aralık ayında mafya onunla yüzleştğinde bile kızgın olmaktan çok rahatsız olmuştu. Bu başka bir şeydi. Juan Carlos Vargas çok öfkeliydi. Yaptıklarını kişisel olarak algılamıştı ve içten içe onun gazabından kurtulamayacağımı biliyordum. Gözleri böylesine nefretle parlarken ve sözleri iğrençlikle doluyken olmazdı. Babamın hainlere karşı hiç toleransı yoktu. Kane'in bana federal koruma teklif ettiğini öğrendiğini bilseydim, babamın gözetimine asla isteyerek geri dönmezdim.

Loş ışığa ve gözyaşlarımın görüşümü bulanıklaştırmasına rağmen, babamın ayağa kalkarken sağ elinde tuttuğu silahı görebiliyordum.

İşte buydu.

Ona olan faydam, ihanetim yüzünden sıfırlanmıştı. Onun için toprağa gömülecek başka bir düşmandan başka bir şey değildim.

Yataktan kalkıp ondan uzaklaşırken ve kendimi duvara yaslarırken iniltili çığlıklarımı bastırmaya çalıştım. Hayatta kalma içgüdülerim devreye girmiş, beni kaçmaya zorluyordu. Mantık kaçma şansımın sıfır olduğunu söylüyordu ama denemek zorundaydım. Ölmeye hazır değildim.

"Lütfen, baba. Lütfen bunu yapma." Küçükülüğümden beri ona baba dememiştim. Bu kelime artık benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu; sadece kendimi hayatta tutmak için kullandığım bir araçtı. Çaresizlikten dudaklarımdan dökülen bir şeydi.

"Neden olmasın? Hain bir *fahişenin* ne işine yarayabilirim ki? Annen değersiz olabilir ama en azından sadık."

"Çünkü ben senin kızınım-"

"Sen kimsenin kızı değilsin," diye hırladı, gözlerinde nefret parlıyordu.

"Genovesler hakkında bilgi edinebilirim. Hala faydalı olabilirim. Yapabilirim..." Nefesim kesildi ve saçma sapan yakarışım kesildi. Acınası yalvarışlarımdan nefret ediyordum ama ölmek istemiyordum. Beni birkaç dakika daha hayatta tutacaksa babama duymak istediği her şeyi söyleyebilirdim.

Zaten bir önemi yoktu. Gözyaşı dolu yakarışlarım onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Juan Carlos Vargas, vicdan azabından eser kalmadan silahını biricik kızına doğrulttu.

Kurşunun beni çabucak alması için dua ederken yüzüm kederden buruştu. *Lütfen bunun senin hatan olduğunu düşünme Val. Elinden gelen her şeyi yaptın.* Düşüncelerim ona ulaşmıyordu ama elimden gelen tek şey buydu. Valentina bana yardım etmeye çalışan tek kişiydi ve ölümümün suçluluğunu taşımasını istemiyordum. Sadece onu bir daha göremeyeceğim için üzgündüm.

Gözlerim kapanırken, evi kaplayan sessizliği yırtan bir sesle kalbim küt küt atmaya başladı ama bu bir silah patlaması değildi. Ciğerlerim şok içinde donup kalmıştı, ne olduğunu anlamak için gözlerimi ve kulaklarımı açtım.

Babam hâlâ silahını kaldırmış duruyordu ama şimdi boş kapıya doğrultmuştu. O da duymuştu. Bir gümbürtü. Yere düşen ağır bir şeyin belirgin sesi. Ceset gibi bir şey.

Bakışlarımı yavaşça benden bir avuç metre ötedeki karanlık kapı aralığına çevirdim. Zaman, bir ağaçtan sızan pekmez damlası gibi ince ince akıyordu.

Bu beni kurtarmak için olabilir mi? Babam beni kurtarmaya çalışan kişiyi öldürmek üzere miydi? Güvenliğim için birinin ölmesine izin verecek miydim? İstesem bile gerçekleşmek üzere olan şeyi durdurabilir miydim?

Tanıdık bir suret kapı aralığını doldurmadan önce hızlıca sorulan sorulara cevap verecek vaktim yoktu. Gölgelerden beni izleyen o figürü kaç kez görmüştüm? Onu rüyalarımda gördüğüm kadar çok değil. O demir duruşu nerede görsem tanırdım.

Santino benim için gelmişti ve babamın kurşunu onun tek ödülü olacaktı.

A Kane'in sağladığı teçhizat ve onun görmezden geldiği kendi ruhsatsız silahlarımızla arabalara doluştuk ve GPS'in Reyna'nın kaçırıldığını gösterdiği Staten Island'ın kuzey tarafına doğru yola çıktık. Kane'in bu operasyonun bir parçası olmak için gönüllü olmasına şaşırmıştım.

bir görevdi. Yaptığımız şey tam olarak yasal değildi ama Vargas'ın kendi kızına yaptığı muamele de yasal değildi. Kane'in bürokrasiye aldırmadan doğru olan için hayatını ve kariyerini tehlikeye atmaya istekli olmasına saygı duydum. Katılımı hepimiz tarafından takdir edildi, özellikle de Edoardo'nun kapsamlı sorgulamalarından öğrendiğimiz üzere taktiksel deneyime sahip olduğu için.

Kane, geri kalanımızın çok az tartışmasıyla bir plan yaptı. Mülkü değerlendirmek için Google Earth'ü kullandık ve yaklaşık dört bin metre kare büyüklüğünde iki katlı bir ev olduğunu gördük. Üç grup oluşturduk; biri mülkü uzakta tutacak, diğer ikisi de binaya gizlice girecekti. Reyna'nın üst kattaki bir yatak odasında saklanacağı güvenli bir varsayımdı. Ben doğrudan üst kata çıkmak amacıyla evin önünden girişe öncülük etmeyi teklif ettim. Javier arkadan giren ekibin komutasını üstlendi. Kane birimizi takip etmeyi teklif etti ama Edoardo ellerini temiz tutmak için dışarıda destekle birlikte kalmasını önerdi. Kane bu görevden pek hoşlanmamış gibi görünüyordu ama itiraz etmedi.

En kötüsü de beklemektir. Kendi riskimizi en aza indirmek için sürpriz unsuruna ihtiyacımız vardı, bu da Vargas ve adamlarının uyuduğu gece geç saatlerde saldırmak anlamına geliyordu. Ben çaresizce otururken geçen her dakika sonsuzluğa uzanıyordu. Tüm vücudum Reyna'ya ulaşma ihtiyacıyla titriyordu. Eğer o eve varır ve Reyna'nın yaralandığını öğrenirsek, son nefesimi Vargas'ın bunu hayatıyla ödediğinden emin olmak için harcamayacaktım. Bu sırada ölsem bile umurumda olmazdı. Onun intikamını almak her şeye değerdi.

Javier'in beni başrolden almaması için soğukkanlılığımı korumak için kendimi kontrol etmem gerekti. Eğer sağlıklı düşünme yeteneğimden şüphe duysaydı, sonuca ne kadar yatırım yapmış olursam olayım, beni geride bırakmaktan çekinmezdi.

Bu durumla ilgili şükredilecek bir şey varsa o da Vargas'ın Reyna'yı daha güçlü bir güvenlikle donatılmış evine götürmemiş olmasıydı. Muhtemelen gizli bir yerde kalmanın daha güvenli olacağını düşünmüş, yerini tespit edebileceğimizi tahmin etmemiştir. Teorik olarak, fark edilmeden binaya girecek, karşı tarafın savunmaya geçmesine fırsat vermeden onları etkisiz hale getirecek, Reyna'yı alacak ve oradan ayrılacaktık; hepsi birkaç dakika içinde olacaktı.

Gece yarısını biraz geçe mahalleye vardığımızda, kafamda sayısız senaryoyu gözden geçirmiştım ve gerçek olay için hazırdım. Her yönden eve yaklaştık, araçlarımızı çevredeki bloklara

park ettik ve tespit edilme riskini azaltmak için yaya olarak hareket ettik.

Orta sınıf mahallesi derin bir uykundaydı. Sokak lambaları, acımasız bir hayvanın aralarına sığınmış olduğundan habersiz olan çalışkan ailelere sahte bir güvenlik güvencesi veriyordu.

Vargas'ın güvenli evinin ön merdivenlerine ulaşana kadar beş kişilik ekibimi bakımlı bahçelerdeki gölgelerin arasından geçirdim. Yerimizi aldıktan sonra Kane'in verdiği kulaklığı kullanarak diğerlerini kontrol ettim ve girişimizi koordine ettim.

Kilitleri açmanın ve avantajımızı mümkün olduğunca uzun süre korumanın en iyisi olacağına karar vermiştik. Eğer bir alarm tetiklenirse, silahlarımızı kaldırarak içeri dalacaktık ama bu gerekli değilse, gizliliği kaosa tercih edecektik.

Şans bizden yanaydı. Lanet evin alarmı bile yoktu.

Ön ve arka kapılardan içeri girdik, çekirge sürüsü gibi ilerledik ve yolumuza çıkan her şeyi kuşattık. Ben merdivenlere yönelirken adamlarımdan birine oturma odasındaki kanepede horlayan bir muhafızla ilgilenmesini söyledim. Reyna'yı sağ salim bulabilmek için dua ettiğim yere nihayet yaklaştığımda kalbim göğsümde acımasızca çarpıyordu.

Tam üst kata ulaştığımda, bir adam sanki bir gürültüyü araştırıyormuş gibi kafasını köşeden çıkardı. Daha ses çıkarmadan elimi ağzına götürmüş ve bıçağımı boğazına dayamıştım. Bıçağımın onunla birlikte yere düşmesine izin verdim, silahımı elime aldım ve sessizce bir sonraki kapıya doğru ilerledim. Üst kattaki diğer odaların aksine bu kapı açıktı.

Dengeleyici bir nefes aldım ve kapıdan içeri adım attım. Bulduğum şey zihnimi mükemmel bir odak noktasına getirdi, amaca yönelik bir netlik duygusu üzerime yerleşti.

Vargas odanın diğer ucunda duruyordu, silahını çoktan bana doğru kaldırmıştı ve gözlerinde delilik vardı. Aramızda buruşuk bir yatak uzanıyordu ve görüş alanımın çevresinden Reyna'nın sadece birkaç adım sağında durduğunu fark ettim.

Başardık.

Reyna hâlâ hayattaydı ve babasının silahı bana doğrultulmuş olduğu sürece güvendediydi. "*Hayır!*" Reyna beni görünce ağladı.

Vargas vahşi bir bakışla onu kazığa oturttu. "Hayır mı? Bunların hepsi senin suçun, seni lanet *olası amcık*," diye tısladı. "Bu durumda olmamızın sebebi senken bunun için ağlayamazsın."

Vargas kardeşler arasında yirmi yaş fark vardı ve öfkeleri dışında çok az ortak noktaları vardı. Öfkesi alevlendiğinde yaşlı Vargas'ın uyguladığı vahşete tanık olmuştum. Juan Carlos da farklı değildi.

Öfkesi zihnini kirleten bir hastalıktı.

Vargas başka hiçbir uyarıda bulunmadan, dişleri akıl almaz bir öfkeyle gıcırdarken nişanını Reyna'ya çevirdi. Kudurmuş gibi hırlamasından varlığını tamamen görmezden gelmesine kadar tüm vücudu onu öldürme ihtiyacını belli ediyordu. O anda onun için önemli olan tek şey, çöküşünden sorumlu tuttuğu kişiyi cezalandırmaktı. Tek suçu zorbalıktan kurtulmak isteyen masum bir kadını.

Kurşunun geldiğini anlamak için tetiği çektiğini görmeme gerek yoktu.

Hiç tereddüt etmeden havaya sıçradım ve kendimi yana doğru fırlattım. Aynı anda, gecenin sessiz havasında bir el silah sesi patladı. Kendi silahımın tetiğini çektiğimde acı göğsüme saplandı ve ilkenden bir an sonra ikinci bir mermi çılgılık çılgılığa havaya yayıldı.

Vargas'ın atışının gücü ve kendi silahımın sekmesi beni geriye, Reyna'ya doğru uçurdu ama hedefimin doğru olduğunu teyit edene kadar gözlerimi Vargas'tan ayırmadım.

Juan Carlos Vargas'ın kafası geriye doğru uçtu, beyni arkasındaki pencereye sıçradı. Öldüğünden emin olduktan sonra göğsümdeki acıyı fark ettim. Ciğerlerim sıkıca sıkışmıştı ve gerekli oksijenle dolamıyordu. Karanlık beni altına almakla tehdit ediyordu ama Reyna'nın

üstümdeki görüntüsü bilincimi korumak için savaşmamı sağladı.

Hıçkırır hıçkırır ağlıyordu, benim için duyduğu korku onu paramparça ediyordu. "Nonononono..." diye tekrar tekrar sayıkladı.

Titreyen elini tuttum ve gözlerini kendime çektim. "Sorun yok... prenses," diye hırıldadım. "Ben iyiyim." Elini, çelik yeleğin kurşunu durdurduğu göğsümün üzerine koydum. Canım çok yanmıştı ve bir iki kaburgam kırılmış olabilirdi ama hayatta kalacaktım.

Elleri aramızdaki zırh kaplamasının üzerinde gezinirken nefes alması durdu, sonra yüzünü boynumun kıvrımına indirdi ve rahatlama gözyaşları döktü.

Acıya karşı irkilerek onu yanıma çektim ve kendime yasladım. Onun yakınımda olması ciğerlerime hava çekecek kadar rahatlamama yardımcı oldu.

"Güvendesin, prenses. Bir daha kimsenin seni benden almasına izin vermeyeceğim." Son nefesime kadar bu sözlerle yaşamak istiyordum. İletişimi etkinleştirmek için kulaklığıma dokundum. "Reyna güvende. Vargas öldü."

"Alt kat güvenli," dedi Javier'in sesi kulağıma.

"Dışarıda hayat belirtisi yok," diye ekledi Kane. "Sanırım hepsini yakaladınız."

"Çok şükür," diye hırıldadım. "Aşağı iniyoruz." Reyna'nın gözleriyle karşılaştım ve ince bir gülümsemeyle elimden geleni yapmaya çalıştım. "Kalkmama yardım edersen, buradan defolup gidebiliriz."

Güzel prensesim gözyaşlarının arasından fırtına sonrası gökkuşağı gibi sıırttı.

Ayağa kalkmak canımı çok acıttı. Reyna'yı kendime yakın tuttum ama bu desteğe duyduğum ihtiyaçtan çok onun güvenliğinden emin olmak içindi. Merdivenlerden yavaşça indik ve bir çift bedenın üzerinde duran Javier'i kısaca selamladıktan sonra ön kapıya yöneldik. Akşamın serin havası yüzümüze değdiğinde Reyna yavaşladı ve alt dudaklarını çiğnemeye başladı.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

Gözleri benimkilerle buluşmayı reddetti. "Şimdi nereye gitmem gerektiğini bilmiyorum. Artık bir evim yok."

"Bu gece benimle kalıyorsun. Sana yakın olacağım ve güvende olduğunu bileceğim anlamına geliyorsa kanepede uyurum. Ondan sonra diğerleriyle konuşur ve seni yerleştiririz ama gidecek bir yerin olmadığı konusunda endişelenmene gerek yok. Bana ihtiyacın olursa ben *her zaman* senin evin olacağım." Zihnimi acıya kapattım ve dudaklarımı onunkilere değdirmek için eğildim. Öpüşmemiz çiğ ve savunmasızdı, yeni dökülen gözyaşlarının tuzuyla renklenmiş bir bağlılık vasiyetiydi. Sevinç, rahatlama ve yeni başlangıçların gözyaşları.

IXavier Lisesi'ne adım atmadan önce biri bana üç ay sonra hayatımın tanınmaz hale geleceğini söyleseydi, ona asla inanmazdım. Bu çalkantının kendi kasıtlı eylemlerimin bir sonucu olacağını ya da hayatımın sıfırlanacağını kesinlikle hayal edemezdim. Pişmanım.

Reyna'yı kurtarmaya yardım ederek doğru şeyi yapmıştım, Genovese'lerin evine dönerken beni aradığında Rizzo'ya da bunu söyledim. Malzeme talep ettiğim yerel polis karakolu, ben ayrıldıktan sonra kimlik bilgilerimi doğrulamak için aradığında patronumu evde uyandırmıştı. Haber Rizzo'ya ulaşmıştı ve çok kızmıştı.

"122nd karakoluna girdiniz ve DEA talimatlarıyla orada olduğunuzu ima ettiniz, teçhizatlarını çaldınız, sonra da önceden onay almadan bir kartelin kalesine baskın mı yaptınız?" İnançsızlığı öfkesini bir nebze de olsa azaltmıştı.

"Sana söylemiştim. Elinde bir rehine vardı ve kızın hayatı tehlikedeydi."

Yüzünün olgun bir erik tonuna dönüştüğünü neredeyse duyabiliyordum. "Bu işleri böyle yapmadığınızı biliyorsun. Daha önce aradığında sana Vargas'ın peşinden gitmeye yetkin *olmadığını* söylemiştim."

"Biliyorum, Riz." İçimi çektim. "Bu yüzden bunu senin için kolaylaştıracağım. Sabah rozetimi teslim edeceğim." Teşkilattan ayrılmak için kendime göre nedenlerim vardı, en azından yaptığımız şeyin gerekli olduğuna dair kesin inancım vardı.

"Kahretsin, Kane. İstifa etmeni istemediğimi biliyorsun." Sesindeki öfke boşaldı.

"Bunu takdir ediyorum ama ikimiz için de en iyisi bu. Güven bana." Arabayı sürerken Javier'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissettiğimde dikiz aynasına baktım. Özel bir konuşmayı tercih ederdim ama belki de Val'in ailesinin nerede durduğumu duyması en iyisiydi.

"Her neyse, evlat. Yarın gel, konuşuruz."

"Elbette, Rizzo. Görüşürüz o zaman." Konuşacaktık ama söyleyeceği hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecekti. Telefonu kapattım ve başımı deri koltuğa yasladım.

"Bunu devam ettirecek misin?" Edoardo ön yolcu koltuğundan sordu. Kendisine ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı göreve gelmişti ama arabada kalmıştı.

"Öyleyim."

"Kızımın bu kararla bir ilgisi var mı?" Döndü ve bakışlarımla karşılaştı. "Onun her şeyle ilgisi var."

Dudakları büzüldü. "Örgütümün yabancılara izin vermediğini biliyorsun, değil mi?"

Demek bu işin sonu oraya varacaktı. "Endişelenmene gerek yok. Senden iş istemeyi

planlamamıştım."

"Peki, planınız tam olarak nedir?"

Dişlerim birbirine çarptı. "Şu anda bir tane yok ama bu beni daha önce hiç durdurmadı."

Edoardo'nun gözleri Javier'e kaydı, ikisi bana tekrar hitap etmeden önce bakiştılar. "Güvenlik işini hiç düşündün mü?"

Javier, Genovese'lerin evine yanaştıktan sonra arabayı park etti, sonra dikiz aynasında tekrar göz göze geldik. "Eğer burada kalacaksan, bizim işimiz için mükemmel olursun."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Güvenliği düşünmüştüm ama gösterişli bir fedai olarak çalışmak istememiştim. Javier ile çalışmak farklı olacaktı. İçimden bir ses onun güvenlik anlayışının asla sıkıcı olmayacağını söylüyordu.

Gözlerinde bir parıltı belirdi. Eğer bir yargıç olsaydım, bunun gülümsemeye en yakın şey olduğunu söyledim. Javier'in onayının alabileceğim en iyi iltifat olduğuna dair bir his vardı içimde.

"Her şey hallolduysa ben yatmaya gidiyorum," diye homurdandı Edoardo. "Bu saçmalıklar için çok yaşıyorum." Arabadan indi ve ben de hemen onu takip ettim.

"Affedersiniz Bay Genovese," diye arkasından seslendim. "Eve gidiyordum ama Valentina'ya Reyna'nın iyi olduğunu söylemek istiyorum. Bir dakikalığına yukarı çıksam sorun olur mu?"

Çenesini biraz kaldırarak bana baktı. "Beş dakika ve kimin çatısı altında olduğunu hatırladığından emin ol."

Sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

Val tıpkı babası gibiydi. Muhtemelen yıllar boyunca yaptıkları savaşları sadece hayal edebiliyordum.

Onu içeri kadar takip ettim ve sessizce üst kata çıktım. Sağdaki ilk kapıdan yumuşak bir ışık süzülüyordu. Kafamı içeri uzattığımda kızımı yatağında bir yığın yastığın üzerinde uyurken buldum. Kıyafetlerini değiştirmemişti ve telefonu hâlâ elindeydi. Çok endişelendiğinden ve uyanık kalabilmek için elinden geldiğince mücadele ettiğinden hiç şüphem yoktu. Günün erken saatlerinde yaşadığı travmatik korkunun ardından vücudunun dinlenme ihtiyacına dayanamamıştı.

Yatağın kenarına oturduğum anda gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh, Tanrım. İyisin." Val kendini bana attı ve kollarını sıkıca boynuma doladı. Göğsü rahatlamış bir şekilde nefes alıp verirken benimkine çarpıyordu.

"Şşş, bebeğim. Her şey yolunda. Reyna güvende ve artık her şey yolunda." Tutuşunu gevşetene ve nefes alış veriş i düzleşene kadar elimi sırtına sürttüm.

Geri çekildiğinde yüzü hâlâ acı içindeydi. "Babam seni veda etmen için mi gönderdi?" Gözleri daha fazla yaşla doldu.

Başımı salladım.

Kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. "Senin burada olduğunu biliyor mu?"

Başımı salladım. "Beni yukarı gönderdi ama sadece iyi geceler demek ve hepimizin güvende olduğunu bildirmek için." Başparmağımı gözünün altından geçirerek bir damla yaş sildim. "Patronuma gideceğimi söyledim."

Valentina'nın çenesi genişçe açıldı. "Sen ne?"

"Benden bu kadar. Sen her zaman tüm işlerden daha önemli olacaksın. Bunun farkına zaten varmıştım ama bugün seni tehlikede görmek ve seni kaybedebileceğim gerçeğiyle yüzleşmek her şeyi çok daha gerçek hale getirdi. Benim için o sensin, güzel kız. Beni kendi yörüngene çektin ve şimdi sensiz bir hayat düşünemiyorum. Seni seviyorum Valentina Genovese, o cıvıl cıvıl gözlerinden ayak parmaklarının ucuna ve aradaki her moleküle kadar. Her bir parçanı seviyorum, sonsuza dek ve daima."

Val kendini yeniden bana bıraktı ama bu kez diğerlerini yok eden bir öpücükle. Bedenlerimizi

birbirine kaynaştırmak istercesine kucağıma oturdu ve dudaklarının dokunuşuyla bana ruhunu verdi.
"Ben de seni seviyorum bebeğim." Gülümseyerek beni öpücük yağmuruna tutmaya devam etti.

Kıkırdadım ve onu kucağında sıcak bir şekilde sıktım. "Bu gece hayatta kalmamı istiyorsan buna daha sonra devam etmemiz gerekecek. Baban kesin talimatlar verdi."

"Seni yarın göreceğ miyim?"

Elimi boynunun arkasına attım ve onu son bir kez daha öpmek için kendime çektim. "Yarın ve sonraki her gün. Ben seninim bebeğim ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek."

EPILOG

İki Ay Sonra

“**A**Hazır mısın?" Reyna'nın odasına -Reyna taşınmadan önce Giada'nın çocukluk odası olan odaya- girdim ve yatağa uzandım. Reyna'nın babası artık bir sorun olmaktan çıktıktan sonra Ailesi Rey'in okulu bitirene kadar bizimle kalması için memnuniyetle ısrar etti. Rey her gün yanımda olana kadar kız kardeşlerimin yanımda olmasını ne kadar özlediğimi fark etmemiştim bile. Onun bu kadar yakınımda olmasına bayılıyordum. Yazın birlikte bir daire tutma planları bile yapmıştık.

"Evet, sadece rujumu tazelemem gerekiyor."

"Bu kolye muhteşem. Daha önce takmış mıydın?" Boynundaki ince altın zincirden, üzerinde üç parlak zümrüt bulunan narin bir kolye sarkıyordu.

Kolyeye hafifçe dokundu. "Bu annemin. Bir sürü mücevheri var ama ben küçükken ve yakın olduğumuz zamanlarda taktığını hatırladığım birkaç şeyden biri buydu. Bu benim doğum taşım. Sanırım bunu ona babam vermişti ama bu çok da umurumda değil. Çoğunlukla, güzel günlerin bir hatırlatıcısı."

"Bu gece bizimle olamadığı için üzgünüm."

"Sorun değil. Olduğu yerde kalmasını ve sağlığına kavuşmasını tercih ederim." Reyna, doksan günlük bir rehabilitasyon merkezine yatırılan annesi için ihtiyatlı bir iyimserlik içindeydi. Babam ve adamları baskından bir gün sonra Vargas'ların evine gitmiş ve Reyna'nın içinde binlerce dolarla doldurulmuş bir oyuncak ayının da bulunduğu eşyalarını geri almışlardı. Oradayken annesine rehabilitasyon ya da Meksika'ya geri dönme seçeneklerinden birini sunmuşlar. Reyna'yı çok rahatlatarak şekilde rehabilitasyonu seçmiş. İkisi programın başlarında telefonda konuşmaya başlamışlardı. Annesi iyi iş çıkarmıştı ama yıllar süren güvensizliğin üstesinden gelmek zor olacaktı. Reyna annesinin onu nasıl alkolik bir puslu havaya terk ettiğini unutacak değildi.

"Kolye sana çok yakışmış. Saçına yaptığın şeye de bayıldım." "Bunun için neden zaman harcadığımdan emin değilim. Şapka onu ezip geçecek."

Yüzüme hoppa bir sırıtma yayıldı. "Mezun olmak kötü bir saç gününe *kesinlikle* değer." Artık NYU müzik programına kabul edildiğime göre, üniversite için yeni bir hevesim vardı. Kane haftalarca müziğe devam etmem konusunda beni yıprattı. Önce müzik programları hakkında okumamı sağladı, sonra da tesisi gezmem için beni kandırdı. Performanslar müfredatın bir parçası olsa da, beklediğim kadar çok değildi. Müzik eğitimi alan herkesin sahnede çalmayı planlamadığı ortaya çıktı. Daha ne olduğunu anlamadan beni NYU danışmanıma işletme fakültesine kabulümün

farklı bir programa aktarılıp aktarılamayacağını sormaya ikna etmişti. Bir mülakata girmem ve profesörlerden oluşan bir panelde çalmam gerekti ama transferimin onaylandığı haberini aldığımda buna değmişti. Ben

Kane beni desteklemeseydi asla cesaret edemezdim. Hatta sık sık onun için çalmam konusunda ısrar ederek sahne korkuma yardımcı oldu. Beni dinlemeye bayılıyordu ve kendime olan güvenimi tahmin ettiğimden çok daha fazla artırıyordu.

"Evet, evet. Senin için söylemesi kolay," diye alay etti Reyna. "Teneke folyo ve parmak arası terlikle iyi görünürdün." Bir kahkaha patlattım. "Hadi, eminim çocuklar çoktan aşağıya inmiştir."

"Kane, Javi ve Santino ile birlikte çalıştığına göre, üçü neredeyse birbirlerinden ayrılamazlar." Haklıydı. Çocuklar kısa sürede aile olmuşlardı ve bu da çifte randevular için çok işe yarlıyordu. Javier biraz daha yaşlıydı ve boş zamanlarını Giada ile şehirde geçiriyordu ama geri kalanımız neredeyse her hafta sonunu birlikte geçiriyorduk.

Tahmin ettiğimiz gibi, üç adamı oturma odasında babamla birlikte bulduk, her birinin elinde kristal bir bardak viski vardı. Göründüğümüzde babamın yüzü ısındı, gözlerinin köşelerindeki kırışıklıklar gururla derinleşti.

"İkiniz de çok güzel görünüyorsunuz," dedi ve yanaklarımızdan öpmek için yanımıza geldi. Eli Reyna'dan aldığım ve her zaman taktığım saatin üzerinde gezindi. Onu takmaktan mutluydum ve ona verdiği huzuru görmek hoşuma gidiyordu. Bizimle yaşamaya başladıktan kısa bir süre sonra Reyna'ya da benzer bir saat hediye edilmişti.

"Sağ ol baba. Okula gitmeye hazır mısınız?" Xavier'in mezuniyeti okulun oditoryumunda yapılacak kadar küçüktü. Gösterişli değildi ama o koridorlarda son kez yürüyeceğimi düşünürsek, mezuniyetin büyüdüğüm binada olmasına sevinmişim.

Santino kolunu gururla Reyna'ya doladı. "Hadi yapalım şu işi. Kızımın o sahneden geçişini görmeye hazırım."

Reyna'nın gülümsemesi göğsümü mutlulukla doldurdu. Uzun zamandır taşıdığı yüklerden kurtulmuş, son aylarda kanatlarını açmıştı. Onun daha kaygısız haline alışmaya başlamıştım ama yine de her bir gülümsemesini takdir etmek için duraklıyordum.

Annem binlerce fotoğrafımızı çekti. Birlikte. Ayrıken. Kız kardeşlerimle ve sonra erkek arkadaşlarımızla. Yanaklarım ağrıyana kadar fotoğraf çektik, sonra birkaç tane daha çektik. Ben onun kümeden uçan son çocuğuydum, bu yüzden özellikle duygusal olacağını bilerek toplayabildiğim tüm sabrı topladım.

Kane, Sevgililer Günü dansında giydiği takım elbiseyi giymişti. Son derece lezzetliydi, ama bu sefer tamamen benimdi. Altın bakışları fotoğraf çekimimiz boyunca beni takip etti. Bakışlarının sahiplenici dokunuşu tenimi ateşe verdi ve karnımın derinliklerinde baştan çıkarıcı bir sıcaklık uyandırdı. O gün için aldığım vücuda oturan beyaz elbise kendime güvenmemi sağlıyordu ama beni kanatlandıran Kane'in erimiş arzusuydu.

Sahneye çıktığımızda tezahürat bölümümüz binayı salladı.

Kendimi çok kutsanmış hissettim.

Okul, törenin ardından küçük bir bira ve şarap kutlamasına ev sahipliği yaptı. Okulda uzun yıllar çocuk sahibi olduktan sonra, ailem öğretim üyelerinin çoğuyla arkadaşta ve kolaylıkla sohbet edebiliyorlardı. Kendimi Kane'i ararken buldum ama kalabalığın içinde onu göremedim. Gözlerim odayı tararken, Chloe'nin Gio'nun kravatını kaptığını ve dudaklarını yakıcı bir öpücükle kendisine çektiğini gördüm.

Çenem yere düştü.

Bu da nereden çıkmıştı? Chloe'nin Gio'ya ilgi duyduğunu bile bilmiyordum, çok çelişkili görünüyorlardı. Chloe alıngandı, hatta talepkârlığın sınırındaydı, Gio ise son derece soğukkanlıydı. Ayrıldıklarında Chloe'nin ona attığı don eriten sırıtışa bakılırsa, aralarındaki farklılıklar onun için

bir sorun teşkil etmiyordu. Belki de onlar için daha iyi bir kelime tamamlayıcıydı.

Chloe'nin yanaklarını renklendiren alışılmadık kızarıklık haklı olduğumu gösteriyordu. Mezuniyet, bu ikisi için birden fazla yeni maceranın başlangıcı olabilirdi.

Gio'nun bakışları benimkilerle çarpıştı. Sırıttım ve şakacı bir şekilde başımı salladım. O da sırtışıma göz kırparak karşılık verdi ve ardından yeni arayışına odaklandı.

Kendi randevuma ne olduğunu merak ederek, Kane'e mesaj atmak için telefonumu çıkardım ve onun çoktan bana ulaştığını fark ettim.

Benimle müzik odasında buluş.

Omurgam boyunca bir ürperti dans etti.

Yoldayım.

Ailemin yokluğumu fark etmeyecek kadar meşgul olduğundan emin olduktan sonra salondan çıktım. Topuklu ayakkabılarım boş koridorda yankılanıyordu, bu yüzden onları çıkardım ve elimde ayakkabılarımla sessizce ana koridorda yürüdüm. Müzik odasına ulaştığımda kapı aralıktı. Kapıyı iterek açtığımda Kane'i kuyruklu piyanoya yaslanmış, mükemmel formundan cinsel arzu damlayan bir halde buldum.

"Buraya nasıl girdin?" Dilimden dökülen kelimelerin sadece yarısının farkında olarak mırıldandım. "Fark eder mi?" diye düşündü. "Kapıyı a r k a n d a n kapat." Emrettiği gibi yaptım. Sınıf kapıları kapandığında otomatik olarak kilitleniyordu. Küçük pencere her zamanki gibi gizliliğimizi sağlayacak şekilde kapatılmıştı ve Kane malzeme dolabının kapısını aralayarak odaya ince bir ışık süzülmesini sağlamıştı.

Gözlerimi Kane'den ayırmadan ayakkabılarımı bıraktım ve beni ona doğru çeken baştan çıkarıcı çekime teslim oldum. "Uzun süre ortadan kaybolursak diğerleri bizi aramaya gelir."

"O zaman çabuk olalım." Beni kendine doğru çekti ve dudaklarımın arasından bir nefes çekti.

Bir kalp atışında bacaklarımı ortasına dolamıştı. Bizi enstrümanın önüne kadar götürdü ve kıcımlı klavye kapağının üzerine koydu. "Buraya en son geldiğimizde böyle olmalıydı. Her zaman böyle olmalıydı ve her zaman da böyle olacak." Şehvetle ıslanmış sesi tenime kadife bir okşayıştı.

Bir öpücükle karşılık verdim; kalbim şefkatle onun koruyucu avucuna yerleştirilirken dilimi onunkinin üzerinde gezdirdim.

Kane'in elleri aramıza girdi ve ipek tangamın kasıklarını parçaladı.

Nefesim kesildi, sonra kıkırdadım. "Fazladan bir çift getirmediğimi biliyorsun."

Sırıttı. "Sanırım yemeğe onsuz gitmek zorunda kalacaksın." Kemerini çıkarırken göz kapakları kapandı. "Benim için hazır mısın güzelim? Çünkü seni o sahnede yürürken gördüğümde düşünebildiğim tek şey, içine girmektir."

Tüm mizah kaçtı. Kane'in edepsiz konuşmalarına bayılırdım. Tek bir pis fısıltısı yetiyordu ve içim onun için ağlıyordu. İlk birlikteliğimizden beri beni her gün baştan çıkarıyordu. İlk fırsatta doğum kontrolü yaptırdım ve onun tüm derslerinin hevesli bir öğrencisi oldum.

Kalın siki içime girdiğinde, saf mutluluk içinde boğuldum. Çenem düştü. Nefesim titredi. Klitorisim zonkladı. Kane'in tek bir dokunuşuyla vücudum kıvrandı.

"*Tanrım, yessss,*" diye nefes aldım.

Kane inledi, sonra kendini cezalandırıcı bir ritme soktu. Normalde benimle durmadan dalga geçer, ihtiyaçtan aklım başımdan gidene kadar orgazmımı uzatırdı ama bugün zamanımız kısıtlıydı. Şanslıydım ki vücuduma nasıl şarkı söyleteceğini biliyordu. İki parmağını klitorisimin her iki yanına kaydırarak sinir demetini nazikçe sıkıştırdı. Dokunuşunun ani yoğunluğu beni hızla uçurumun kenarına sürükledi ama dengeyi bozan onun sözleri oldu.

"Eğer yapabilseydim, seni gece gündüz becerirdim. Sikim senin içinde olmak için yaratılmış." Onun lezzetli ve edepsiz sözleri orgazmımı kreşendoya taşıdı; takırdayan, kıyamet gibi bir his patlaması. Kane homurdanarak boşaldı, iç kasları ona aynısını yaparken kolları beni sıkıyordu. O

anın tadını çıkarıyordum.

Beni jelatinimsi bir kütleye dönüştüren sarhoş edici bir salınım.

Göğsümden tembel bir kıkırdama yükseldi. "Şimdi akşam yemeğini nasıl atlatacağım?"

Kane başını boynumdan kaldırdı ve sıırttı. "Bana daha sonra sakso çekerek teşekkür edebilirsin." İşte tanıdığım ve sevdiğim Kane karşımdaydı.

Gülümseyerek gözlerimi devirdim. "Hadi, aygır. Gidip kutlayalım."

Akşam yemeği muhteşemdi. Ailem küçük bir İtalyan lokantasının arka odasını kiralamıştı ve orada kuzenlerim, onların erkekleri, teyzem ve eniştemle bir araya gelmiştik. Neredeyse gece yarısına kadar şarap içtik ve sohbet ettik. Gece tamamen mükemmeldi.

BİR HAFTA SONRA, tamamen farklı bir dinamiğe sahip başka bir aile yemeği için ebeveynlerim ve kız kardeşlerimle bir araya geldim. Bu sefer erkek arkadaşlar evde kalmıştı ve hepimiz çok daha gergindik.

Connor'la tanışma vakti gelmişti.

Birkaç program çakışması daha erken buluşmamızı engellemişti. Haftalardır süren bekleyiş, en azından benim için manik bir endişe durumuna dönüşmüştü. Tarih yaklaştıkça babam son bir haftadır giderek içine kapanmaya başlamıştı. Onu suçlayamazdım. Connor'la tanışmak ailemizi sonsuza dek değiştirecekti, sadece bilinçaltı düzeyinde bile olsa.

Annem ve babamla şehre doğru yola çıktık ve orada Neary's adlı bir restoranın önünde Camilla ve Giada ile buluştuk. Annem, babam bahsi geçtiğinde yüzünü buruşturduğunda Connor'ın burayı önerdiğini söylemişti. Bana büyüleyici göründü. Uzun yeşil bir tente sokaktan gelenleri karşılıyordu ve küçük tuğla cephesi, pub tarzı bir pencerenin her iki yanındaki küçük fenerlerle iyi korunmuştu.

Hepimiz bir araya geldikten sonra ailece içeri girdik. İçerisi babamın sık sık gittiği İtalyan lokantalarından pek de farklı görünmüyordu, bu yüzden gözlerim yan duvardaki büyük İrlanda bayrağına takılana kadar şikayetinin ne olduğundan emin değildim. Gözlerimi devirdim, sinirden tüylerim diken diken olmuştu.

Ailenin uzun zamandır kayıp olan bir üyesiyle tanışıyoruz ve babam bir İrlanda barında yemek yeme konusunda yaygara koparıyor.

Aman Tanrım.

Annem ev sahibesiyle konuştu, o da bizi arka köşede kurulmuş bir masaya götürdü. Kırmızı vinil bir banket duvar boyunca uzanıyordu ama bizim masamızla bir sonraki masa arasında büyük bir boşluk bırakılmıştı. Mekândaki diğer masalar arasında olandan daha fazla boşluk vardı. Bu ayrım mahremiyet yanılması yaratıyordu ve bu da hoş bir rahatlamaydı. Zaten garip bir akşamda kulak misafirlerine ihtiyacımız yoktu.

Tam yerimize oturmuştuk ki, gri takım elbiseli uzun boylu bir adam masamıza doğru yürüdü ve elini boş sandalyenin arkasına koydu. Açık tenliydi, düzgün kesilmiş siyah saçları vardı ve derin kaşlarının altından o güne kadar gördüğüm en ışıltılı mavi gözleri görünüyordu. Böylesine sert yüz hatlarının arka planındaki parlak bakışlarının keskin kontrastı rahatsız edici bir yan yana gelişti. Tutkuyla savaşıyor kontrol. Vahşetin gölgelediği güzellik. Adam son derece büyüleyiciydi.

"Sanırım bu benim için." Adam metanetle başını salladı. "Connor Reid, siz de Genoveses olmalısınız."

Babam hızla ayağa kalktı, onu titreyen elleriyle göğsünü kavrayan şaşkın annem izledi.

"Connor," diye nefes aldı. Bu yüce kelimenin içerdiği duygu genişliği gözyaşlarını beraberinde getirdi.

Gözlerime. Nihayet yıllardır özlediği çocuğuyla tanışacaktı.

Ağabeyimin yüzü, gözleri ona takıldığında yumuşadı. "Mia, sonunda seninle tanışmak güzel."

Annem hıçkırıkla karışık bir kahkaha attı. "Evet, burada olduğum için ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsiniz. Sizi herkesle tanıştırayım. Bunlar Edoardo ve kızlar-Giada, Camilla ve Valentina."

Babam Connor'ın elini sıktı ve biz kızlar da gülümseyerek el salladık.

"Otursana," dedi babam kendi sandalyesine dönmeden önce. "Neary's'de sık sık yemek yer misin?"

Gözlerim büyüdü. Gerçekten de restoran konusunu açacak mıydı? Babam ilk görüşmede onu korkutursa Connor bize asla bir şans vermeyecekti.

"Bence çok güzel," diye cıvıldadım. "Şehirde pek sık yemek yiyemiyorum, bu yüzden yeni bir şeyler denemek güzel bir zevk."

Connor'ın gözleri kısa bir süreliğine bana kaydı, sonra tekrar babama döndü. "Buraya sık sık gelirim. Burası bir aile işletmesi. Aslında bu yüzden senin de burayı görmeni istedim." Ses tonu bir iş adamı gibiydi. Kendinden emin. Babamdan hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu, bu da onun hakkında çok şey söylüyordu. Babamın yoğunluğu çoğu kişinin katlanabileceğinden daha fazlaydı.

Babam çenesini kaldırdı. "Mülkiyetinin farkındayım ama senin aileyle olan bağlantından haberim yoktu."

"Ben de bundan şüphelenmiştim. Byrnes'ler benim vaftiz anne ve babam."

İki adam konuşurken, geri kalanımız sanki kuralları belli olmayan garip bir tenis maçı izliyormuşuz gibi aralarında gidip geliyorduk. Neler oluyordu? Babam ve Connor, geri kalanımızın takip edemediği şifreli bir konuşma yapıyor gibiydiler.

Babam sandalyesinde arkasına yaslandı. "Peki vaftiz baban bu küçük aile buluşması hakkında ne düşünüyor?"

"Bunun kader olduğunu düşünüyor." "Peki ya sen?"

Connor bir omzunu kaldırdı. "İtalyan mafyasının uzun süredir kayıp olan oğlu Byrne Kardeşler'in masasında büyümüşse başka ne olabilir ki?"

Bardaki küçük köşemiz ürkütücü bir şekilde sessizleşti.

Babamın yemeğimiz konusunda bu kadar temkinli olmasına şaşmamalı. Neary'nin sahibi İrlanda mafyasıydı. Onlar hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Byrnes'ler hakkında fısıltılar duymuştum. Babam şüphelerini anneme söylemiş miydi? Bu gecedan önce Connor'ı ne kadar derinlemesine araştırmıştı?

Giada, Giada olarak, büyüü bozan ilk kişi oldu. "Önce kartel, sonra bir federal ajan, şimdi de İrlandalılar. Rudolph'un Uyumsuz Oyuncaklar Adası gibiyiz."

Teker teker hepimiz gergin bir kahkaha krizine girdik. Connor bile bir eğlence pırıltısını engelleyemedi. Sanki bir tür sınavdan geçmişiz gibi, garsona işaret etti ve bizi yemeğin başlaması için rahatlatı. O andan itibaren sohbetimiz koyulaştı ve yeni ittifaklar kuruldu. Babam her zamanki akşam yemeği şarabı yerine Connor'ın seçtiği viski markasını bile içti.

Connor'ın profilinde annemin ipuçlarını görebiliyordum ama babasına çok benziyordu. O adamın kim olduğunu merak ediyordum. Geçmişimi bilmediğimi hayal bile edemezdim. Bu belirsizlik Connor'ı masamızda oturan temkinli adama mı dönüştürmüştü, yoksa yeni bulduğu İrlandalı ailesi mi bunun kökenindeydi? Sohbet edebilecek kadar rahatlamış olsa da, hiçbir şekilde

rahat değildi. Connor kale gibi bir adamdı.

Tek umudum bir gün bizi içeri almasıydı çünkü o bizim kanımızdı, ailemizdi, onu kim yetiştirmiş olursa olsun. Onu tanımak kolay olmayabilirdi ama buna değerdı. Ve İrlandalı dünyamızın bir parçası olursa, hayatın asla sıkıcı olmayacağına dair bir his vardı içimde. Gerçi biz Genoveses'ler asla

işleri canlı tutmakta sorun yaşıyordu. Evet, Connor'ın uyum sağlayacağını hissediyordum.

MÜKEMMEL DÜŞMANLARI okuduğunuz için çok teşekkür ederiz!

Bonus Bölüm

Santino ve Reyna'nın ilişkisi bir yan konu olsa da, aşklarının evrimi *Beş Aile* destanının hala önemli bir parçasıydı. Onlara tatmin edici bir çözüm sunmak istedim ama bunun spot ışıklarını başrollerimizden uzaklaştıracağını hissettim, bu yüzden ikisinin birbirlerine karşı duygularını sağlamlaştırabilecekleri bir bonus bölüm yazdım. Mezuniyet balosu çok önemli bir akşam olabilir - ilklerle dolu bir gece- ve çiftimiz için de daha az büyümlü değil.

Mükemmel Düşmanlar bonus bölümünün ücretsiz kopyasını indirmek için aşağıdaki bağlantıyı takip edin!

BONUS BÖLÜM

Jill'den Bir Not

Beş Aile birbirine bağlı bağımsız kitaplardan oluşan bir seri ve *Kusursuz Düşmanlar* serinin son bölümü olsa da, İrlanda yeraltı dünyasındaki Connor ve kardeşleri hakkında *Byrne Kardeşler* adında üç kitaplık bir spin-off serisi yapacağımı duyurmaktan heyecan duyuyorum. Bunlar 2022 yılında, bir sonraki kitabım için planladığım düetten sonra başlayacak. Çok heyecan verici şeyler olacak!!!

Beş Aile Serisi'nin başlangıcını izlemediniz mi?

1. kitaba göz atın, [Sonsuz Yalanlar](#),

Alessia ve hayatını sonsuza dek değiştiren tesadüfi asansör karşılaşması hakkında bilgi edinmek için.

İlk bölümü okumak için birkaç sayfa daha çevirin!

Facebook okuyucu grubuma katılmayı ve iletişimde kalmayı unutmayın!

Jill'in Açıgözlü Okuyucuları

TEŞEKKÜRLER

Bu vesileyle Shameless Book Con'daki hanımlara yürekten bir teşekkür etmek istedim. Bildiğiniz ya da bilmediğiniz gibi, aşk kitapları piyasası oldukça kalabalık. Kitapları okuyuculara ulaştırmak her zaman kolay değildir ve bir okuyucu için çok sayıda seçenek arasından hangi kitapları seçeceğini bilmek zordur. Başarılı bir yayıncılık kariyeri için tonlarca sıkı çalışma, biraz şans ve halihazırda bu sektörde yerleşik olanlardan paha biçilmez bir yardım gerekiyor. Geçmişte, bana yardım etmede rol oynayan kişilere - inanılmaz yazar arkadaşlarıma, kendini işine adanmış okurlarıma, aileme, editörlerime ve halkla ilişkiler ekibime - teşekkür etmiştim, ancak Shameless'ın arkasındaki hanımlar da güçlü bir teşekkürü hak ediyor.

2021 etkinliği yaklaşırken ve 2019'un saçmalıklarını anımsarken, böylesine muhteşem bir kitapsever buluşmasının bir parçası olmaya davet edildiğim için büyük bir minnettarlık duyuyorum. *Kusursuz Düşmanlar*'ın yayınlanmasıyla birlikte yazar olarak üçüncü yılımı kutlayacağım ve on iki kitabım yayınlanmış olacak. Ancak, Shameless'ın hanımları beni yazarlarla dolu engin bir denizden çekip aldılar ve sadece beş kitaptan oluşan *Fae Oyunları* serimi yayınladığımda bana bir spot ışığı koydular. Bana Vitrin Yazarları dizisinde imrenilecek bir yer verecek kadar inandılar ve bu benim için dünyalara bedeldi.

Angie Lynch, Christine Ferrelli ve Angela Nicole, size tüm kalbimle teşekkür ederim. Muhteşem etkinliklerle dolu bir hafta sonuna ev sahipliği yapmak için harcadığınız tüm özveri ve enerji pek çok açıdan takdire şayan. Bu yıl Orlando'ya gideceğim için heyecanlıyım ama aynı zamanda inanılmaz derecede alçakgönüllü ve minnettarım. Hayalimi yaşıyorum ve sizin gibi insanların cömertliği olmadan bu gerçekleşmezdi.

THE FIVE FAMILIES

PERFECT ENEMIES

BONUS CHAPTER

JILL RAMSOWER

THE FIVE FAMILIES

PERFECT ENEMIES

BONUS CHAPTER

JILL RAMSOWER

Mükemmel Düşmanlar bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2021 Jill Ramsower

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

J ill Prom

Night

tarafından

yazılan

kitaplar

Sosyal Medya & Web Sitesi

J ILL RAMSOWER TARAFINDAN YAZILAN KITAPLAR

BES AİLE SERİSİ

Sonsuza
Kadar Yalan
Asla Gerçek
Kan Her
Zaman
Sadakatlerin Yattığı
Yer İmkansız
İhtimaller Mutlak
Sessizlik
Mükemmel
Düşmanlar

BYRNE KARDEŞLER SERİSİ

Sessiz Yeminler
Gizli Günah (Novella)
Yozlaşmış Birliktelik
Acımasız Kurtuluş
Kısır Baştan
Çıkarma

VAHŞİ GURUR DÜETİ

Vahşi Gurur
Sessiz Önyargı

EFSANE VE İNSAN SERİSİ

Lanet ve Özlem
Zehir ve Ahlaksızlık
Kan ve Nefes
Kuşatma ve Baştan Çıkarma

MÜKEMMEL DÜŞMANLAR BONUS BÖLÜMÜ

JILL RAMSOWER

PROM GECESİ

REYNA

"BÖLDÜĞÜM İÇİN ÖZÜR DILERİM AMA LIMUZİNİZ GELDİ."

Edoardo Genovese, Val ve benim hazırlanmayı bitirmek için toplandığımız odanın kapısında duruyordu. Babasının da benim babam gibi siyah saçları ve koyu renk gözleri vardı ama iki adam birbirine hiç benzemiyordu. Edoardo en küçük kızına baktığında, keskin bakışlarındaki kurnazlık gözlerinin köşelerindeki nazik kırışıklıkla yumuşadı, odağını bana kaydırıdıktan sonra o sert kenardan hiçbir şey kaybetmedi. Babam, ölmüş rakibinin kızını, kendisine meydan okuyabilecek herhangi birine korku salmak için bir araç olarak görürdü. Durum tersine dönseydi Valentina'nın yaşayacağı cehennemi kavrayamazdım.

Juan Carlos Vargas'ın tetiklediği endişe beni her sarmaya başladığında kendime düzenli olarak onun öldüğünü hatırlatmak zorunda kaldım.

Babam ölmüştü ve ben özgürdüm.

Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Siz hanımlar kesinlikle büyüleyici görünüyorsunuz. Aslında..." Edoardo kızına bakarken alnında kırışıklıklar oluştu. "İkiniz biraz *fazla* güzel görünüyorsunuz. Belki de oturma odamdaki iki beyefendiye eve gitmeleri gerektiğini söylemeliyim."

"Baba!" Val ona şakacı bir şekilde seslendi.

Edoardo homurdandı. "Saatini taktın mı?"

Zarif platin saatini göstermek için bileğini kaldırdı. "Her zaman. Duş alırken bile çıkarmıyorum."

Çenesini indirdi ve kaşlarını çatı. "Bu bize sadece bir sorun bırakıyor." Gözlerini bana çevirdiğinde midem düğümlendi.

Endişelen. "Sen de dâhil olmak üzere tüm kızlarımın güvende olmasını istiyorum Reyna." Edoardo bana taşıdığını fark etmediğim küçük bir kutu uzattı.

Paketi ondan alıp gümüş hediye paketini çıkardığımda elim hafifçe titredi. İçinde Valentina'nınkinin a y n 1 s 1 bir saat vardı. Onu kabından çıkardım ve boğazıma düğümlenen bir duygu yumağıyla bu sıra dışı hediyeye hayranlıkla baktım. Arkasında bir gravür vardı.

Aile 03.30.20

O gün babam öldürüldü ve ben de Gen- ovese ailesinin bir parçası oldum.

Daha önce hiç bu kadar değerli bir hediye almamıştım. Ayağa kalkıp kollarımı Edoardo'nun ortasına doladığımda gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı.

"Teşekkür ederim... her şey için."

Şekillendirilmiş saçlarımı bozmamak için elini hafifçe başımın arkasına koydu ve beni kendine yakın tuttu. "Sağlıkla tak canım."

"Makyajımızı mahvedeceğiz," diye burnunu çekti Val. Kendisi için bir mendil kaptı ve bana da bir tane uzattı. Gözlerimizi s i l e r k e n ikimiz de güldük.

"Neler oluyor burada?" Val'in annesi odaya girdi. "İkinizi beş dakikalığına yalnız bırakıyorum ve birden gözyaşlarına boğuluyorsunuz. Hadi, fotoğraf çekme vakti geldi. Sonra ağlama sırası bana gelecek." Saati sormadı ama bildiği hissine kapıldım. Ailesiyle çok ilgiliydi, bu da benim dünyamda hoş bir değişiklikti. Bizimle kuaföre geldiği ve bizi hazırlarken yer aldığı için çok heyecanlıydı. Belki bir gün annemle bunu tekrar yaşayabilirdim ama bu olasılığa duygusal olarak yatırım yapmam için iyileşme sürecinin henüz çok başındaydı. Şimdilik sadece Val'in anne ve babasının hayatımda olmasına şükreliyordum.

Aşağı inmeden önce son ayarlamalarımızı yaparken Edoardo izin istedi. İkimiz de balo için daha resmi bir görünüm olarak kabarık saçları tercih etmiştik. Val, kırmızının Kane'in en sevdiği renk olduğunu düşünerek, yere kadar uzanan boğucu kırmızı bir elbise seçmişti. Ben de çok beğendiğim zümrüt yeşili saten bir elbise bulmuştum. Bedeni rahattı, mütevazı kıvrımlarımı vurguluyordu ve dolgun eteği beni kraliyet ailesi gibi hissettiriyordu. Val ve ben, birlikte bir Noel ağacına benzeyeceğimizi fark ettiğimizde elbise mağazasında kıkırdayarak yere yığılmıştık. İkimizin de umurunda olmadığı konusunda hemen anlaştık ve tek bir pişmanlık duymadan elbiselerimizi aldık.

Baloyla ilgili her şey bir rüya gibiydi. Dansa hayatımın yakında sona ereceği korkusuyla gitmek yerine, tamamen özgürdüm. Kalbim neşe ve hayatımdaki nimetler için şükran doluydu. Bu ve... o gece için ayarladığım küçük bir sürprizin beklentisi.

Oturma odasının kapısından içeri adım attığımızda, Kane ve Santino yüzlerinde aynı huşu dolu ifadeyle aynı anda ayağa kalktılar. Kane tamamen siyah bir takım giymişti; gömleği, kravatı ve yeleği gece yarısının aynı tonundaydı. Smokin değildi ama yelekli monokro- matik tarzı oldukça şıktı ve tartışmasız bir şekilde el yakıyordu. Bu tarz onun karmaşık kişiliğine uyuyordu ve Valentina'nın kıpkırmızı formunun yanında çarpıcı bir fon oluşturacaktı.

Kane önce sersemliğini üzerinden attı ve Val'e doğru ilerledi ama ben aldırmadım çünkü gözüm sadece Santino'daydı. Sevgilim biraz daha geleneksel bir smokin giymişti; ince yakası zengin kadifeden yapılmıştı ve göğsünde üç sivri tepesi olan bembeyaz bir cep mendili vardı. Bu modern görünüm için tek süslemeydi ve Santino'ya kesinlikle büyüleyici bulduğum sofistike, klasik bir hava veriyordu. Şimdiye kadar tanıdığım en gor- geous, en büyüleyici adamdı ve gözleri beni gençlik çeşmesinde ölmek üzere olan bir adam gibi içine çekiyordu.

Her seferinde ölçülü bir adım atarak, elbisemin yeşil sateni kalçalarına değene kadar yaklaştı. "Princesa, sen gördüğüm en büyüleyici şeysin." Elimi dudaklarına götürdü ve parmaklarımın arkasına bir öpücük kondurdu.

Yanaklarımda bir sıcaklık belirdi. "Kendini görebilseydin bunu söylemeyebilirdin. Gerçek olamayacak kadar yakışıklısın." Ama o gerçektir. Ve benimdi.

Babamın tehdit olmaktan çıkarılmasından bu yana geçen bir ay boyunca birbirimizi tanımak için her fırsatı değerlendirmiştik. Akşamları eve geliyor ve hafta sonları beni dışarı çıkarıyordu. Geçmişini ve Javier'in onu sokaklardan kurtarmasına nasıl yardım ettiğini öğrenmiştim. Annesi hayatının erken dönemlerinde bir araba kazasında ölmüştü ve babasını hiç tanımamıştı. Beni şehre bir Broadway gösterisine götürmüştü, ikimizin de daha önce yapmadığı bir şeydi bu. Val ve Kane ile birkaç kez takılmıştık. Yemeğe çıktık ve evde film izledik. Yaşadığımı hatırladığım en büyümlü aydı.

Aşık olduğumu anlamam için fazla düşünmem gerekmedi.

Romantizm lüksüne sahip olabileceğimden şüpheliydim ama artık hayallerimin erkeğini bulmuştum ve nasıl hissettiğimi bilmesini istiyordum. Bu gece o gece olacaktı.

"Siz ikiniz hazır mısınız?" Val bize seslendi. "Restorana zamanında gidebilmemiz için fotoğraf çektirmemiz gerekiyor."

Başımı salladım, düşüncelerimin beni götürdüğü yerden utandığım için yanaklarım şimdi bir süpernova gibi ısı yayıyordu.

Santino sehpadan iki şeffaf kutu almadan önce, "Önce bir şey daha var," dedi. Birini Kane'e uzattı, sonra diğer kutunun kapağını açtı ve muhteşem bir beyaz gül kor- sağı çıkardı. Narin aranjmanı bileğimin üzerinden geçirdi, geri çekildi ama ellerimi onunkilere kenetledi. "Kesinlikle göz kamaştırıcı."

Kendime engel olamayarak öne atıldım ve yanağına bir öpücük kondurdum. Neyse ki Val ikimizin de leke bırakmayan ruj sürdüğünden emin olmuştu.

Santino gururla sırttı, sonra elimi sıktı.

"Tamam, fotoğraf zamanı! Ve hiçbir şikayet duymak istemiyorum." Bayan Genovese ellerini birbirine vurdu ve bizi arka avluya yönlendirdi. Kimse yüzünü buruşturmadan tam otuz dakika boyunca fotoğraf çektirdik. İşimiz bittiğinde Val ve ben limuzinle dışarıda buluşmadan önce kendimize gelmek için bir mola daha verdik.

Zengin bir ailede büyümeme rağmen daha önce hiç limuzine binmemiştim. Babam ne olursa olsun bir saldırıya uğrama korkusuyla her zaman zırhlı arabalarını kullanmakta ısrar etmişti. Bu gece korku uzak bir hatıraydı. Cenevizliler en iyi lüks döşemelerle donatılmış bir limuzin temin etmişlerdi. Val ve ben adamların karşısına oturduk, kıkırdıyor ve geniş oturma alanını dolduran pop müzik eşliğinde şarkı söylüyorduk.

Limuzin yolculuğu canlandırıcıydı ve ilklerle dolu bir gecenin sadece başlangıcıydı.

Yerel bir et lokantasında, tereyağında kızartılmış ev yapımı ekmeklerin dilimizde eridiği nefis bir akşam yemeği yedik. Bay Genovese'nin bizim için ayarlamalar yaptığını tahmin ettim çünkü masamıza hiç hesap gelmedi. Adamlar bizi koltuklarımızdan kaldırmadan ve limuzin şoförünü çağırmadan önce birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar.

Dansa giderken, bir insan mutluluktan ölebilir mi diye merak ettim. Kalbim şükranla o kadar doluydu ki, yarılıp açılabileceğini düşündüm.

Limuzine bindiğimiz andan, Val'le tuvalete gitmek için izin istediğimiz dansın bir saat sonrasına kadar Santino

benimle sürekli temas halindeydi. İster yan yana otururken kalçalarımızın birbirine sürtünmesi olsun, ister elimin sırtımın altından nazikçe destek vermesi olsun, onun gücü ve sıcaklığı benim sürekli yoldaşımdı. Varlığını arzuladığım kadar onun da beni yanında istediğini bilmek hoşuma gidiyordu.

Fotoğraf kabininde birlikte aptalca fotoğraflar çektirdik, kalabalığın ortasında umursamadan dans ettik ve karnım en iyi şekilde ağrıyana kadar güldük. Müzik gecenin ilk slow şarkısına geçtiğinde s o l u c a n yapma konusundaki hünerlerini sergileyen bir grup erkeğe gülmekten iki büklüm olmuştum.

Santino ayıldı ve yaklaşıp elimi avuçlarının içine aldı. Nefesim kesildi.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz, prenses?" diye mırıldandı müziğin üzerine.

"Tabii ki."

Beni sıkıca kendine çekti, Taylor Swift'in "Lover" şarkısı etrafımızdaki havayı doldururken vücutlarımız aynı hizadaydı. Yumuşak melodiyle hafifçe sallanarak, anın mükemmelliğini içimize çektik.

O gece sürprizimi nasıl açıklayacağımdan emin değildim ama bu şarkı planlarım için mükemmel bir başlangıç olmuştu. Müzik daha hızlı tempolu bir başka şarkıya dönüşmeye başladığında Santino'nun elini tuttum ve onu Val'le çantalarımızı bıraktığımız masaya doğru çektim. Beyaz satenin düğmelerini açarak plastik bir anahtar kartı çıkardım ve aramızda tuttum.

"Bu nedir?" diye sordu.

Alt dudağımı kemirdim, aniden utandım. "Gecemizi üst katta bitirebileceğimizi umuyordum. Bu gün inanılmazdı, ama bir şey onu kesinlikle mükemmel yapardı."

Santino'nun delici bakışları beni esir aldı. Kartı görmezden gelerek beni kendine çekti, bir eliyle boynumun kenarını kavradı. "Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?" Sesi kaba bir çakıl taşına dönüşmüştü ve tenimi hassas bir şekilde sıyrıyordu.

Başımı salladım.

"Seni bekleyecek kadar sevdiğimi biliyorsun. Bunu benim için yapmana gerek yok."

Dudaklarından dökülen bu sözcükler karşısında sinirlerim eriyerek sıvı bir sevinç havuzuna dönüştü. Santino beni seviyordu. Bunu ilk kez söylüyordu.

Her okşayıŖta ve bakıŖta bunu hissediyordum ama bunu duymak farklıydı. Bu somut ve elle tutulur bir Ŗeydi ve ihtiyacım olan tek Ŗeydi.

"Hiçbir Ŗey beni daha mutlu edemez. Ben de seni seviyorum Santino." Dudaklarımız vaatlerle dolu uzun bir öpücükle birbirini buldu.

Erkek arkadaş konusunda fazla deneyimim olmayabilirdi ama iyi ile kötü arasındaki farkı bilirdim. Babamın iş anlaŖmaları sayesinde kötü erkeklerin her türünü görmüŖtüm. Ne istemediğimi tam olarak biliyordum ve bunu tanımlarken ne istediğimi de biliyordum ve Santino isteyebileceğim her Ŗeydi. Elimde iyi bir Ŗey olduğunu anlamak için bir fetih koleksiyonuna ihtiyacım yoktu.

"Bu senin son lise dansın. Biraz daha kalmak istemediğine emin misin?" Ağzının köŖesi yukarı doğru kıvrıldı.

"Hayır, teŖekkür ederim. Ben ne istediğimi çok iyi biliyorum." Güzel dudakları tam bir sırıtıŖa dönüŖtü.

"Val'e yukarı çıktığımızı haber vermem gerekiyor."

"Yolu göster." Bir eliyle dans pistini işaret etti, diğeri elini de benimkine kenetledi.

Uzaktan göz göze gelmeyi baŖardım. Abartılı bir hareketle yukarıyı işaret etti ve ben başımı sallayınca zıpladı ve başını sallayarak beni onayladı. Sadece gülebildim. Rezervasyon yaptırdığımız odalara yerleŖebilmemiz için günün erken saatlerinde bizi buraya o getirmiŖti. Çantasında anahtar kartı olan tek kiŖi ben değildim. Edoardo bizi gece ikide evde bekliyordu ama o zamana kadar gece bizim olacaktı.

Asansör yolculuğunun yakın sınırları, beklentiyi sarhoŖ edici bir dereceye kadar güçlendirdi. Dokuzuncu kata yaŖlı bir çiftle birlikte çıktık, bu da bir dereceye kadar nezaket gerektiriyordu. Odamıza ulaŖana kadar hiperaktif sinirlerimi kontrol altında tutmayı baŖardım. Anahtar kartı yerine oturup kapı ardına kadar açıldığında, gerçeklik kendi başına ayıltıcı bir güç oldu.

İŖte buydu.

Bedenimi bu adamla paylaŖacaktım. Ruhumun derinliklerine kadar sevdiğim bir adamla. Benim kurtarıcı azizim.

Çantamı elimden aldı ve beni derinden öpmeden önce dalgınca bir bu- reau'nun üzerine koydu. Öpücükle rahatladım ama parmaklarım daha fazlası için sabırsızlanıyordu. Geçtiğimiz ay boyunca bol bol öpüŖmüŖtük ve ben uzun zamandır bu geceyi düşünüyordum. Teninin verdiğı hissi hayal ediyordum. Onu karŖımda çıplak olarak ilk görüşümü hayal ediyordum.

Ceketini geniş omuzlarına doğru ittim. O ceket kollarından aşağıya doğru kaydırırken ben de papyonunu hızlıca çözdüm ve dikkatimi düğmelerine verdim.

"Acelen mi var?" diye nazikçe takıldı, ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Haftalardır seni çıplak hayal ediyorum. Eğer yakında seni daha fazla görmezsem, patlayabilirim."

Kıkırdadı ve düğmelerini hızla ilikleyip gömleğini sıyırdı, manşetleriyle uğraşırken altın sarısı tenini bir an için görmemi sağladı. Gömleğini ceketıyla birlikte atmak yerine bir parmağını kaldırıp döndürdü ve bana arkamı dönmemi söyledi.

Titreyerek nefes verdim ve uydum.

Sıcak elleri kollarımda gezindi. Omuzlarımdan elbisemin arkasındaki fermuara doğru kayarken, dudakları boynum boyunca öpücükler bıraktı.

"İnanılmazsın, Reyna Vargas. Cesaretin ve nezaketin sadece nefes kesici güzelliğinle eşleşiyor. Böylesine değerli bir hazineyi nasıl kazandım bilmiyorum ama şunu bilin ki sizi asla hafife almayacağım. Sen benim *her* şeyimsin." Elleri elbisemi yere doğru indirirken, sözleri kalbimi koruyucu bir şekilde sardı.

Titreyerek nefes aldım ve yüzümü ona döndüm. Açıkta duran göğüslerimin cazibesine rağmen gözleri gözlerimi tuttu. Eteğimin yığınınından sıyrılmama yardım etti, sonra da gömleğini silkti. Onu gördüğümde hayrete düşeceğimi tahmin etmiştim ama kalbinin üzerinde yeni yaptırdığı ve arka kenarının iç tarafına adımı yazdığı taç dövmesini gösterdiğinde neler hissedeceğimi asla tahmin edemezdim.

Basit ama zarıftı. Bakır tenli göğsünü süsleyen tek sanat eseri.

Prencesi için bir taç.

Elim anında hâlâ iyileşmekte olan pürüzsüz çizgilere gitti. "Kendini benim adımla işaretledin." Kelimeleri söylemem bunu daha gerçek kılmadı. Sanki bir rüya gibiydi. Onun için o kadar değerliydim ki, vücuduna beni hatırlatan kalıcı bir iz koymaya razı olmuştu. "Ne zaman? Neden bana söylemedin?" Kelimeler düşünmeden ağzımdan döküldü. Sağlıklı düşünemeyecek kadar şaşkındım.

"Geçen hafta. Seni korkutmak istemediğim için bir şey söylemedim."

"Beni korkutmak mı?"

"Duygularımın yoğunluğuyla. Seni bunaltmak istemedim."

Eğildim ve tacın ortasına zarif bir öpücük kondurdum. "Sevgiye boğulmaktan daha güzel bir şey düşünemiyorum. İstedğin zaman beni bunaltmaktan çekinme."

Santino beni açlıkla kendine doğru çekti ve ağzımı kendi ağzıyla doldurdu. Göğsünün sıcaklığı benimkini kabartıyor, karnımın derinliklerinde erotizm dolu bir sıcaklık uyandırıyor. Bu onun defalarca yarattığı bir duyguydu ama bu kez sonuna kadar takip edecektim. Vücudumun ne tür ışıklar üretebileceğini görecektim.

Tokasını açmak için kemerini çektim, ellerim onun karın kaslarını keşfederken, o devraldı ve pantolonundan kurtuldu. İkimiz de iç çamaşırlarımızla kaldıktan sonra beni yatağa götürdü, sırtüstü yatırdı ve üzerime çıktı. Öpücükleri göğüslerime kadar indi ve her bir mütevazı tepe noktasına özel bir ilgi gösterdi. Dilinin her okşayışı ve dişlerinin her sıyrılışı, sanki iki nokta arasında doğrudan bir sinir sistemi çalışıyormuş gibi, içimin derinliklerinde oluşan erimiş zevki harekete geçiriyordu. O bana hiç dokunmadan böylesine acı veren bir uyarılma hissedebildiğime inanamıyordum.

Geçmişte kendi bedenimi keşfetmeyi düşünmüştüm ama her hareketim kameradayken, filme çekilmekten ve babamın muhafızlarını eğlendirmekten çok korkuyordum. Bu çok riskliydi. Tek bildiğim, Genovese'lerin evinde kendi yatağında güvendedeyken, istismar edilmeyeceğim son bir ay içinde parmaklarımın kıvrımlarımı birkaç kez keşfettiği idi.

Santino bedenimi nasıl akılsızlığa sürükleyeceğini tahmin ettiğimden çok daha iyi biliyordu.

Külotumu ayak bileklerimden aşağı kaydırıp ağzını kalçalarımın tepesine getirdiğinde, aklımın paramparça olacağını düşündüm. Nefes nefese kaldım, bir ciğer dolusu havayı içime çektikten sonra, hareketlerimin birazcık farkında olsaydım beni ölçüsüz bir şekilde utandıracak ahlaksız bir inlemeyle serbest bıraktım.

"Çok iyi hissettiriyor..." diye titreyerek nefes aldım. "Lütfen, durma."

"Dünya kapımızın önünde sona erse bile durmayacağım. Bu mükemmel vücuduna o kadar çok zevk vereceğim ki, yanımdan hiç ayrılmak istemeyeceksin." Kalçamın iç tarafını ısıtarak beni şaşırttı. Ben cevap veremedim, yarığımın uzunluğunu yaladı ve beni şaşkın bir mutluluk okyanusuna geri gönderdi.

Tek bir parmağını içime soktu ve zonklayan klitorisime bakmaya devam etti. İçimdeki baskının zevki nasıl yoğunlaştırdığını görünce hayrete düştüm. Diğer eli meme uçlarımdan birine fiske vurmak için geldiğinde, içimde oluşan his beni aşağı çekmekle tehdit etti.

Nefesim kesildi ve kıvrandım.

"Bırakın olsun, prenses. Karşı koymayın."

İtaat etmeye çalıştım ama kaslarım benden izin almadan sıkıştı. Bacaklarım başının iki yanında seğirmeye başladığında yanlış bir şey yapıyor olabileceğimi düşündüm. Aşağı baktığımda Santino'nun gözleri çoktan zafer kazanmışçasına bana dikilmişti. Parmakları diğer meme ucuma dokunduğunda dili hareket değiştirdi ve ben varlığından bile haberdar olmadığım bir uçurumdan yuvarlandım.

Zevk, karanlığı delen saf güneş ışınları gibi vücuduma yayılırken haykırdım. Her molekül. Her sinir. Her lif. Elektrik enerjisiyle canlıydı. Zevk içimde akıyor, bir uzvumdan diğerine nabız gibi atıyor ve zihnim sonunda bedenimin sınırlarına geri sürüklenene kadar azalıyordu.

Gözlerimi açtığımda Santino'yu tepemde, her özelliğimi ezberlemiş gibi bakarken buldum.

"Bu... kelimeler kifayetsiz kalıyor," diye mırıldandım.

"Bu sadece başlangıçtı." Güzel adamım bana sıcak bir şekilde gülümsedi.

Vücudum tamamen tükenmiş hissediyordu ve yaptıklarımızdan heyecan duysam da daha fazlasını istiyordum. Sert uzunluğunun kalçama bastırdığını hissederek yan döndüm ve hala giydiği gri külotun üzerinden onu kavradım.

Nefesi kesildi. "Tam olarak kastettiğim bu değildi. Bunu bu gece yapmak zorunda değiliz."

"İstiyorum. Seni içimde hissetmek istiyorum ve bunu bu gece istiyorum." Alnı alçakgönüllülükle benimkine düştü. "Seni seviyorum, prenses." "Ben de seni seviyorum."

Kendini yukarı kaldırıp iç çamaşırını çıkarmadan önce dudakları hafifçe benimkilere dokundu. Sikinin görüntüsü ağzımdaki tüm nemi çekti. Kalın ve damarları kabarık olan koyu renkli aleti hafifçe bir tarafa doğru eğilerek ağır ağır sallanıyordu. Amcamın aylar önce onu vurup neredeyse öldürdüğü sağ omzundaki yara izine rağmen vücudu inanılmazdı. Derisi hâlâ pembeydi ve yeni

İyileşti, ama bu sadece onun mükemmelliğine katkıda bulundu. O da benim gibi hayatta kalmayı başaran biriydi.

"Bu akşam menüde bunun olduğunu tam olarak bilmiyordum, bu yüzden koruma getirmedi."

Arsızca sııttım. "Çantamda birkaç prezervatif var." Küçük çantayı aldı ve bir folyo paket çıkardı. Şeffaf lateksi tek bir hareketle kendi üzerine yuvarlamasını dikkatle izledim. "Bu biraz acıtacak. Bu sefer iyi hissettireceğine söz veremem."

Tekrar üzerime yerleşti ve ben de onu kendime çekmek için bacaklarımı kaldırdım.

"Buna sevindim. Bu benim ilkim olduğun anlamına geliyor ve bu her zaman paylaşacağımız özel bir şey."

Homurdandı. "İlk ve tek."

Dudaklarımı ısırarak kıkırdadım ve ucu açıklığıma bastırdığında bu kıkırdama bir nefese dönüştü.

"Nefes al, prenses. Nefes al ve gözlerini benden ayırma." Yavaşça salladı, vücudumun uyum sağlamasına ve esnemesine izin verdi. Bir dakika sonra, içime bir santim kadar girdiğinde, dudaklarını tekrar göğüslerime götürmek için durakladı. Alaycı yalamaları karnımda yeni bir arzu sarmalının ortaya çıkmasına neden oldu.

Zamanı gelmişti.

Bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi, ikinci bir düşüncem olmadığından emin olduktan sonra içime girerek bakireliğimin bariyerini aştı. Kısa süreli sızı karşısında nefesim kesildi ama beklediğimden daha az acımasına şaşırdım. Belki de mükemmel günümün gidişatı yardımcı olmuştu. Ya da belki de birlikte olduğum adam beni o kadar mutlu etmişti ki acıyı kovalamıştı. Hissettiğim şey, kalbimdeki sevgi kabarmasını yansıtan bir doluluktu.

Santino üstümde titredi. "İyi misin?" "Evet, sen?"

Kıkırdadı ve ikimizi de inletti. "Sen altımda çıplakken, ben her zaman iyiden de öte olacağım."

Yavaşça itmeye başladığında, rahatlamadan ve içimde hareket ettiği hissini memnuniyetle karşılamadan önce biraz sertleştim. Vücudu her hareketle birlikte sanki kendi dizginlerini sonsuz bir kontrole kavramış gibi eğilip bükülüyordu. Hayatım boyunca bildiğim bir şarkıda dans eder gibi onunla birlikte hareket etmeye başladım. Birkaç dakika içinde Santino beni sıkıca kavradı, siki içimde daha da büyümüş gibi görünürken tıslıyordu.

Beni hiç bırakmadan yanıma yuvarlandı ve yüzünü boynuma yasladı. "Çok acımasın diye hızlı tuttum. Bir dahaki sefere yavaş yavaş keşfedebiliriz."

Bir dahaki sefere. Sırıttım.

Hayatın bu kadar güzel olabileceğini kim düşünebilirdi ki?

Mükemmel Düşmanlar Bonus Bölümünü okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Genovese ailesi hakkında her şeyi okuduğunuza göre, *Beş Aile*'de okuyacak daha çok hikaye olduğunu bilmekten mutluluk duyacağınızı umuyorum

Byrne Brothers spin-off serisinin ilki olan [Sessiz Yeminler](#) ile başlıyor.

**Aşağıda daha fazlasını okuyabilirsiniz!*

Jill'den Bir Not

Reyna *Beş Aile* dünyasında ilk kez 4. kitap [İmkânsız İhtimaller](#)'de ortaya çıkmıştı. O yan karakterlerden biri sesini yükseltiyor ve hikâyesinin anlatılması için yalvarıyor. Santino için mutlu bir son istediğimi biliyordum ve *Kusursuz Düşmanlar*'ı yazmak için Reyna'yı daha da geliştirdiğimde, iki karakterin kaderinin birbiri için yazıldığını biliyordum. Santino, Reyna'ya hak ettiği değerli ve onurlu aşkı verebilecek mükemmel bir adamdı.

Bilin ki aziz prensesine her zaman değer verecektir.
Ve prenses de azizini sonsuza dek sevecektir.

[Sessiz Yeminler](#) (Byrne Kardeşler #1)

Conner, görücü usulü evlendiği eşini dilsiz olduğu için seçmiş ve onunla konuşmak zorunda kalmayacağını düşünmüştür. Ancak Noemi'nin kendisini tacizci bir babadan korumak için sustuğunu öğrendiğinde, yeni karısını ve onun adına intikam almayı takıntı haline getirir.

Haber bültenime katılmayı ve iletişimde kalmayı unutmayın!
Jill'in Bülteni

SOSYAL MEDYA & WEB SİTESİ

Yayın Günü Uyarıları, Ön Gösterim ve Bülten

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Jill'in Bültenine katılın. (Spam veya sık sık anlamsız e-postalar yok.)

Jill'in Bülteni

Resmi Web Sitesi: www.jillramsower.com

Jill'in Facebook Sayfası: www.facebook.com/jillramsowerauthor

Okuyucu Grubu: [Jill'in Açgözlü Okurları](#)

Jill'i Instagram'da takip edin: [@jillramsowerauthor](#)

Jill'i TikTok'ta takip edin: [@JillRamsowerauthor](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.